

El 'lobby' protransgènics
**Influència empresarial
sobre governs i estats**

A FONS PÀGINES 1 a 3

Michael T. Klare
**"Les decisions de la
Xina sacsejaran el món"**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N204

10 de novembre de 2010
www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La banca guanyarà 72 milions gràcies als bons de la Generalitat

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

El govern català, pressionat per les entitats financeres, ha ampliat l'emissió fins els 3.000 milions d'euros. La comissió bancària s'enfila fins al 3%

JORDI BORRAS

Carrers mig buits durant la visita del papa

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 7-9

Un tram del carrer Sardenya amb un gran nombre de cadires sense ocupar durant la missa a la Sagrada Família. Al carrer Sicília i a l'avinguda Gaudí, es va poder veure la mateixa imatge.

L'exèrcit marroquí assassina onze persones a El Aaiún

RODA EL MÓN · PÀGINA 17

La part fosca de Google

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

Una família afectada per la hipoteca atura el desnonament

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

, estirant del fil

CATALUNYA • EL GOVERN EMET BONS PER UN VALOR DE 3.000 MILIONS D'EUROS: MÉS BENEFICIS BANCARIS I MÉS DEUTE PÚBLIC

La banca s'embutxaca 72 milions d'euros amb l'emissió dels bons de la Generalitat

El 34% dels 215 milions que es retribuïran en interessos aniran a parar a les entitats financeres

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

La publicitada emissió de bons de la Generalitat per valor de 2.500 milions d'euros ja té guanyadores a termini fix i ben bé sense fer gaire res: les entitats financeres. L'executiu tripartit va aprovar que, més enllà de l'elevat interès del 4,75% que rebran les inversores privades, la banca passi el ribot amb una comissió compensatòria del 3% que, en termes nets, suposarà uns ingressos de 72,65 milions d'euros: 12.087 milions de les antigues pessetes. En total, l'interès final que hauran de pagar les arquitectures públiques ascendirà al 7,75%. La justificació formal adueix que la comissió retribuirà a les entitats financeres el cost de posar la xarxa comercial -oficines i clientela- a disposició de la venda dels títols. 70 milions d'euros, doncs, per una tasca administrativa ordinària que a penes ha durat pocs dies: l'emissió dels primers 1.890 milions es va cobrir en menys de quatre dies.

Emissió ampliada i cobertura immediata

L'operació inicial, que va arrencar el 22 d'octubre amb els 1.890 milions d'euros inicials, es va veure retardada pels detalls del redactat final de les clàusules del contracte signat amb les entitats financeres. Però, un cop engegada, la demanda va superar l'oferta en quatre dies escassos, motiu que va moure l'executiu a ampliar l'emissió fins a 2.500 milions. Aquest segon tram de 610 milions addicionals tributa una comissió bancària del 2%. Però el 9 de novembre, pressionat per bancs i caixes, la Generalitat va ampliar l'emissió fins al límit màxim que havia previst, és a dir, els 3.000 milions. Aquest darrer 500

Sumada la comissió bancària del 3%, el tipus final d'interès se situa en un 7,75%, fora del preu de mercat

milions deixaran una comissió a les entitats financeres del 0,75%. A hores d'ara, l'emissió ja està coberta i existeix una demanda de 5.000 milions d'euros, tot i que els títols es poden sol·licitar fins el 12 de novembre, quan es farà un prorratgeig per repartir-los definitivament. A raó d'un preu

Publicitat dels bons de la Generalitat al metro de Barcelona

unitari de 1.000 euros cadascun, cada inversora pot adquirir bons fins un màxim de dos milions d'euros. L'alta rendibilitat del 4,75% a dotze mesos (molt per sobre del preu de mercat) ha desbocat la demanda. I és que, una inversora privada que adquireixi deute per dos milions obtindrà un benefici ràpid de 95.000 euros -ben bé, setze milions de pessetes- en només un any. En comparació amb la UE, el deute públic alemany s'emeta a un mitjana del 0,7% d'interès, mentre les lletres del tresor espanyol es retribueixen a un 1,3%.

23 caixes i bancs implicats

Finalment, 23 entitats financeres catalanes i espanyoles s'han acabat implicant en aquesta operació, on destaca l'autoexclusió de la gran banca espanyola. Ni Santander ni BBVA ni Caja Madrid no han pres part a l'operació perquè, oficialment, es neguen a assumir les clàusules que obliguen l'entitat a assegurar l'emissió amb fons propis en cas que la demanda d'inversores privades no cobris la totalitat del deute. Però en el rerefons, hi consten tensions polítiques i la qualificació internacional del de-

ute de la Generalitat, que l'agència internacional Moody's ha tornar a rebaixar negativament de la categoria A2 a A1: la pitjor de totes les comunitats autònomes i una de les més mal valorades de la UE. L'agència valora

L'emissió de deute va ser provocada per la negativa de La Caixa a atorgar un nou crèdit de 1.000 milions

que "el 2010, la Generalitat de Catalunya té déficits cada vegada més grans, els ingressos continuen debils i la despesa corrent continua creixent". A finals de 2009, el deute públic de la Generalitat pujava a 24.054 milions d'euros (un 12% del PIB). L'administració catalana passava a encapçalar el rànquing de les autonomies més endeutades, amb un 28,7% del total del deute autonòmic. Les enti-

tats financeres que participaran més de la comissió del 3% -en l'emissió inicial de 2.000 milions- seran La Caixa i Catalunya Caixa (fusió de Caixa Catalunya, Tarragona i Manresa). Cadascuna d'elles col·locarà 490 milions de deute, pel qual cada entitat rebrà 14,7 milions de compensació. Un mossec relatiu, si tenim en compte que La Caixa va obtenir uns beneficis

de 902 milions d'euros durant el primer semestre de 2010. Rere les dues grans entitats catalanes, trobem el Banc Sabadell, amb 185 milions (5,5 milions d'euros en comissió) i Unnim, Caixa Penedès i el Deutsch Bank, amb 70 milions cadascun (2,3 milions de comissió). Disset entitats més venen deute per un valor inferior als 50 milions d'euros. Totes, però, s'han adre-

> Al pa(rad)ís del 3%

El primer que va etzibar-ho (el febrer de 2005 i al bell mig de l'hemicicle parlamentari) va ser l'expresident Maragall: "Vostès tenen un problema, que es diu 3%". Cinc anys després, el darrer senyal del país de les comissions ha surtat arran del cas Palau: el 3% -o 4%, segons les investigacions judicials en curs- serien les comissions que Ferrovial pagava a les arquitectes convergents per aconseguir l'adjudicació d'obra pública. Afegim-hi els vuit milions d'euros en comissions cobrats per Luigi, el cap de la trama Pretòria, en intervencions immobiliàries a Santa Coloma, Sant Andreu de Llanerers i Badalona. O els 35 milions del frau de Millet, que de jove tocava el saxo en un grup anomenat Banana Boys. Economia bananera? Fa ben poc, una caixa valenciana va sufragar un altre tres: els tres milions d'euros de fiança judicial imposada a Jaume Mates, expresident de les Illes Balears, acusat de corrupció. I ara -de nou i un cop més- un altre 3%: el 3% de comissió pels bancs, que tornen a confirmar el pessebre català. *Bicicleta-cullera-poma*. 3%, 3%, 3%. De ben segur que és la consigna mínima que s'aprèn a les altes esferes del poder.

> **Als vèrtex d'una economia tafurera i de casino, l'emissió de bons de deute públic de la Generalitat s'ha situat finalment a un interès –fora del preu de mercat– del 7,75%. Al 4,75% que rebran les inversores particulars, cal afegir-hi el 3% de comissió que tributaran les caixes i els bancs, que pocs mesos abans s'havien negat a concedir nous préstecs a la Generalitat. Un cop més, la banca –que mai no ha perdut, que sempre ha guanyat i que es troba a l'epicentre de la crisi actual– torna a treure rèdits i beneficis de la pròpia crisi i dels pressupostos públics. Tot plegat, per cortesia financera del tripartit i en ple procés de bancarització de les caixes.**

, estirant del fil

çat a la seva clientela i l'han convidada a adquirir bons d'una rendibilitat elevada abans no s'esgotin. És el cas de Catalunya Caixa, que, a través de la promoció interna, parla d'un producte immillorable, "sense cap mena de risc i amb una rendibilitat excel·lent". L'emissió de deute públic és un estri financer habitual per finançar grans inversions o executar pressupostos a llarg termini, però no per solucionar tensions de tresoreria pública. En el passat i sota una altra conjuntura econòmica, els governs de CiU també van emetre bons a particulars: l'any 1985, per un valor de 25,5 milions d'euros a un interès de l'11,75% i, l'any 1986, per un valor de 20,5 milions a un interès del 9,5%.

Emissió asiàtica avortada

L'origen de l'emissió, però, rau en la recent negativa de La Caixa a concedir un crèdit addicional de 1.000 milions d'euros a les arques de la Generalitat per disposar de liquiditat i, concretament, per retribuir les nòmines del funcionari, de les *m*: mossos, mestres i metges. També cal destacar que, el mes d'abril, el conseller Antoni Castells va viatjar al Japó per intentar dur a terme una emissió de *bons samurais* (títols emesos en iens per una entitat estrangera) al mercat asiàtic. Finalment, aquesta opció es va desestimar, oficialment, arran de les turbulències i les condicions adverses que vivia el mercat financer del deute públic. Poc abans, la Generalitat havia col·locat bons per valor de 2.150 milions d'euros en dues emissions diferents. El mes de febrer, va col·locar 1.300 milions al mercat europeu: 800 milions a deu anys a un interès anual del 4,95% i 500 milions addicionals a tres anys, retribuïts amb l'euribor més un 0,95%. A finals de març, també va col·locar 850 milions d'euros a cinc anys a un interès mitjà del 3,875%.

Un país hipotecat políticament

Es dona la circumstància que, en plena cursa electoral, només Joan Saura i Joan Herrera (ICV) han anunciat que intentaran comprar algun títol. La resta de candidats han adduït que no tenen prou diners. El director de campanya del PSC, Jaume Collboni, ha afirmat: "Tinc una hipoteca com una casa de pagès". Duran i Lleida ha dit el mateix i ha argumentat que aboca esforços "a pagar hipoteques". Puigcercós, d'ERC, va esgrimir que no tenia prou calés i Alicia Sánchez Camacho també va recórrer "a la hipoteca i molts pagaments pendents", a més d'afirmar que no tenia "ni diners ni liquiditat". Ni Artur Mas ni Montilla no s'han pronunciat al respecte. En qualsevol dels casos, l'emissió de deute generarà un nou deute públic de 215 milions d'euros. De tots ells, 142 milions els cobraran les inversores i 72,65 milions les caixes i els bancs a través de les comissions. Uns bancs i unes caixes que van cloure el 2010 amb uns beneficis superiors als 24.000 milions d'euros. Una xifra que sobrepassa en 9.000 milions la severa retallada social d'aquest mateix exercici -15.000 milions d'euros- aprovada per Zapatero la primavera passada.

ANÀLISI • EL QUE HI HA DARRERE LA PROPAGANDA DEL GOVERN

Inverteix amb seny?

L'alta rendibilitat a dotze mesos oferta per la Generalitat és pròpia de l'emissió de deute públic a molt llarg termini

La campanya publicitària intensiva de la Generalitat que veiem als carrers, a la televisió i a les entitats financeres ens interpel·la a 'Invertir en seny' tot comprant bons. Però, com que la publicitat sempre juga amb la paradoxa de l'atracció, cal aturar-se –un cop més– a veure què hi ha rere la propaganda.

Hernan Córdoba*

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

La Conselleria d'Economia i Finances ha emès i ha cobert en ben pocs dies 3.000 milions –500.000 milions de les antigues pesetes. Quin és el secret? On para la fórmula? Òbviament, en l'alta rendibilitat. Un 4,75% d'interès que apareix en un moment on ni tan sols els bancs ofereixen tanta rendibilitat, necessitats d'entrades com estan per pagar la seva orgia especuladora, que els ha dut a endeutar-se a nivells mai vistos amb altres entitats de crèdit internacionals. Caldria remuntar-se als anys de les grans operacions immobiliàries del Banc Sabadell per trobar aquesta mena d'opcions pel *diner fàcil*. Sia com sia, queda clar que els elevats interessos han actuat com un efecte crida per les inversions particulars, a qui està adreçada l'emissió i que s'han abocat a la compra de bons, i que, tot plegat, mereix reflexions i consideracions sobre la natura, la dimensió i els rols dels sectors implicats. Començant per l'entitat emissora, la pròpia Generalitat.

Inversors que cobraran, una administració endeutada que retallarà més i una ciutadania cada cop més venuda

Les emissions de deute públic no són quelcom estrany ni fora del comú. Antigament, havien servit per faltar moviments expansionistes de les economies dels estats-nació. Darrerament, les trobem més vinculades a la creació i el finançament de grans infraestructures com ports, aeroports, vies fèrries, carreteres, etc. Aquestes operacions, a diferència dels fons d'inversió privats, persegueixen dispersar el risc el màxim possible i, per tant, estan obertes a quelcom tan capil·lar com la ciutadania. Normalment, l'Estat ofereix una opció de segona compra o una renegociació del termini en condicions favorables per afrontar el

Habitualment, l'emissió de deute públic està vinculada a la construcció de grans infraestructures com el Quart Cinturó

supòsit de no poder complir els terminis acordats. La lògica subjacent és que la infraestructura projectada acabaria ingressant una bona suma de diners –ja sigui directament o a través de la via impositiva– que permetria eixugar el deute contret.

Habitualment, unes de les principals compradores de deute públic són les entitats bancàries, majoritàriament mitjançant convenis bilaterals, que presten diners als estats perquè puguin operar. Els fons d'inversió també són consumidors actius d'aquest tipus de productes. Els bons, un cop comprats, passen a ser un producte financer més que cotitza al mercat de valors. Com a tals, estan valorats per les agències de qualificació –que fins fa ben poc atorgaven qualificacions altes i de solidesa a aquest tipus de productes– i s'emparen en la solidesa dels estats com a ens financers i en la seguretat associada a les infraestructures. La tendència, però, s'ha vist trastocada arran de la crisi. Grècia ha demostrat que un Estat pot fer fallida i la valoració negativa del deute espanyol als mercats internacionals, que hi ha estats que no mereixen la confiança dels mercats.

Interessos alts per emissions curtes

A l'Estat espanyol, actualment, l'agència de deute públic –el Tesoro Público– ofereix bons a curt termini (tres, sis, dotze o divuit mesos) amb una rendibilitat que no supera el 2% en el cas dels divuit mesos. Per trobar rendibilitats properes a la que ha ofert la Generalitat (a dotze mesos), cal anar a les obligacions a quinze o 30 anys. L'existència dels dos trams temporals és raonable. Les emissions a curt termini (els bons) normalment obeeixen a moments de tensió de tresoreria, quan

no poden fer front als seus pagaments immediats i no volen o no poden demanar més diners als bancs. Per això són retribuïdes a un interès tan baix. En canvi, les obligacions (deu, quinze o 30 anys) responen a inversions de llarg termini i es bonifica la confiança de la compradora de l'obligació amb rendibilitats que arriben al 5%.

La Generalitat, per contra, fa circular un producte financer vinculat al deute públic amb una rendibilitat alta i en un termini curt. La raó última apunta a l'existència d'una tensió de tresoreria –vulgarment anomenat *no tenir ni un duro*– que fa mesos que l'administració es resisteix a declarar. La rendibilitat alta només remet a les urgències de la Generalitat, que encara no s'ha inventat una infraestructura que rendeixi uns beneficis tan exorbitants. La pregunta obligada és com es pagaran aquests interessos i les despeses derivades de l'emissió. Com es farà viable aquesta operació? Molt ens temem que, paral·lelament a l'emissió i amb la finalitat que els bancs accedissin a tramitar-la i que les agències de qualificació fossin benèvols, s'han establert compromisos en algun lloc per reduir la despesa pública. Si la Generalitat no té plantejada una inversió que li reporti uns guanys elevats a curt termini, si no ha trobat el barret d'on farà sortir conills i tampoc no espera una injecció de diners que fins ara no tenia, l'única manera que té de tornar els diners de l'emissió i pagar els interessos i les comissions és estalviar-los per una altra banda. És a dir: de la *contenció*, de les retallades socials i d'aprimar l'administració. De les mateixes polítiques neoliberals i privatitzadores que ha estat imposant Brussel·les. Clar: generar 3.000 milions d'euros,

més 142 d'interessos i 72,65 de comissions bancàries no és pas poca cosa, però la feina serà pel proper govern. I en aquest punt, és lícit preguntar-se per què CiU no ha carregat virulentament contra aquesta emissió. Potser perquè les retallades estan més que pactades i més que decidides? Penso que sí.

Per acabar, també cal parlar de les entitats mediadores: bancs i caixes. El seu paper en tot aquest afer és tramitar i promocionar l'emissió i la condició d'actuar com a asseguradores dels pagaments en cas que la Generalitat el posposi i se'n reclami l'execució. Deixant de banda el fet que la gran banca espanyola ha donat l'esquena a aquesta operació (hem de suposar que, a banda de factors polítics, per les sospites de fiabilitat), la resta d'entitats han corregut a aplaudir aquesta emissió. Sorpresos, hauríem hagut d'esperar un clam al cel neoliberal per la *competència deslleial* d'aquest producte financer, però no ha estat així. És quan cal mirar els seus malfrets balanços –que arrosseguen la resaca de la gran festa del crèdit hipotecari– i adonar-se que també estan molt mancats de líquid. Obtenir 72,65 milions d'euros només per tramitar l'emissió i assegurar els bons –dels quals cobraran un interès, òbviament– és un manà que no es pot rebutjar.

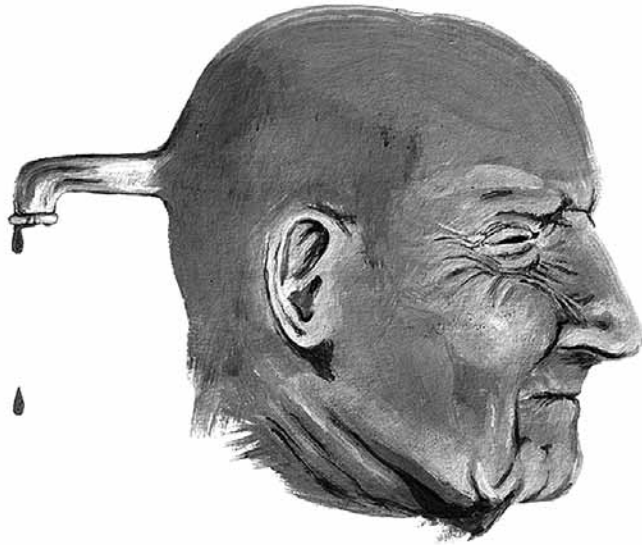
Un cop més, doncs, el tripijoc està servit. Ciutadans que paguen a l'espera de cobrar, una administració que gasta i gasta en unes coses i només retalla d'unes altres i ciutadans que, amb tot el procés, cada vegada estan més venuts i endeutats. I, com sempre, la banca hi guanya.

* Hernan Córdoba-Mendiola, editor del programa *Els Comptes No Surten de Sants Ona Lliure*.

, impressions

Pau Planas · Escriptor i membre del col·lectiu Olidecoop
opinio@setmanaridirecta.info

Democràcia puntillista

Quan Zygmunt Bauman ens parla del puntillisme, es refereix a una característica pròpia de la societat consumista dins la qual tenim la sort de flotar tots plegats. Segons aquest sociòleg, els actes de consum tenen un caràcter atemporal: de manera semblant a les pinzellades pròpies de la tècnica pictòrica puntillista, cada consumpció es produeix de forma aïllada, aparentment única, i no guarda cap relació amb les anteriors ni amb les posteriors. Hi ha una preeminència de la instantaneïtat, que permet un oblit ràpid del passat i una irresponsabilitat

En el món puntillista no hi ha responsabilitat, ni integritat, ni solidesa de cap mena

per les conseqüències futures. El temps, així, queda definitivament fracturat en una multitud d'instants eterns, fet que condueix a un

bucle addictiu infinit de consum, frustració, desprendiment de l'objecte consumit, i desig d'un nou objecte. Descobrir aquest fenomen pot originar, quan confirmem la seva presència real en el nostre entorn, un fort trasbals, una inquietud que creix més quan, per acció espontània d'un exercici de lògica, acabes deduint que el fenomen, tan perillosament pròxim a l'estúpida manera de funcionar dels peixos, es reproduïx virulentament en la resta d'esferes de la vida capitalista, com ara per exemple en l'àmbit polític. I es veu a venir. Arribarà el dia de les eleccions i,

talment un espectacle còsmic en el qual la lluna i el sol entren en una conjunció astral única, podrem gaudir en viu i en directe de la vistositat del puntillisme amb tot el seu esplendor. Els dipositadors efectuaran l'acte suprem com si no ho haguessin fet mai, com si de cop reculessin trenta anys i fos ben viva aquella virginitat que La Trinca plasmava en una de les seves caçons. El millor sistema possible acabarà de ser inventat. Els partits seran organitzacions immaculades. I els electors aniran a exercir el seu dret patint una amnèsia profunda sobre els fets esdevinguts tan sols en el darrer any. Manifestacions, escàndols de corrupció, incoherències, tot quedarà absorbit dins el forat negre de l'oblit, i s'esfumará. I

Manifestacions, escàndols de corrupció, incoherències, tot quedarà absorbit dins el forat negre de l'oblit, i s'esfumará

d'aquesta manera, alguns éssers líquids, convençuts, votaran al candidat guapo, sense conservar en la memòria ni el més mínim rastre de l'informe que fa pocs mesos l'agència tributària ha emès, i en el qual s'insinua l'evidència d'un finançament irregular. I uns altres, orgullosos, donaran suport a l'increïble home normal, patint un

oblit absolut de la seva submissió als poders financers i les retallades socials, entre d'altres catàstrofes que ja no recordo. No és cap ironia. Tot això succeirà perquè vivim en temps puntillistes. I per aquest motiu, també, altres electors optaran per mostrar suport als qui, abraçant estelades, s'hauran passat vuit anys formant govern amb gent que ha fet tota mena de maniobres traïdores per tal de mantenir-nos en la situació colonial de sempre. Fins i tot, hi haurà un grupet d'electors, atrevits i fermes, que tornaran a aplaudir els ecologistes que durant tota una legislatura han permès els transgènics i les línies d'alta tensió, han comandat una policia repressora de lluites universitàries i han criminalitzat persones i col·lectius, acusant-los falsament de terroristes. I aquí no passa res, perquè en el món puntillista no hi ha responsabilitat, ni integritat, ni solidesa de cap mena. És greu. Ja no es tracta tan sols de la lenta pèrdua de memòria històrica del país. Tan de bo, fos només això: parlem d'una cosa més letal, parlem d'un trastorn col·lectiu sever que situa a molts habitants del país en un estat d'amnèsia permanent. Políticament, es pateix el que patia el protagonista de la pel·lícula Memento. I això implica que no es pot avançar vers cap objectiu, que no hi ha perspectives de progrés i de millora, i que tampoc hi ha possibilitats de conservar drets guanyats en el passat. És greu... O relativament greu, perquè potser els qui llegiu aquest article d'aquí a poc l'haurau oblidat, i, per tant, ja no patireu el colpiment que suposa constatar aquesta tragèdia desconcertant. I sereu feliços anant a votar per primer cop en la vostra vida. La felicitat postmodernitat líquida de Bauman.

Tere Molla · Feminista
opinio@setmanaridirecta.info

Mai els vaig esperar

És diumenge al matí i ja estic farta de les informacions relatives al viatge del Papa a Santiago. I encara falten els actes de Barcelona! Benet XVI ha dit que a l'Estat espanyol hi ha un "laïcisme agressiu" i, a més, ha vinculat aquesta situació amb l'anticlericalisme de la II República. I jo em demano: què esperava trobar després de la seva actitud davant les llibertats més íntimes de les persones? Esperava més submissió als seus mandats discriminatoris, sexistes, classistes i hipòcrites?

Per a les visites papals, oripells, grans altars que es fabriquen en temps rècords i que no importa gaire

si molesten durant setmanes la ciutadania, grans mesures de seguretat, regals i molta, molta publicitat a les seves paraules que "només" pretenien ser evangelitzadores i no polítiques.

Afortunadament per a qui mai no els esperem, ni a aquest ni al seu antecessor, podem expressar lliurement les nostres opinions i dir alt i clar "jo no t'espero" i afegeixo, "ni t'estimaré mai de la vida". No us estimaré perquè, com a dona, no em reconeixeu drets per viure la meua vida amb llibertat dins del meu propi cos. Perquè m'estimeu com un ésser sempre subsidiari dels barons. Perquè em negueu el dret a triar

No us estimaré mai perquè, com a dona, no em reconeixeu drets per viure la meua vida amb llibertat dins del meu propi cos

lliurement la vida que vull dur. No us vull i per tant no puc esperar mai aquest tipus de visites perquè us rabegeu en els més febles abusant-ne. Perquè amb l'excusa de tenir cura de persones grans les espolieu de les seves pròpies idees i fins i tot dels seus propis recursos, per imposar les vostres regles i les vostres creences.

Perquè en nom de les vostres creences encotillades i radicalment conservadores no contempleu la possibilitat de felicitat en imposar el vostre model de família. Per la vostra hipòcrita actitud davant de situacions com les de l'Arquebisbat de València on, en nom de mantenir el nombre de "creients" en la vostra

secta, ens impediéu el dret a apostar, fins i tot quan hem argumentat el nostre desig que ens excomuni-queu, ens ho negueu. Però després no teniu cap pudor en amenaçar aquelles dones i homes que, a lliure exercici de la seva representació dins del Congrés de Diputades i Diputats, votin a favor de la Llei de Salut Sexual i Reproductiva i de la Interrupció Voluntària de l'Embaràs.

No em demaneu que abandoni la meua condició laica agressiva, ja que davant vostre no hi ha cap altre tipus d'actitud. És el meu dret i el continuu exercici amb tota la militància possible i d'una forma absolutament activa.

Teresa de Fortuny · Membre del Centre d'Estudis J. M. Delàs

opinio@setmanaridirecta.info

Violència cultural contra els immigrants

Ja tenim a sobre la campanya electoral. Els partits polítics s'escarrassaran a arplegar vots. Certs partits utilitzen la immigració per guanyar-ne de nous. Fomenten i escampen rumors que vinculen els immigrants amb la insuficiència de recursos socials, la delinqüència, la dilució dels nostres costums. Pur oportunisme. Als governants també els convé disposar d'un boc expiatori que desvii l'atenció de la ciutadania respecte les greus retallades socials que estan introduint. Atiar l'animadversió cap als immigrants, generar conflicte entre la població, és una perversió irresponsable.

Cal refutar els rumors sobre la immigració amb dades objectives

Cal refutar aquests rumors amb dades objectives.

Els immigrants paguen impostos. A Catalunya són el 12,2% dels afiliats a la Seguretat Social. I aporten més del que reben: l'any 2007 van aportar a la Seguretat Social el 6,6% del total estatal i van originar el 5,4% de la despesa. El 2008, la diferència entre aportacions a la Seguretat Social i despeses originades, va suposar a l'estat un benefici de 5.000 milions d'euros. Aquesta xifra seria molt superior si es regularitzés la situació dels treballadors de l'economia submergida. Això els beneficiaria, però no interessa als empresaris.

No ens treuen els ajuts. L'arribada d'immigració ha evidenciat les carències de l'estat del benestar, però no n'és la causa. La causa és la manca d'inversió en despesa pública.

ONA TRABA

L'Estat espanyol té la despesa pública social per habitant més baixa de la UE-15. Gasta en l'estat del benestar molt menys del corresponent al seu nivell de riquesa. El PIB per càpita és el 93% de la mitjana de la UE-15 i la despesa pública social per càpita és només el 74% de la mitjana de la UE-15.

La gran despesa en serveis socials s'aplica en prestacions on els immigrants estan poc representats, és a dir, les vinculades a la Llei de dependència, la gent gran i jubilacions. La població immigrant és jove i té pocs problemes de salut.

L'any 2006, a Catalunya, els immigrants eren quasi el 13% de la població i la seva despesa sanitària va ser el 4,3% del total.

No ens treuen la feina. Els immigrants no desplacen els autòctons dels seus llocs de treball; tenen més formació que els autòctons, però fan feines menys qualificades. El 43% dels immigrants que arriben a Catalunya són treballadors qualificats que ocupen llocs de treball per sota de la seva formació acadèmica i professional.

La població immigrada té pitjors condicions laborals, els llocs de feina més perillosos,

precaris i penosos, pateix horaris abusius i rep salaris més baixos. Això només beneficia els empresaris.

No són uns delinqüents. No hi ha correlació entre immigrants i delinqüència: l'any 2006 es va doblar la població immigrada respecte l'any 2002, però la taxa de criminalitat del 2006 es va reduir en 1,5 punts respecte la de 2002. La majoria de detencions d'immigrants es deuen a la seva situació administrativa irregular.

Voluntat d'integració. Als cursos de català del Consorci per a la Normalització Lingüística, el percentatge d'immigrants sobre el total d'inscrits ha pujat esglaonadament des del 16,5% del curs 2000-2001 al 81,6% del curs 2006-2007.

Pel que fa a la interrelació, enquestes del període 2005-2007 indiquen un increment d'estrangers que es relacionen igual amb gent d'aquí que del seu país d'origen o fins i tot més amb gent d'aquí.

La llei d'estrangeria dificulta l'accés a una situació regular i per tant, a una feina i a l'habitatge, elements bàsics per a la integració.

Catalunya ha estat de fa milers d'anys un país d'afluència de pobles i cultures diferents. Aquesta realitat ha configurat el nostre país tal com és. La immigració és un fet recurrent a la nostra història.

La immigració ajuda a rejuvenir la població local. Es preveu que serem una de les poblacions més envellides d'Europa. L'any 2050 el 33,2% de la població serà major de 65 anys.

A causa d'interessos de partit i de classe, s'està assetjant la població immigrant amb una criminalització injusta que hem de combatre amb contundència.

. EL CIGALÓ

“Compartim una mirada crítica sobre la involució política del Bel Paese”

Rolando és toscà d'origen i català d'adopció, de la generació dels 70 i multiactivista. Es guanya la vida fent d'intèrpret.

Jordi Borràs

Què és l'AltraItàlia?

És una associació que es defineix com d'italians d'esquerres, es va crear fa un any i escaig i té un centenar de membres. La comunitat italiana és molt diversa i aquesta diversitat també es troba a l'AltraItàlia, amb gent de totes les edats, sexes, proveniències geogràfiques i formació política. L'objectiu és la creació d'un espai d'acció i reflexió plural on intentem superar els vicis històrics de l'esquerra italiana compartint una mirada crítica sobre la involució política del Bel Paese.

Què feu?

Funcionem per grups de treball, un dels quals se centra en la recuperació de la memòria compartida italocalatana de la guerra civil.

Volem tirar endavant una denúncia contra l'Estat italià per crims contra la humanitat pels bombardejos de la ciutat de Barcelona i altres localitats catalanes l'any 1938. Els primers eren “de saturació” i tenien com a objectiu declarar la població civil. Estirant del fil de la història volem volem treure a la llum la continuïtat entre els diferents règims nazifeixistes de l'Europa dels anys 30 i les diverses manifestacions actuals de xenofòbia i populisme totalitari.

Després de tants anys fent política a Catalunya, com t'hi trobes fent d'italià?

L'aspecte més apassionant per a mi d'aquesta experiència és la possibilitat de barrejar dues cultures polítiques molt diferents i que tenen molt per aprendre l'una de l'altra.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Manaires a les escoles públiques

Jorge López i Lluís Pascual Roca. Sant Boi de Llobregat

Ara que veus malastrugues del Departament d'Educació anuncien que, en compliment del que preveu la LEC, cal augmentar la jerarquització dels centres i els àmbits reservats a l'arbitrarietat de les direccions, convé insistir que la majoria dels professors ens oposem a aquest procés per moltes raons de pes. En primer lloc, perquè, com prova qualsevol joc de simulació psicopedagògic, les decisions preses col·lectivament i cooperativament des de baix sempre són més subtils i estan millor contextualitzades que qualsevol decisió presa unilateralment des de dalt. D'altra banda, si continuem per aquest camí, tot i que el professorat s'esforci a desenvolupar entre l'alumnat competències relacionades amb la iniciativa i l'autonomia personals, el currículum ocult—allò que s'aprèn implícitament veient com funciona en realitat la classe i el centre—els estarà ensenyant tot el contrari. De fet, la via proposada pel Departament és contraproduent per a l'aprenentatge en general: sabem, per experiència pròpia, que la motivació a l'aula està molt lligada amb el respecte i l'admiració que se sent per la figura del coneixement representada pel professor, i cal demanar-se si els joves podran respectar i admirar uns professors servils, porucs i avorrits, incapaces de comportar-se amb sinceritat i de desplegar la seva originalitat personal en la realització de la seva tasca docent per por a desagradar a unes direccions que tenen a les seves mans la continuïtat del personal als centres. Malgrat tot això, moltes direccions s'afanyen a acceptar el poder discrecional que se'ls atorga i, a més de fer-lo servir per aplicar acríticament les polítiques precaritzadores del Departament, comencen a prendre decisions insospitades de tota mena sense tenir en compte ni l'opinió del professorat ni les necessitats reals dels centres. Potser, amb una miqueta de sornegueria, caldria aconsellar-los que si tenen una vocació tan gran de manegar-ho tot a la feina, talment com un *jefeuzelo* d'una vulgar empresa, fóra millor que ho fessin arriscant el seu temps i els seus diners, en un negoci propi, i no amb els recursos i equipaments de tothom.

La Santíssima Trinitat és religió, poder i capitalisme

Màrius Viella, La Bisbal d'Empordà

S'està especulant i escrivint molt sobre la visita del Sant Pare a Barcelona; tot i que tinc el convenciment que Gaudí mereix això i molt més, hi ha uns quants punts que no encerto a esbrinar. La Sagrada Família de ben segur que serà declarada patrimoni de la humanitat, i el Vaticà en voldrà acaparar la propietat, mitjançant la capa de fe catòlica que Gaudí plasmà en el seu projecte, en benefici moral i intel·lectual dels barcelonins, que durant tants anys han contribuït a la realització i continuïtat del seu pensament. Ja s'ha explicat quina és la relació del patronat de la Sagrada Família i el Vaticà però per als ciutadans de més enllà del terme municipal barceloní ens costa d'entendre, fruit de la ignorància, qui serà el beneficiari de la rendibilitat d'aquest monument-institució, en el cas que mai s'aconsegueixi. El Sant Pare ha mostrat un gran rebuig a la llei de l'avortament, però no ha fet cap esment per solucionar la fam dels milions d'éssers humans que ja caminen pel planeta. Jo desitjo que la Sagrada Família compleixi els desitjos d'en Gaudí i dels barcelonins, però també desitjo que la cúria eclesiàstica es responsabilitzi de la fam del món, en nom del seu Déu perquè el meu poca cosa hi pot fer.

. EDITORIAL

Donar ales a les tupinades

L'emissió de bons de deute públic de la Generalitat ja entra dins la lògica de l'absurd, llinda la presa de pèl i s'instal·la en la vergonya financera. Primer perquè, finalment, acaba premiant la que ha provocat la crisi actual i, fa pocs mesos, negava al govern la concessió de nous préstecs: la pròpia banca. Uns Bancs i unes caixes que, si fa poc es negaven a dotar la Generalitat de línies de finançament, ara s'afanyen pel seu tros del pastís de 73 milions d'euros que es regalarà a la banca en comissions. Ben bé sense fer res i a plena llum del dia. Com un atracament placid i tranquil que torna a aclarir que els bancs mai no perden i sempre guanyen. Fins i tot en època de crisi, fan negoci de la situació.

A aquesta comissió feudal més que abusiva, cal afegir-hi -també- els 142 milions d'euros en interessos que rebran les inversores particulars l'any vinent. I també la ingent

despesa invertida en una campanya de publicitat aclaparadora, present a tot arreu i de la qual encara no es tenen dades fefaents sobre el seu cost. Tot plegat, interessos, comissions bancàries de vergonya i propaganda institucional, ho acabarem pagant entre totes i tots. Els guanyes, per ells; la factura, per nosaltres.

El tipus d'interès que s'ofereix, tan elevat i fora del preu de mercat, ha disparat una fal·lera especuladora que deixa enrere qualsevol pedagogia sobre la crisi actual; eximeix les protagonistes que l'han provocada de la més mínima responsabilitat, i -finalment- continua demostrant qui mana de veritat i premia amb més milions públics el sector financer. Tot plegat, és clar, al país del 3%. D'un 3% que el tripartit ha acabat entronitzant, institucionalitzant i legitimant. Perquè el frau i l'estafa que fa que sempre guanyin els mateixos i hi perdem tota la resta continui vigent.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Tot discriminant

Laia Alsina Garrido
directa@setmanaridirecta.info

M'ho ha dit de broma. Ell està tan indignat com jo i em tanca les portes al que jo li demano perquè és la seva feina: "Ets un mal exemple per la societat!".

No ha estat la primera vegada. Ni de bon tros. Vaig fer les proves per entrar a fer les substitucions d'estiu a Ràdio Barcelona mentre dos responsables de la redacció comentaven la mida dels meus pits i de la resta de candidates. A Ona Catalana, una companya em comentava que una de les empreses propietàries de l'emissora seguia la política de rebaixar el salari un 5% a les dones que hi treballaven perquè "ja se sap, un dia faltes per la regla i un altre et quedes embassada i ens deixes quatre mesos penjats". M'havien discriminat perquè era dona.

Vaig passar anys cobrint informació municipal a diversos mitjans, però, quan hi va haver la possibilitat de ser la responsable d'aquesta secció a un d'ells, em van ordenar que donoés la meua agenda a qui assumia el càrrec. Agafava la cadira amb la feina feta. "A l'Ajuntament, no els interessa que algú com tu s'encarregui d'aquesta informació; ja sabem que tens amiguets antisistema". M'havien discriminat per les meves idees.

Denunciàvem la tortura a l'Estat espanyol. Reclamàvem entrevistar-nos amb el ministre espanyol d'Interior i el seu homòleg a la Generalitat. Ens denegaven l'accés amb un somriure i una pregunta carregada de falses lliçons: "És per un treball de la facultat, nenes?". M'havien discriminat per ser jove... Per semblar més jove.

Ara sóc un mal exemple per la societat. Només tinc dret de rebre

una mínima part del que fa anys que cotitzo perquè tinc entre 30 i 40 anys, no estic casada i no tinc criatures (el que anomenen *càrragues familiars*).

El noi de l'Oficina de Treball de la Generalitat m'ho deixa clar: "...és el món al revés; si tinguessis 25 anys i visquessis amb el pare i la mare, tindries dret de rebre les ajudes, però com que en tens més de 30 i vius sola...". És a dir, si algú em manté, cobro; si em mantinc jo sola, no cobro.

El corregeixo, li dic que no visc sola, que visc amb el meu company, al mateix pis, sota un mateix sostre. Ell em pregunta si estem casats. "Amb papers", puntualitza. La meua resposta és negativa. I afegeixo: "De moment, tampoc hi ha criatures". Em somriu i, tot fent broma, sentència: "Ets un mal exemple per la societat". I em discrimina... pels papers, per no ser mare i per no viure amb la meua família.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, volem agrair al Jordi i al Xavi la bona feina que han fet durant tot aquest temps a la coordinació de la secció d'il·lustració del setmanari. Hi han estat gairebé des del principi i, després d'aquests anys, han hagut de deixar la coordinació per abocar-se a nous projectes. Tot i així, ens han promès que continuaran dibuixant i que no perdran la vinculació amb la DIRECTA. Gràcies nois i que us vagi molt bé!

Tot seguit, volem donar una calorosa benvinguda a les dues noies que els substituïran a partir d'aquesta setmana mateix, l'Alba i l'Eulàlia. Sempre és un plaer que la família creixi. Doncs això, benvingudes, molts ànims i molta sort. Esperem que us hi trobeu a gust i que ens sigui profitós a totes.

D'altra banda, també és un plaer anunciar que, des d'aquesta setmana, l'alumnat del lectorat de català a Belgrad fa servir els continguts de la DIRECTA pels seus estudis de llengua i cultura catalanes.

Fins la setmana que ve. Salut!

ÚLTIMA HORA: cap a les tres del migdia de dimarts se n'ha anat l'internet i el telèfon fix... per una fallada en el sistema, segons la companyia telefònica. Així que hem estat fent viatges al locutori, fent servir el llapis de memòria. Per sort, també hem pogut enviar les pàgines a la rotativa des del mateix locutori, que, per cert, fa servir linux.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

AQUÍARA

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Radas nm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

© Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

- Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
- El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - ediciodirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info - il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert García IL·LUSTRACIÓ: Xavier Blasco i Jordi Borràs COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal CORRECCIÓ I EDICIÓ: Col·lectiu l'asterisc i el gitano PUBLICITAT: Tània Miró DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond DIFUSIÓ: Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 9

, així està el pati

Enderroquen una casa de la Colònia Castells | PÀG. 10

Al·legacions contra els vials de la C-32 | PÀG. 11

La contaminació salina com a reclam turístic | PÀG. 11

L'ACA vol legalitzar un aparcament il·legal | PÀG. 12

BARCELONA · EL DRET AL PROPÍ COS I LA REIVINDICACIÓ DE LLIBERTATS SEXUALS CAPITALITZEN LES PROTESTES

Les manifestacions contra la visita papal contrasten amb la poca presència de fidels

Sis furgons dels Mossos d'Esquadra retenen durant dues hores un grup d'unes vint persones a la font de Canaletes amb l'excusa que s'estaven manifestant sense autorització

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

No van ser protestes massives, però van aplegar alguns centenars de persones i, en contrast amb la poca presència de fidels durant el pas del papamòbil pels carrers de Barcelona, els actes reivindicatius van tenir el seu lloc destacat durant les jornades prèvies a la visita i el mateix 7 de novembre. Més enllà de l'acte unitari del 4 de novembre a la plaça de Sant Jaume (veure crònica següent), la resta de mobilitzacions van ser convocades per organitzacions amb reivindicacions més específiques. El 4 de novembre al vespre, una quarantena d'activistes convocades pel col·lectiu Enmedio van fer una sàtira sobre el poder de les religions, les sectes i

Durant tres hores, les persones concentrades no es van poder moure d'allà ni tan sols per anar a fer les seves necessitats

altres grups d'exaltació de la fe. Durant la paròdia, titulada *Atac psíquic massiu, deixem impotent el Papa*, les persones concentrades als peus de la fal·lica torre Agbar de la plaça de les Glòries van unir les seves ments per aconseguir el seu objectiu. El 6 de novembre, amb el dispositiu policial massiu en marxa, una cinquantena de membres de la CGT van voler mostrar el seu rebuig

Manifestació contra la visita del papa celebrada a les 11 del matí del 7 de novembre

a l'arribada del pontífex amb una concentració davant de la Catedral. Només mancaven sis hores per l'arribada de la comitiva vaticana i això va fer que el Departament d'Interior ordenés que s'impedís la concentració amb un cordó policial que va encerclar les participants a un lateral de la Via Laietana. Durant tres hores, les persones concentrades no es van poder moure d'allà ni tan sols per anar a fer les seves necessitats. Van cridar consignes com: "Estem segrestats, llibertat d'expressió". Quan es començava a fer de nit, els agents es van retirar i van permetre que les sindicalistes arribessin a l'edifici on hi ha la seu de la CGT. El mateix dia, un grup

d'activistes del col·lectiu Des de Baix va desplegar una pancarta des de la balconada de la basílica de Montserrat amb la frase: *Visita papal, no, gràcies*.

Marxa pel dret al propi cos

Mentre Joseph Ratzinger beneïa els fidels i consagrava la Sagrada Família, dues manifestacions s'aplegaven a la plaça Universitat i el passeig de Gràcia, respectivament. La primera va ser convocada per Ca la Dona i altres col·lectius feministes amb l'objectiu de "fer sentir la veu de les dones i feministes per la laïcitat, pel dret al propi cos i contra la misogínia de la jerarquia catòlica" i per "visibilitzar les reivindicacions

de les dones per la construcció de societats més lliures i igualitàries". També s'hi van afegir entitats com la CNT, entre d'altres. La marxa va aplegar un miler de persones i, un cop desconvocada, la majoria de les presents es van traslladar fins a la confluència entre la Gran Via i el passeig de Gràcia, on es va celebrar un acte de la campanya Deixem-nos d'hòsties, jo no t'espero. La pancarta principal deia: *Deixem-nos d'hòsties. Som el pecat i ens agrada*; es podien veure altres pancartes i plafons amb lemes com *L'església que il·lumina és la que crema*, *Mort al Papa-triarcat i Avortament lliure i gratuït*, entre d'altres. El comunicat que es va llegir assenyalava que

"l'Església catòlica estigmatitza i criminalitza les persones gais, lesbianes, transsexuals i bisexuals" i acabava dient: "És indignant que, en un període de crisi i de retallades socials, els poders públics contribueixin a finançar les enormes despeses que comporta aquesta visita amb els nostres impostos, siguem creients o no". Seguidament, l'activista trans Manuela Trasobares va pujar a l'escenari amb el puny alçat, era la *Mama* que s'anunciava a la convocatòria (*Vine a rebre la Mama*). Un cop finalitzats els discursos, part de les manifestants es van apropar fins al cordó policial que protegia el pas del papamòbil, des d'on van poder escridassar la comitiva en el moment que passava pel carrer Pau Claris.

Una vintena d'identificades

Després de desconvocar la protesta, una vintena de persones van ser retingudes durant dues hores enmig de la via pública, quan es trobaven a l'alçada de la font de Canaletes. Sis furgons policials les van rodejar amb l'excusa que s'estaven manifestant sense autorització. Les van immobilitzar durant més d'una hora, mentre els demanaven el DNI i les escortaven.

Altres protestes

Durant la setmana prèvia a la visita papal, els carrers de Barcelona també han acollit un autobús ateu ple de cartells contraris a la visita papal. A Caldes de Montbui, un nou col·lectiu anomenat Les veritats contemporànies ha reivindicat -a través d'Internet- les dues pintades fetes la matinada del 7 de novembre a la façana de l'església del poble, amb els lemes *Aquí es fomenta el masclisme i l'homofòbia* i *Nosaltres no t'esperem*.

, així està el pati

BARCELONA · ELS CARRERS DE LA CIUTAT NO ES VEUEN DESBORDATS PER RIUADES DE GENT AMB BANDERES DEL VATICÀ

Molt soroll i poques nous: el mateix nombre de fidels que de jovent tornant de festa

Nicolás Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

Després del bombardeig mediàtic de determinats mitjans de comunicació sobre l'arribada del pontífex, un esperava veure la passió desbordada pels carrers de la ciutat, riuaes de gent amb banderes al coll i samarretes en llatí per celebrar aquest grandios esdeveniment que fa que Barcelona sigui "el centre del món". Doncs bé, a dos quarts de nou del matí del dia P, un va trobar el mateix nombre de fidels amb banderes blanc-i-grogues que de joves tornant a casa fent essés i cantant cançons incomprensibles.

Als voltants de la catedral, uns mossos amb antibales aturen 'aleatòriament' la gent: "On vas? Portes pamflets?"

Als voltants de la Catedral barcelonina, un primer grup de mossos amb armlles antibales atura aleatòriament la gent que s'apropa a veure la sortida del sant pare. Fan tres preguntes ràpides: "On vas? Què hi tens, dins la motxilla? Portes pamflets?"

Catalunya cristiana?

Un cop a la plaça, et sorprens que, arribant cinc minuts abans de l'hora prevista, només hi hagi una filera de persones darrere les tanques, moltes d'elles amb pintes de turista: "Quina sort, els

Els Mossos d'Esquadra munten un cordó a la via Laietana per protegir el trajecte del papamòbil

vols low cost!", diria l'arquebisbat de la ciutat. Un noi reparteix banderoles petitones amb els colors del Vaticà i el lema *Benet XVI: Benvingut a Catalunya* sobreimprès en negre. Set milions i mig de catalans i catalanes donant la benvinguda al santíssim. Ni Déu no ho hagués organitzat millor! Però, és clar, a un cost de 3.300 euros per minut... Sonen nou campanes. A la part nord de la plaça, a la banda de muntanya, un centenar de persones s'arrepelleguen darrere una pancarta amb un lema que va fer furor durant els dies previs a la visita: *Jo no t'espero*. De

sobte, comencen a xiular amb força: "Que surt el Madrid al camp!", diuen alguns. Però no, és el papamòbil que emergeix de la cova. Just en aquell moment, el centenar de gais i lesbianes que havien organitzat l'acte de protesta comença a petonejar-se durant una estona llarga, mentre la resta d'assistents s'ho mira amb cara de circumstàncies. La comitiva papal consta d'una quinzena de cotxes Mercedes Benz de color blau marí. Esperem que el cost d'aquests vehicles no vagi a càrrec de l'Ajuntament... El cotxe que obre la comitiva porta una càmera rodona al sos-

tre, com aquelles que hi ha als supermercats i els centres comercials. Sí que se les gasta, la televisió pública catalana! Entremig -i d'un blanc perfecte- un cotxe que sembla més aviat una furgoneta de transport avançada ràpidament. A dins, el papa. Sorprenentment, no hi ha cap raig de sol que el'il·lumini i l'aparti de la foscor.

1.400 agents: un mosso cada cinc metres

La sortida del papamòbil és fulgurant: en poc més d'un minut, ha sortit de la catedral, ha travessat la plaça i

ha girat cua cap a la Via Laietana, on ha desaparegut de la vista de tothom. Va fer el trajecte a una mitjana de 40 quilòmetres per hora, tot i que estava previst fer-lo a deu quilòmetres per hora. Fins i tot el *Tour de França* que va travessar Catalunya l'estiu passat va ser més profitós!

En una mil·lèsima de segon, es va poder veure Benet XVI assegut dins el papamòbil, amb el braç dret aixecat i saludant amb la mà de forma imperceptible. Si l'haguessin substituït per un ninot de cera, ningú no se n'hauria adonat. Al llarg dels tres quilòmetres i mig del recorregut, només per vigilar l'espai per on passava la comitiva, s'havia disposat un mosso cada cinc metres a cada banda del carrer. Només per això, 1.400 policies. La seva disposició recordava la dels guàrdies de seguretat als estadis de futbol, aquells que se situen entre els jugadors i l'afició, de cara a aquesta última. Potser tenien por que saltés algun espontani tipus Jimmy Jump per oferir una barretina al pontífex. Com n'hagués estat, d'orgullosa, la Catalunya cristiana!

Balcons buits, la gent que es dispersa al cap de poca estona, molta policia i poca diversió. Ja als voltants de la Sagrada Família, les pantalles gegantines instal·lades arreu permeten veure la consagració de l'obra de Gaudí en basílica. En una de les cantonades, una dotzena de joves de divuit anys, assegudes a terra, contrasta amb la resta del públic assistent. Esperen el moment que els permetrà accedir a casa seva per anar a dormir després d'una nit molt llarga. Coneixedores de la bondat de les persones creients, demanen una almoïna amb humor.

BARCELONA · LA PROTESTA CELEBRADA EL 4 DE NOVEMBRE CONTRA LA VISITA DEL PAPA CONVOCA 5.000 PERSONES

'Jo no t'espero' omple la plaça Sant Jaume

Gemma García
redaccio@setmanaridirecta.info

La primera protesta convocada (4 de novembre) contra la visita papal a Barcelona va omplir de gom a gom la plaça Sant Jaume de la capital catalana. Prop de 5.000 persones de totes les edats -segons l'organització- es van aplegar amb un missatge clar dirigit al summe pontífex: "Jo no t'espero". L'emplaçament de la protesta no va ser fruit de l'atzar, sinó que -segons el president del Moviment Laic i Progressista Joffre Villanueva- es va triar perquè "és on resideix el poder civil i cap on dirigim gran part de la nostra reivindicació". Durant l'acte, aquesta amalgama de grups del moviment laic i ateu català va expressar el rebuig frontal a la despesa pública destinada a finançar un acte litúrgic, "que hauria de ser sufragat pels fidels", assegura Villanueva.

La concentració celebrada el 4 de novembre omple la plaça Sant Jaume

"Jo vaig sobreviure l'escola clerical", "Papa o califa paga tu visita", "L'única església que il·lumina és la que crema" o acusacions reiterades

de pederàstia i d'encobrir aquests crims cap a l'Església són alguns dels missatges que es van poder llegir, ja abans de les 7 de la tarda, l'hora de

convocatòria. La plaça Sant Jaume va aplegar gent tan diversa com Rafael Vascones, un jubilat de 66 anys que es mostrava en contra de "subvencionar amb diners públics la presència d'un corrent religiós" o Laia Rius, una treballadora de 30 anys que estava "indignada amb les actituds homòfobes de l'Església".

Durant l'acte, diverses persones van intervenir fent proclames en defensa de la laïcitat i la llibertat de consciència i reivindicant la vertadera separació entre l'Església i l'Estat. Veus com la de Josep Arias (de la Federació Francesa del Lliure Pensament), Julio Reyero (de la CNT) o Montse Pineda (de Ca la Dona) van revisar críticament la trajectòria de l'Església i el tracte privilegiat actual que rep aquesta religió dins la nostra societat. Aquestes intervencions es van intercalar amb altres denúncies relacionades amb l'Església. També es va recordar

que, malgrat la modificació de la normativa publicitària dels vehicles de TMB per excloure els anuncis amb missatges ideològics o sobre creences individuals, la plataforma E-Cristians ha comptat amb vehicles de deu línies de TMB per difondre missatges de benvinguda al papa. També es va recordar la croada que va iniciar E-Cristians -amb l'exconseller d'Agricultura de la Generalitat Josep Miró i Ardevol al capdavant- contra les clíniques que practiquen la interrupció voluntària de l'embaràs i les seves professionals el 2008.

L'artista italià Leo Bassi, disfracat de bufó, va denunciar "l'auge del fonamentalisme cristià" i va clausurar la protesta, destacada per la diversitat d'entitats organitzadores i individuals que es van unir per un fi comú: exigir el final dels privilegis econòmics, socials i jurídics de què gaudeix l'Església catòlica.

, així està el pati

BARCELONA · VEÏNAT I COMERCIANTS CRITIQUEN LA VISITA DE BENET XVI

Set dies de restriccions, queixes i desinformació entre sotanes i uniformes

DAVID DATZIRA

Les persones catòliques i creients segueixen la cerimònia prop de la Sagrada Família

Laia Alsina Garrido
redacció@setmanaridirecta.info

El bombardeig publicitari, els informatius pràcticament monogràfics i els grans discursos de l'Ajuntament de Barcelona que anunciaven que la visita de Benet XVI seria bona per totes les persones que viuen a la ciutat no han quallat del tot. El 7 de novembre, moltes persones van decidir ignorar la visita del cap d'Estat del Vaticà a Barcelona, mentre el veïnat i els comerços de la zona en patien les conseqüències.

Lluny d'una acollida entusiasta, els balcons de la que es podria anomenar *zona zero* de la visita papal es mostraven força indiferents. Els carrers propers a la Sagrada Família no expressaven massa opinions sobre la presència de Benet XVI a la ciutat. Entre els pocs balcons que volien dir alguna cosa, n'hi havia amb la bandera del Vaticà, d'altres amb banderoles de la campanya Jo no t'espero i encara d'altres amb missatges contra l'Església catòlica, com el que reclamava *Condons per a l'Àfrica* i enviava els *Pederastes a l'infern*, a la cruïlla dels carrers Marina i Rosselló.

168 hores sense respectar el veïnat

A una altra cantonada de la mateixa cruïlla, el quart pis presumia de tenir el balcó més engalanat. Cartells i banderoles crítiques amb la visita papal i una gran estelada que arribava fins al primer pis. Una colla d'amistats havia dormit amb els dos inquilins a la casa perquè temien que no els deixessin passar. Carlos, habitant de l'immoble, portava el braç en cabestrell i expli-

cava els maldecaps que vivia a l'hora de treure el cotxe i la moto, tenint en compte que no podia conduir. El problema principal era on deixar el vehicle: "Jo pago per l'àrea verda de l'Eixample, però, si he de deixar-lo a un altre barri, he de pagar una bestiesa d'aparcament. Ja he presentat una queixa a l'Ajuntament en aquest sentit". Carlos també protestava perquè no hi havia papereres ni contenidors: "Han deixat només un contenidor aquests dies i no tenies lloc on llençar

Cristiana, però no catòlica

A casa d'en Carlos, també hi havia Marta, una de les amigues que hi havia passat la nit. Es definia com a cristiana i en contra del catolicisme i, alhora, sentenciava: "La visita del papa és una falta de respecte a la ciutat. Si hagués vingut qualsevol altre líder religiós no s'hauria muntat tot aquest rebombori. Es destinen els diners públics a publicitar una església i un personatge que s'oposa a la llibertat, a l'homosexualitat, etc...".

'No hem fet l'agost'

Molts comerços propers a la Sagrada Família també tenien les cares llargues. "Han venut la imatge que la visita seria bona per Barcelona perquè hi sortiríem guanyant, especialment els comerços, però puc assegurar que no hem fet l'agost ni de bon tros". Antònia i Carmen, venedores de llaminadures, deien que era un diumenge com qualsevol altre. Un punt de vista compartit per Paula, del bar *La Pedreta*, que en tenia una visió força més negativa: "Durant dos dies, amb les restriccions, gairebé no hem tingut feina". I afegia: "La major part del veïnat ha marxat fora per estalviar-s'ho (...) No podien deixar el cotxe enlloc i els qui tenen garatge, durant el dissabte i el diumenge, no han pogut entrar ni sortir de casa". També reconeixia que hi havia opinions de tot tipus, però que "la majoria han rondinat força per la visita del papa". Un veí que s'especitava fora explicava a la seva dona que, a la ràdio, una noia havia denunciat que no podia sortir corrent de casa amb el cotxe si trencava aigües

A la cruïlla entre Provença i Padilla, un senyor gran cridava un mosso: "Ja té delictes que no ens deixin passar ni per passejar!"

les escombraries". Deia que els problemes i les restriccions havien començat l'1 de novembre i posava molt en dubte que l'endemà, el 8 de novembre, tot tornés a la normalitat. Per acabar-ho d'adobar, "el barri era ple de policia" i això els incomodava, va afegir. "Fins i tot vam cridar l'atenció a un *secreta*, dins un bar, perquè se li veia la pistola i el seu company li va fer notar que li havia caigut el *pin-ganillo* a terra".

Pancartes contràries a la visita a la confluència dels carrers Marina i Diputació

"per culpa del dispositiu muntat". Qui no ho va tenir fàcil per arribar van ser els propietaris d'una xarcuteria propera. Asseguraven que part de la plantilla només podia arribar a la feina en vehicle privat perquè vivia fora de Barcelona i hi havia "mala combinació de transport públic". Per tant, s'havien vist obligats a pagar taxis i a arribar a les 6 de la matinada i passar mig d'amagat. Un dels responsables es queixava que no sabia com aniria a buscar la seva filla: "És que no podré treure el cotxe d'aquí". Un altre company explicava que havien estat molt mal informats: "Vaig trucar al 010 per demanar informació; d'allà, em van enviar a la Guàrdia Urbana i aquesta, als Mossos d'Esquadra, que em van tornar a enviar a la Generalitat. Tothom es treia el mort de sobre".

Pocs carrers més enllà, encara a la *zona zero*, el responsable d'un restaurant de menjar àrab deia que no hi havia gens de moviment, "deu ser que avui no toca entrar aquí", afegia tot fent broma.

Les queixes arran de les restriccions, el tancament de la parada de metro, o la desaparició de papereres i contenidors es van sentir durant tota la setmana i el diumenge es van fer més evidents. A la cruïlla del carrer Provença amb Padilla, un senyor gran cridava un mosso: "Ja té delictes que no ens deixin passar ni per passejar!". Mentrestant, a pocs metres, un agent de la Guàrdia Urbana s'esforçava -sense massa èxit- a explicar a una parella: "No se'ls priva el pas, s'han posat pantalles i per això no poden passar".

A l'avinguda de Gaudí amb el carrer Rosselló, un gegantó de l'arquitecte de la Sagrada Família acabava de posar un toc d'humor a la jornada, amb el cartell que portava a les mans, on es podia llegir: "Jo sóc de Riudoms".

> Les altres 'zones zero'

Ales rodalies de la Sagrada Família, és on es van concentrar bona part dels problemes pel veïnat i els comerços de la ciutat, però hi va haver altres zones afectades com el centre de Barcelona o el Guinardó. En aquest darrer cas, els establiments de la zona propera a l'encreuament de la ronda del Guinardó amb el passeig de Maragall van alçar la veu. Els obligaven a tancar i a treure les terrasses i van reclamar que l'Ajuntament els compensés econòmicament. Al final, hi va intervenir la Guàrdia Urbana, segons van explicar dues veïnes, però els bars van acabar guanyant la partida i van poder obrir. El joc que va perdre el veïnat va ser el del tall de carrers, el tancament de la parada de metro de l'estació de Maragall i la desaparició de papereres i contenidors. Una veïna descrivia la situació sentenciant: "Hem estat convivint amb la merda als carrers, per terra".

, així està el pati

LLLEIDA • LLUITA

Viacrucis contra la retallada de les pensions públiques

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Un pensionista arrossegava la creu de la jubilació pel carrer Major de Lleida, mentre era fuetejat per polítics i banquers. Aquests van ser els elements presents durant la representació de protesta contra la retallada de les pensions organitzada per l'Assemblea Ciutadana Que la crisi la paguin els rics de Lleida, el 5 de novembre. Es van repartir centenars de fulletons entre les viants, on s'explicaven els arguments en contra de les propostes polítiques d'allargar l'edat de jubilació i d'augmentar els anys de cotització per calcular la pensió. Es destacava que l'adopció d'aquestes mesures no respondria tant als arguments tècnics pretesos pels sectors partidaris de la reforma que defensen la inviabilitat del sistema públic de pensions, sinó a posicionaments ideològics i polítics que s'expliquen per la defensa dels interessos del sector financer. L'Assemblea Ciutadana Que la crisi la paguin els rics va néixer arran de les cassolades contra la crisi iniciades el mes de maig davant la seu del PSC-PSOE de Lleida.

GIRONA • LLUITA

Concentracions contra l'acomiadament de tres persones del servei de la neteja

Ferran Parra
girona@setmanaridirecta.info

Dues concentracions de treballadors van denunciar, el 3 de novembre, l'acomiadament de tres membres del personal de neteja de l'hospital Josep Trueta de Girona. La convocatòria feta per la CGT, tant al torn de matí com el de tarda, va reunir una trentena de treballadors davant del centre sanitari. Una de les acomiadades formava part de la plantilla de neteja del servei d'oncologia de l'hospital, subcontractat a l'empresa ISS. El motiu d'acomiadament esgrimint per aquesta multinacional ha estat una falta disciplinària per baix rendiment, que arriba després que l'empresa amenacés la treballadora dient-li "que ja no en trauria res més", referint-se a una sentència guanyada contra ISS per incompliment de contracte. Les altres dues treballadores, pertanyents a la subcontracta Clece, no han estat contractades de forma fixa després de finalitzar els seus contractes temporals, tot i que el conveni laboral així ho marca. En aquest sentit, la CGT ha denunciat les irregularitats que està duent a terme l'empresa Clece en l'àmbit de les contractacions. Així mateix, des del sindicat també reclamen la readmissió immediata de les tres treballadores acomiadades i la fi de les sancions pel treball sindical en aquestes dues empreses.

LA BISBAL DEL PENEDES • 50 PERSONES PROTESTEN CONTRA LA MESURA DE CAIXA DE TARRAGONA

La Plataforma d'Afectades per la Hipoteca aconsegueix aturar un desnonament

Concentració per aturar el desnonament organitzada a les portes de l'habitatge

Ivan Santiago
redaccio@setmanaridirecta.info

Lluís i el seu fill podran estar 30 dies més a casa seva. Així ho va dictaminar la comissió judicial que, el 3 de novembre, va intentar fer efectiva l'ordre de desnonament contra aquest veí de la Bisbal del Penedès. La mesura es va poder aturar, gràcies a la concentració de protesta protagonitzada pel veïnat i

diverses integrants de la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca (PAH) a les portes de l'habitatge d'aquesta família. L'odissea que viu Lluís és la mateixa que pateixen els milers de persones afectades per les hipotèques, però no per això és menys dramàtica. Aquest mecànic, pare d'un nen de nou anys, es va quedar a l'atur l'any 2008. Des d'aleshores, insistentment, ha intentat negociar solucions amb Caixa de Tarragona per no

perdre casa seva. Va demanar una revisió de la hipoteca -que se li va denegar- i es va oferir a continuar pagant les quotes mensuals, però amb una rebaixa de la quantia o algun tipus de carència fins que millorés la seva situació econòmica. L'entitat creditora no va acceptar cap de les seves demandes. Així doncs, l'única sortida que va oferir Caixa de Tarragona va ser una demanda civil contra Lluís per aconseguir el desno-

nament. Paradoxalment, la sentència castiga doblement aquest home, ja que, a banda del propi desnonament, es condemna l'afectat a pagar 100.000 euros. La PAH denuncia que "aquest doble càstig esdevé una condemna vitalícia, ja que el nou deute també generarà interessos i, per tant, encara que la situació econòmica d'en Lluís millorés, no podria fer front a la nova despesa". La Plataforma d'Afectades per la Hipoteca també lamenta la poca o nul·la implicació de les administracions en casos com aquest, que no reben cap tipus d'ajuda. Alhora, critiquen que "aquest tipus de mesures només serveixen per castigar les persones amb dificultats" i que, en aquest cas, "l'habitatge quedaria buit i la família sense casa". Cap a les 10 del matí del dia assenyalat, la secretària judicial i la procuradora de Caixa de Tarragona es van presentar a l'indret per fer efectiva l'ordre de desnonament. Aquesta comissió es va trobar amb la resistència pacífica del mig centenar de persones que, des de les portes de la casa, van impedir que es dugués a terme el desnonament. La secretària judicial va demanar la presència de la policia autonòmica. Passada una estona, van aparèixer dues patrulles dels Mossos d'Esquadra, que van aixecar acta dels fets i van decidir no actuar. Finalment, la comissió judicial va posposar el llançament pel 3 de desembre, una petita victòria que ha estat celebrada tant per l'afectat, com pel veïnat i la gent de la PAH.

BARCELONA • UN HABITATGE DE LA COLÒNIA CASTELLS ÉS ENDERROCAT

El desallotjament del Casal Popular de les Corts queda suspès 'sine die'

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La pressió judicial i policial contra les persones que s'oposen a l'enderroc de la Colònia Castells s'accentua. El petit barri de cases baixes està patint, des de fa setmanes, el setge lent de les excavadores comandades per l'empresa Reursa (Ajuntament de Barcelona) i Incasòl (Generalitat). No obstant això, encara hi ha cases que resisteixen i, fins i tot, aconsegueixen aturar el desallotjament. És el cas del Casal Popular de les Corts. Per segona vegada, les persones que el gestionen han aconseguit aturar l'accés de la policia a l'edifici per fer-les fora. El 18 d'octubre van rebre una notificació dels jutjats civils de Barcelona, que les instava a abandonar la finca abans de les 9 del matí del 9 de novembre. L'assemblea del casal es va organitzar i, tal com va passar el 30 d'abril de l'any passat, una vintena de persones vestides amb samarretes on es llegia *El Casal Resisteix* es van

Membres del Casal Popular de les Corts pugen a la façana amb cordes

penjar amb tensors d'acer a la façana de la casa i de l'edifici del costat. D'altres activistes es van tancar dins el casal i un d'ells va encadenar la mà en un ancoratge situat dins un bidó de formigó ubicat al bell mig del carrer Entença. Una quarantena de persones

donava suport a l'acció amb una pancarta i un tall de trànsit al mateix punt. Per sorpresa de tothom, però, aquell mateix matí, sis furgonetes d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra van aparèixer a la Colònia Castells, però no per desallotjar el casal,

sinó per desnonar el resident d'un habitatge situat al número 24 del passatge Castells. La casa va ser tapada i enderrocada sense la presència del seu habitant i amb gran part de les seves pertinències a l'interior. Un cop finalitzada l'actuació dels Mossos, els mateixos agents es van desplaçar fins al punt de protesta de les activistes del casal i van procedir a desallotjar la gent que bloquejava el trànsit i a descender el jove encadenat al bidó de formigó amb un percutor. La comissió judicial encarregada de fer el llançament de la finca -terminologia utilitzada en aquests casos- va arribar en taxi a dos quarts de deu. Després de la consulta prèvia al jutge, a l'intendent dels Mossos al barri de Les Corts (Josep Saumell) i a un membre del gabinet de premsa de la policia autonòmica, es va decidir aplaçar el desnonament indefinidament. Els jutjats hauran de tornar a establir una data per l'actuació policial, que -segons diu la llei- s'hauria de comunicar als i les ocupants.

, així està el pati

MATARÓ · LES PERSONES QUE INTEGREN EL COL·LECTIU HAN DECLARAT QUE, SI FA FALTA, PORTARAN LA SEVA LLUITA FINS A BRUSSEL·LES

Preservem el Maresme presentarà al·legacions contra els vials de la C-32

Quique Badia
maresme@setmanaridirecta.info

El casal de l'associació veïnal de Peramàs i Esmandies de Mataró (el Maresme) va acollir, el 3 de novembre, una roda de premsa de la Coordinadora Preservem el Maresme (CPM) -que agrupa una quarantena d'entitats veïnals, socials i polítiques d'arreu de la comarca- per anunciar l'entrega d'al·legacions als plans de "millora general" (ronda del Baix Maresme) i de "millora de l'accessibilitat al Maresme des de la B-20/C-31 a l'inici de la ronda de Mataró" (tram Montgat-

L'actuació es farà per poder continuar garantint l'explotació de l'autopista a Abertis, que està en mans dels bancs

Argentina). Unes millores que suposaran la construcció de vials laterals a la C-32 per poder continuar garantint l'explotació de l'autopista a la corporació privada Abertis, controlada per La Caixa en un 28,91% i, la resta, compartida amb d'altres entitats bancàries i empreses.

Roda de premsa celebrada el 3 de novembre al centre cívic les Esmandies de Mataró

Les al·legacions, redactades conjuntament entre la coordinadora i l'advocat Salvador Milà, estan pensades pel projecte Ronda Mataró, impulsat per l'Ajuntament de la capital de la comarca, que encaçala l'execució d'aquest pla "amb una pressa inusitada", segons les portaveus de la CPM.

Aquestes al·legacions denuncien que "les característiques i els traçats de la nova via resulten incompatibles amb els objectius de mobilitat sostenible"; asseguren que "existeixen alternatives més econòmiques, més eficients, més sostenibles ambientalment i que es poden executar en un termini breu";

posen èmfasi en "la manca d'inversió en transport públic"; proclamen que "els treballs que se sotmeten a informació pública contradueixen les previsions del Pla Territorial Metropolità de la Regió de Barcelona (PTRMB) vigent i d'altres instruments aprovats pel propi govern de la Generalitat";

destaquen que "l'impacte acústic i ambiental de la nova via -afegit al de la C-32- implicaria superar els límits de contaminació acústica i de pol·lució vigents"; sostenen que "l'impacte de la nova via als sòls no urbanitzables del Maresme posaria fi a la preservació d'aquests espais i n'augmentaria la pressió urbanística", i entenen que "suposarà un impacte paisatgístic greu a la comarca, tot posant en perill, fins i tot, jaciments arqueològics i equipaments públics d'alguns barris de la ciutat".

Un moviment de gran envergadura

Les tres persones que exerceixen de portaveus s'han mostrat pessimistes pel que fa a una resolució favorable per part de l'Ajuntament i han manifestat que "la voluntat de la coordinadora arriba fins el punt de portar els plans a Brussel·les", ja que estan finançats amb fons europeus.

També han insistit molt en el fet que la lluita contra aquests plans i la consegüent construcció dels vials ha esdevingut un moviment social de gran envergadura, que "ha possibilitat un consens ampli entre les lluites pel territori d'àmbit comarcal, per la gratuïtat de l'autopista i per la defensa d'un nou paradigma de mobilitat i de creixement". Més enllà de la via judicial, la plataforma patrocinarà diverses mobilitzacions, entre les quals destaca una manifestació-tractorada festiva el 21 de novembre.

CATALUNYA · EL GEOTURISME ENTRARÀ A LES COMARQUES CENTRALS

El Parc Geològic i Miner pot incloure els runams salins com a punts d'interès turístic

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

El projecte del Parc Geològic i Miner de la Catalunya Central està readaptant el Pla Director i començarà a executar-se l'any vinent, segons dades del Consell Comarcal del Bages. Després de dos anys d'estancament, el 8 de novembre, es va presentar el projecte al sector turístic del territori. Aquest projecte

Els abocadors salins del Bages han salinitzat els rius Llobregat i Cardener

té com a finalitat donar valor a una trentena de zones qualificades com a punts d'interès geològic i miner per generar "un nou atractiu pel territori i esdevenir un motor econòmic". El 2

El barri de l'estació de Sallent serà un dels punts d'interès del parc

de novembre, es va presentar al consell d'alcaldes amb l'objectiu de buscar suport i preparar la candidatura del Parc Geològic i Miner de la Catalunya Central a la Xarxa de Geoparcs

Europeus de la UNESCO. Actualment, s'està treballant per la creació d'un ens que gestioni el parc. Segons el Pla Director, hi haurà un consell integrat per ajuntaments, la Universitat Poli-

tècnica de Catalunya, el Consell Comarcal del Bages, entitats i col·legis tècnics professionals i empreses privades del sector com la multinacional israeliana Iberpotash SA i l'empresa química Lasem. El projecte compta amb una inversió inicial de 262.000 euros.

Punts conflictius

Entre la trentena de punts d'interès geològic i miner (com les coves del Toll de Moia, el museu de geologia Valentí Masachs, el punt de guaita de Sant Cugat de Gavadons a Collsuspina o les coves del Salnitre de Collbató), també s'han inclòs altres punts polèmics. La indústria minera de Sallent, Súria i Balsareny -amb els conseqüents runams salins, la falla del guix de Sallent (on se situen els runams salins de la Botjosa i el Cogulló) o el barri de l'estació de Sallent s'integraran dins el parc com a punts "d'interès turístic i geològic".

El barri de l'estació de Sallent, construït damunt d'una antiga mina

amb la permissivitat de les administracions, va mostrar perill d'enfonsament. A principis de 2009, enmig d'unes negociacions difícils entre el veïnat i l'administració, es va completar el desallotjament de les 110 persones que hi habitaven. Segons dades del Consell Comarcal del Bages, una de les finalitats del parc es "revaloritzar la indústria minera a la comarca i crear sensibilitats sobre les seves actuacions negatives". Cal recordar que els runams salins són producte de l'explotació minera privada i que comporten impactes ambientals greus que, majoritàriament, són assumits econòmicament per les administracions públiques. Segons dades de la Plataforma Prou Salí, "els abocadors salins del Bages han salinitzat les aigües subterrànies i els rius Llobregat i Cardener, així com les seves rieres". Diversos grups ecologistes continuen reivindicant una mineria sostenible i que suposi el mínim impacte ambiental amb "la reintroducció dels residus dins la mina".

, així està el pati

MOLINS · FISCALITAT

Els impostos i les taxes pugen un una mitjana del 29% els darrers tres anys

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'equip de govern de Molins de Rei -format per l'IE (ICV), ERC i CiU- va aprovar, al ple municipal del novembre, les ordenances fiscals per l'exercici 2011, que preveuen la congelació de la majoria d'impostos i taxes i un increment de l'IBI d'un 2,5%. Les ordenances de cara a l'any vinent xoquen amb els augments ponderats registrats entre l'any 2007 i el 2010: l'IBI es augmenta un 25,34%; l'impost de vehicles, un 1,04; la taxa d'escombraries, un 0,79; la de cementiri, un 1,15; i els guals, un 1,25. Per tant, durant els darrers tres anys, els impostos han augmentat una mitjana del 29,57%, mentre que els salaris ho han fet un 7,7%. Segons la CUP: "Aquest 2011, l'augment dels impostos serà molt menor als increments aplicats els anys anteriors i s'intentarà que la ciutadania no es recordi del període 2007-2010". Segons la formació independentista, l'estratègia de l'Ajuntament de cara a les ordenances de l'any 2011 és "una enganyifia" amb "una clara motivació electoralista". A més, també cal destacar que l'IBI, l'impost que fa ingressar més diners a l'Ajuntament (al voltant del 70% de la recaptació), ha augmentat un 35% de mitjana entre el 2007 i el 2009.

El consistori molinenc ha reduït 700.000 euros de la quantitat relacionada amb serveis i despeses corrents i 200.000 de les transferències a entitats

En tres anys, l'Ajuntament de Molins ha reduït 1,2 milions del conjunt de despeses destinades a inversions, 700.000 euros de la quantitat relacionada amb serveis i despeses corrents i 200.000 euros de les transferències a entitats. Per contra, les despeses en personal han augmentat 1,4 milions. Per la CUP, "l'augment de la pressió fiscal no s'ha traduït en la mateixa proporció en una millora de serveis i més inversions, que fins i tot s'han vist reduïdes un 34,51%". La coordinadora de Molins també denuncia que "amb l'augment dels impostos, s'ha pagat l'augment injustificat de la plantilla de l'Ajuntament: augment dels sous dels polítics i grups municipals, augment del nombre de càrrecs de confiança, creació de llocs de treball innecessaris, etc."

MARTORELL · ELS TERRENYS S'HAN INUNDAT VÀRIES VEGADES

L'ACA modifica una zona fluvial per legalitzar l'aparcament construït per l'Ajuntament

PEPITA ARCHS

Al fons de la imatge es veuen els terrenys inundats on l'ACA ha permès fer-hi nous aparcaments

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Un nou informe de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) sobre les obres de l'aparcament que es va inundar fa unes setmanes a Martorell autoritza a mantenir bona part de l'aparcament i a construir-hi noves places. D'aquesta manera, l'ACA modifica una resolució de sanció que havia imposat a l'Ajuntament de Martorell (i que no s'ha dut a terme) per haver construït un aparcament sense la seva autorització en una zona fluvial.

A l'espera de redissenyar els espais fluvials

El 29 d'octubre, l'ACA va emetre un expedient on "autoritzava la realització de les millores necessàries al riu Anoia i l'ampliació de l'aparcament del marge esquerre fora de la zona fluvial".

Segons l'Associació Martorell Viu, l'ACA ha aprofitat aquest nou expedient per legalitzar els aparcaments en zona fluvial que "el propi organisme havia declarat il·legals i il·legalitzables". I ho ha fet "modificant la planificació fluvial arbitràriament", ja que considera que la zona on s'han de construir els aparcaments és una zona Q100 (que s'inunda cada 100 anys) i no Q10 (que s'inunda cada deu anys), com assegura Martorell Viu. L'entitat ecologista explica que els terrenys s'han inundat vègades (els anys 1962, 1969, 1971, 1982, 1994 i 2000) i que, aquest any, és la tercera vegada que la zona s'omple d'aigua a causa de les fortes pluges. De fet, l'article 6.2 del Reglament de la Llei d'Urbanisme especifica que "la zona fluvial inclou la llera del riu i les seves riberes" i que "la zona delimita d'acord amb l'avinguda per al període de retorn de deu anys". També afegeix que, en aquests ter-

renys, no s'hi pot admetre cap ús excepte els previstos en matèria de domini públic hidràulic. Així mateix ho va anunciar l'ACA a començaments de 2010 (DIRECTA 164), quan va sancionar l'Ajuntament amb una multa de 30.000 euros "per una infracció consistent en la realització d'obres i treballs en una zona de servitud i de policia del marge dret i esquerre del riu Anoia (...) executades sense la prèvia i preceptiva autorització de l'ACA". L'agència també exigia a l'Ajuntament de Martorell que restituís el medi al seu estat anterior a les obres. Segons declaracions de Martorell Viu a la DIRECTA, "l'ACA canvia la zona fluvial segons li convé,

L'Associació Martorell Viu assenyala que els criteris per definir els espais fluvials "han de ser ecològics i no polítics"

ja que s'està redissenyant la Planificació dels Espais Fluvials (PEF) de Catalunya i encara es poden fer canvis a les zones inundables". A més, asseguren que els criteris per definir els espais fluvials "han de ser ecològics i no polítics".

L'ACA adopta el llenguatge de l'Ajuntament

Ara, el nou informe autoritza l'Ajuntament a "millorar els marges del riu", sempre que els límits de la zona d'aparcament se situïn totalment fora de la zona fluvial. Així

doncs, l'ACA esmenta que s'han construït 831 metres quadrats dins la zona fluvial i que aquests metres s'han de tornar al seu estat original. Tot i reconèixer que els aparcaments es construeixen en una zona inundable, l'única recomanació que es fa és que s'han de posar uns cartells on ho indiqui i que s'ha de fer un pla d'actuació en cas d'inundacions. Martorell Viu està totalment en contra de l'informe de l'ACA perquè creu que "els terrenys de l'actual i el futur aparcament es troben dins la zona fluvial". També critiquen que l'ACA ja hagi adoptat el llenguatge de l'Ajuntament quan parla d'"obres de millora als marges del riu". L'entitat afirma que "l'aparcament és il·legal perquè el propi Pla General de Martorell qualifica aquests terrenys com a zona fluvial", tot i que l'Ajuntament assegura que és sòl urbà. Al seu informe, l'ACA justifica que els terrenys on s'ha construït part de l'aparcament són "una zona de sistema hídic (Q100)" i que, per tant, "es pot habilitar com una zona d'espai lliure". Però també autoritza la construcció d'aparcaments nous en uns horts que, segons el regidor d'Urbanisme de l'Ajuntament, "són il·legals".

Un ARE en una zona inundable

D'altra banda, l'INCASOL ja va aprovar un ARE per Martorell que incloïa la construcció de 1.080 habitatges. De tots ells, prop de 200 s'han de construir al marge dret del riu Anoia, a la seva desembocadura al Llobregat. Segons Martorell Viu, "aquests habitatges es troben dins del sistema hídic (que no permet la construcció d'habitatges) i ocupen 106.000 m2 de zona inundable, ja que la pròpia ACA ha recomanat que s'aixequin pilars de fins a 6,5 metres per construir els edificis a més alçada per prevenir els efectes d'una forta riuada".

BERGUEDÀ · SERVEIS

3.443 firmes contra la clausura d'una planta i un quiròfan de l'hospital de Berga

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

La concentració organitzada el 4 de novembre pel comitè d'empresa (UGT, CCOO, SATSE, Sindicat Mèdic de Catalunya i Inter-sindical-CSC) de l'Hospital Sant Bernabè de Berga a la plaça de Sant Pere d'aquesta ciutat va ser el prelude de l'acte d'entrega de 3.443 signatures al consistori berguedà. Fa setmanes, el comitè va encetar una campanya comarcal per recollir firmes contràries al tancament d'una planta i un quiròfan del centre mèdic, que resten inutilitzats des del mes de juliol.

Fins aquesta data, el Consorci Hospitalari de Catalunya gestionava l'hospital. Cada any, quan arribava l'estiu, el consorci tancava aquesta planta de l'hospital perquè la pressió assistencial baixava i el personal mèdic agafava les vacances corresponents. Després del període estival, la planta i el quiròfan es tornaven a obrir. Però, enguany, el consorci -que cada any cobria les despeses que excedien el pressupost anual establert- ha deixat de gestionar l'hospital i no ha aportat els diners necessaris per fer net. El nou gestor de l'hospital (la Junta Patronat, formada per les seccions berguedanes de CiU, PSC, ERC, PP i un representant de l'Església catòlica), com cada any, va tancar la planta i el quiròfan a l'estiu i, davant els problemes econòmics, aquesta tador, no ha tornat a obrir aquestes instal·lacions.

El comitè d'empresa diu que es genera "un retrocés en la qualitat assistencial del centre mèdic"

El comitè d'empresa ha dit que no va ser informat d'aquesta mesura i considera que, amb una planta menys, es genera "un retrocés en la qualitat assistencial de l'hospital". Han indicat que s'han registrat casos en què "una persona ha de compartir habitació amb un malalt que ha de morir breument", que "les llistes d'espera de les intervencions quirúrgiques es fan més llargues" o que "les persones que ingressen han de passar la primera nit a urgències". També ressalten que les treballadores que tenen contractes d'obra i servei "ja no fan tantes hores i poden acabar l'any devent diners a l'empresa" i que "molts contractes no s'han renovat". A més, denuncien que el patronat ha acusat el comitè de "mentider" i que "diversos representants sindicals estan patint una mena de mobbing per haver fet pública la situació".

L'Hospital Sant Bernabè disposa de quatre plantes i de prop de 100 llits i ha de donar cobertura a una comarca de més de 40.000 persones.

MIRALLS

Michael T. Klare

“La Xina ja és el primer
consumidor d'energia
del món”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

Turisme per despertar
consciències

pàg. 7

Quaderns d'Illacrua 37

DIRECTA 204

10 de novembre de 2010

FOTOGRAFIA:
Arxiu

A FONTS | LA INFLUÈNCIA DEL 'LOBBY' PROTRANSGÈNICS

Les males companyies

Els organismes modificats genèticament (OMG) o transgènics es van introduir a la nostra agricultura i alimentació fa més de deu anys i sempre se'ns ha intentat convèncer que són segurs i els productes “més avaluats” de la història. Amb tot, avui, la indústria de l'agricultura transgènica és -probablement- una de les més impopulars. De fet, no es pot comprendre l'avenç imparable dels transgènics -tot i els dubtes que generen en certs sectors i el rebuig clar de molts d'altres- sense el paper fonamental dels ‘lobbies’ o grups de pressió, que condicionen les decisions dels organismes claus com l'Autoritat Europea de Seguretat Alimentària o els organismes equivalents de l'Estat espanyol.

Blanca G. Ruibal (Amigos de la Tierra)
afons@setmanaridirecta.info

Lluny de normalitzar-se el cultiu i el consum d'OMG, la polèmica i el rebuig que susciten des de molts sectors està més vigent que mai. Els riscos per la salut, la contaminació genètica d'altres cultius i el rebuig al control de les llavors per part de les multinacionals són alguns dels dubtes més comuns al voltant dels transgènics. Els *lobbies* o grups de pressió del sector, però, ho veuen tot d'un altre color. La seva influència perversa en l'àmbit de la política determina en gran mesura les decisions a nivell europeu, a causa de la gran influència que tenen dins la Comissió Europea i a l'Autoritat Europea de la Seguretat Alimentària (EFSA, en les sigles angleses).

*Moltes científiques
membres de l'EFSA
mostren una proximitat
clara i perillosa amb la
indústria i totes elles
estan subjectes a la
influència de 'lobbies'
com l'ILSI o EuropaBio*

Recentment, el camperol i eurodiputat francès José Bové (Els Verds) va demanar el cessament de la presidenta del consell d'administració de l'EFSA, Diana Banati, per ocultar la seva relació amb organitzacions a favor dels transgènics. Banati va amagar que formava part de la junta directiva de l'ILSI, un grup de pressió format per multinacionals agroalimentàries, entre les quals figuren les principals comercialitzadores de transgènics (BASF, Bayer i Monsanto). Segons l'eurodiputat, “quan Banati prenia possessió del càrrec a l'EFSA, va dir que el seu paper a l'ILSI era menor”. Tot i així, l'EFSA va canviar “urgentment” la declaració d'interessos de la seva presidenta per corregir l'omissió de les dades.

Aquest no és l'únic escàndol d'aquestes característiques ocorregut al si de l'EFSA. També van saltar les alarmes quan es va saber que la belga Suzy Renckens

representava oficialment l'empresa Syngenta com a cap d'Assumptes Reguladors de Biotecnologia a Europa, l'Àfrica i l'Orient Mitjà. Renckens va dirigir el panell d'OMG de l'EFSA des que es va fundar, el 2002, fins l'any 2007 i, com a tal, va representar l'EFSA en multitud d'actes de la indústria. El panell d'OMG de l'EFSA s'encarrega del desenvolupament dels documents guia i de l'avaluació del risc de les plantes modificades genèticament. L'exdirectora ni tan sols va deixar un període de transició entre un càrrec i l'altre, fet que suposa un conflicte d'interessos evident.

Aquest “organisme científic” no decideix res, sinó que emet opinions, suposadament basades en l'evidència científica. No obstant això, moltes de les professionals científiques membres de l'EFSA mostren -com hem vist en els dos exemples citats- una proximitat clara i perillosa amb la indústria. Totes es troben subjectes a la influència de *lobbies* com l'ILSI o EuropaBio. Aquest darrer (EuropaBio) és un dels principals grups de pressió més actius sobre aliments i cultius modificats genèticament a la UE i presumeix de tenir unes “excel·lents relacions professionals” amb la Comissió Europea. Les campanyes d'aquest grup de pressió de l'agricultura biotecnològica estan liderades per Bayer, DuPont/Pioneer, Monsanto i Syngenta. Com que el mercat de l'alimentació i els cultius transgènics està dominat per un nombre reduït de grans multinacionals, EuropaBio està impulsant els seus interessos essencialment al si de la UE. La indústria no es conforma amb el fet que els organismes científics estiguin formats per persones afins als seus objectius sinó que, a més, influeix directament a les instàncies polítiques de la UE, particularment a la Comissió Europea. Així doncs, els *lobbies* i les seves empreses membres formen part de les xarxes i els grups de treball de la Comissió, inclosa una xarxa amb els estats membres i la Direcció General de l'Empresa. Aquesta influència ha donat com a resultat que la Comissió promogui que hi hagi menys regulació i un major finançament i una major inversió en la investigació d'un sector pel qual el públic ha mostrat un fort rebuig durant els darrers deu anys. El suport de la Comissió Europea a l'alimentació i els cultius transgènics ha augmentat, tot ignorant el rebuig del Par-

IL·LUSTRACIÓ:
Marta Vilches

lament Europeu a acceptar que l'alimentació i els cultius transgènics siguin bons per la competitivitat de la UE. EuropaBio també ha presumit sobre la campanya de pressió per aconseguir finançament, que ha provocat que la biotecnologia aplicada a l'agricultura s'hagi convertit en un tema estrella del programa d'investigació de la UE, dotat amb 53 milions d'euros. Aquestes connexions entre allò públic i allò privat reben un ampli suport de la Comissió Europea, amb unes plataformes tecnològiques específiques sobre alimentació i cultius transgènics. Tot i que s'intenti camuflar, bàsicament es tracta de la canalització de fons públics cap a interessos econòmics corporatius.

Una comissió poc científica

A l'Estat espanyol, es cultiven més de 60.000 hectàrees de blat de moro modificat genèticament, la major superfície de transgènics de tota la UE. Altres països com Alemanya, França, Àustria, Grècia o Itàlia han optat per prohibir-ne el cultiu en base a evidències científiques sobre els seus impactes ambientals, la impossibilitat d'evitar la contaminació genètica cap a altres cultius i les incerteses sobre la salut que generen. A més, a l'Estat espanyol, es fan el 42% dels experiments amb cultius transgènics a l'aire lliure.

El govern espanyol afirma que aquestes decisions es basen en criteris exclusivament científics i en les anàlisis cas per cas que fa la Comissió Nacional espanyola de Bioseguretat (CNB). Aquesta comissió –que generalment dona el vist-i-plau a cada assaig o expedient sobre transgènics per unanimitat i sense cap tipus de debat– és l'òrgan científic al qual el govern deixa tota la responsabilitat sobre el tema dels transgènics. Però, com es prenen les decisions dins de la comissió, realment? Hi té

veu, la societat civil, en aquest procés? Com és possible que, si no hi ha consens social, científic ni polític sobre els transgènics, la comissió decideixi que l'Estat espanyol ho fa sense gairebé cap debat?

Si analitzem la composició de la CNB, es constata que, en realitat, l'organisme científic està format per només set representants de la ciència, davant les 39 persones del món de la política i del funcionari, i cap representant de la societat civil. A més, les set científiques que formen part de la CNB provenen de l'àmbit de la bio-

A l'Estat espanyol, es cultiven més de 60.000 hectàrees de blat de moro modificat genèticament, la major superfície de transgènics de tota la Unió Europea

tecnologia. Això és una greu limitació a l'hora d'avaluar la introducció de transgènics, ja que aquestes persones no tenen coneixement de les implicacions socioeconòmiques, ecològiques o ambientals d'aquests cultius a camp obert. Tenint en compte que pràcticament totes les professionals científiques presents a la comissió són de l'àmbit professional de la biotecnologia, àmpliament dominat i finançat per multinacionals, no sorprèn que moltes d'elles tinguin relacions força estretes amb la indústria dels transgènics i els seus lobbies. Entre les científiques de la CNB amb una intensa activitat protransgènica, destaca Pere Puigdomenech, que sovint apareix a actes favorables als transgènics organitzats per la Fundació Antama o ANOVE. També participa als llibres que

promocionen Monsanto i Antana i fa activitats que apareixen a les memòries d'ASEBIO. Félix Ortego ha participat a cursos sobre transgènics organitzats per ANOVE i la seva imatge apareix a la web de la Fundació Antama, sota el titular contundent i molt qüestionable: "Els transgènics no perjudiquen la biodiversitat del camp". Florentino Juste, per la seva part, dirigeix l'Institut Valencià d'Investigacions Agràries (IVIA), que compta amb projectes finançats per multinacionals com Syngenta o BASF.

Encara resulta més inquietant que aquesta proximitat de la indústria no sigui exclusiva de l'àmbit científic i que algunes representants de l'administració també hagin destacat per la seva defensa dels cultius transgènics. És el cas de Lucía Roda, de la Direcció General de Qualitat i Avaluació Ambiental del Ministeri espanyol de Medi Ambient Rural i Marí. La lectura de la seva tesi doctoral va ser una notícia destacada per la Fundació Antama. Tot i així, el cas més escandalós de conflicte d'interessos es troba al Ministeri de Ciència i Innovació espanyol, amb la seva titular, Cristina Garmendia, ministra des de 2008, que va presidir ASEBIO fins que va ocupar el nou càrrec. A causa dels interessos de la ministra, no és estrany que el finançament del govern espanyol destinat a la investigació de cultius transgènics sigui 60 vegades més elevat que el que es dedica a l'agricultura ecològica.

Quin debat hi ha al CNB?

El representant d'una comunitat autònoma a la CNB va dir a Amigos de la Tierra: "A la CNB, no hi ha debat. Simplement es comprova que tots els papers estiguin en regla i ja està. Tot i que estiguin en contra de l'alliberament de cultius transgènics, no hi ha temps per aquest

debat. A més, com que el bon ambient entre tots els membres és una realitat, ningú no vol trencar-lo. Si els representants científics donen el vist-i-plau, no hi ha ningú que discrepi".

Pocs anys després d'aquestes declaracions reveladores, fetes després de la publicació de les actes de la CNB, Amigos de la Tierra creu que l'absència o no de debat depèn molt de l'agent implicat. L'actitud de la CNB es caracteritza pel *laissez-faire* amb la indústria i un rigor legal molt gran amb altres agents. Quan les organitzacions ecologistes sol·liciten la informació a la CNB oficialment, aquesta no es limita a "comprovar que tots els papers estan en regla" i a facilitar la informació ambiental que es requereixi. Això és el que ha pogut comprovar Amigos de la Tierra davant la sol·licitud de la localització exacta de camps experimentals de transgènics.

Portem més d'una dècada amb cultius transgènics i hi ha suficients proves dels impactes ambientals, socials, econòmics i sobre la sobirania alimentària que generen. La gran pregunta que cal plantejar-se és quin model d'agricultura volem pel futur.

Volem un model d'agricultura industrial amb els transgènics com a màxim exponent; que abusi dels pesticides i abonaments químics; que prioritzi una producció a curt termini davant dels impactes ambientals, socials i sobre el medi rural i que faci la pagesia totalment dependent de les multinacionals?

O volem un model d'agricultura que redueixi de forma progressiva la seva dependència dels productes tòxics; que prioritzi la producció a petita escala i aposti per la producció d'aliments sans, nutritius i de qualitat; que generi llocs de treball i riquesa en el medi rural i que respongui a les demandes de la gent consumidora?

Qui és qui en els 'lobbies' protransgènics a l'Estat espanyol?

Fundació Antama

La Fundació Antama fa de relacions públiques i és organitzadora d'esdeveniments per la indústria dels transgènics. Entre les seves membres, compta amb el sindicat agrari protransgènics ASAJA, el lobby de la indústria biotecnològica ASEBIO, la Sociedad Española de Genética, etc. El president, Delfín Biosca, va ser director general de Syngenta Seeds i el seu director general, Juan Quintana, enginyer agrònom dedicat al periodisme, difon la seva opinió a favor dels transgènics als mitjans de comunicació del grup Vocoento.

ANOVE

La Asociación Nacional de Obtentores Vegetales de España defensa "els interessos professionals dels obtentors". Entre els membres de la seva junta directiva, trobem representants de Limagrain Ibérica, Pioneer, Semillas Fitó o Monsanto.

ASEBIO

La Asociación Española de Bioempresas agrupa entre els seus components empreses de biotecnologia de tot tipus (sanitària, industrial), però també les principals multinacionals de venda de llavors transgèniques, com Monsanto, Bayer o Pioneer. Fa de lobby dur per la introducció de transgènics a l'agricultura i l'alimentació a través del seu grup de treball Agricultura y Medio Ambiente, coordinat per Jaime Costa (director d'assumptes reguladors i científics de Monsanto). Com a membres de la CEOE, representen la indústria dels transgènics als grups de treball d'òrgans com el Consell Assessor de Medi Ambient.

La Generalitat ha finançat amb diner públic i privat centres d'investigació i experimentació de biotecnologia vegetal

Acció a les portes del Centre de Recerca Agrigenòmica a l'abril de 2009

Arxiu Albert Garcia

Albert Ferré (Col·lectiu Transgènics Fora)

Només es pot entendre l'enorme presència que tenen els cultius transgènics a Catalunya en la mesura que observem el paper destacat que ha tingut la Generalitat durant el procés d'extensió dels conreus. L'Estat espanyol ha estat l'únic de la Unió Europea que no solament ha donat totes les facilitats i tot el seu suport a la indústria biotecnològica per la introducció dels transgènics (1), sinó que també s'ha implicat directament en el seu desenvolupament a gran escala.

Des de les primeres hectàrees cultivades l'any 1998, el govern de la Generalitat (igual que el de l'Estat) ha optat pels transgènics com un objectiu estratègic fonamental; ha finançat amb diner públic i privat centres d'investigació i experimentació de biotecnologia vegetal (2); ha organitzat màsters i cursos d'agricultura transgènica a les universitats; ha impulsat diverses entitats i jornades de promoció biotecnològica

i ha assumit els propis arguments de la indústria i els lobbies protransgènics. Aquests fets revelen una clara evidència de la supeditació i la col·laboració de la majoria de les forces parlamentàries catalanes amb els interessos de les multinacionals biotecnològiques. Aquesta política ha permès que, actualment, siguem la segona comunitat europea –després d'Aragó– en nombre d'hectàrees de conreus comercials de blat de moro transgènic, que tinguem desenes de camps experimentals transgènics a l'aire lliure i que, cada any, arribin al port de Barcelona milions de tones de soja transgènica per la fabricació de pinso destinat principalment a l'alimentació animal.

En canvi, la Generalitat continua sense reconèixer els greus impactes de la contaminació transgènica i les nefastes conseqüències econòmiques i ambientals causades als pagesos, la pèrdua de varietats locals vegetals i la impossibilitat pels consumidors i les consumidoras d'exercir l'opció per l'agroecologia i la sobirania alimentària. Al mateix temps, la Generalitat no emprèn cap mesura d'informació i consulta ni aplica cap protocol de seguiment i control, com és obligatori; ignora i menysprea els nombrosos informes i estudis crítics sobre els OMG de científics independents i organitzacions ecologistes, i viu d'esquena a la realitat europea, on hi ha nou països que ja han prohibit el conreu del blat de moro

MON810 (entre ells, França, Alemanya i Àustria) basant-se en uns estudis científics recents que mostren evidències concretes de la seva perillositat en matèria ambiental i sanitària.

Catalunya aporta un curt –però intens– historial de lluita antitransgènica, que inclou centenars de mobilitzacions, protestes, demandes i accions de desobediència civil i acció directa (3) en contra de la presència massiva de camps comercials i experimentals, per la gravetat de les contaminacions transgèniques i en contra del projecte de decret de coexistència. S'ha aconseguit que un nombre important de pobles i ciutats de Catalunya es declarin municipis lliures de transgènics i, l'any passat, es van recollir més de 100.000 signatures de suport a la demanda legal al Parlament català d'una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) perquè Catalunya es declarés zona lliure de transgènics, que finalment va ser rebutjada pels vots majoritaris de CIU, PSC i PP. Ens trobem, doncs, davant d'una situació greu i amb uns immensos impactes socials, ambientals i econòmics, sense equiparació dins la Unió Europea; toquem amb un govern i una majoria de partits parlamentaris insensibles i intolerants, que l'única resposta que han donat a les nostres reivindicacions ha estat la criminalització del moviment antitransgènic i la persecució política i judicial de les demandes i les lluites de pagesos i de consumidors que no volem transgènics als nostres plats ni als nostres camps. Aquesta situació ens fa plantejar que cal intensificar i ampliar la lluita a tots els nivells, formes i mitjans per aconseguir eliminar els cultius transgènics a Catalunya i, al mateix temps, cal intensificar la producció i el consum agroecològic i consolidar les relacions i la col·laboració amb el moviment antitransgènic de l'Estat espanyol i dels altres països del territori europeu.

1: Segons dades de l'ISAAA (Internacional Service for the Acquisition of Agri-biotech Applications), a l'Estat espanyol, es cultiva el 80% de tot el blat de moro transgènic de la Unió Europea i el 45% de tots els camps experimentals a l'aire lliure.

2: Un clar exemple d'inversió pública és el CRAC. Centre de Recerca en Agrigenòmica. IRTA-CSIC-UAB, situat al Parc Tecnològic de Pedralbes (Barcelona), que està dirigit per Pere Puigdomènech, un investigador del CSIC que manté unes relacions professionals estretes i provades amb Monsanto i que és un gran defensor de l'alimentació i l'agricultura transgèniques.

3: El mes de juliol, un grup d'activistes antitransgènics van destrossar un camp de blat de moro transgènic al municipi de Torroella de Montgrí. Fa sis anys, es va fer una acció similar al municipi de Gimènells (DIRECTA 192, 14/07/2010).

Michael T. Klare

“Les decisions energètiques de la Xina sacsejaran el món”

Michael T. Klare és professor d'estudis per la pau i la seguretat mundials a la Universitat de Hampshire (Massachusetts). Expert en geopolítica de l'energia, ha escrit llibres com *Sangre y poder, Guerra por los recursos: el futuro escenario del conflicto global* i *Planeta sediento, recursos menguantes*, que són de lectura obligada per conèixer la magnitud de la crisi energètica que s'acosta, els perills que comportarà i la reordenació del poder mundial que provocarà.

Manuel Torres i Jordi García
entrevista@setmanaridirecta.info

S'acaba la civilització del petroli?

Estem entrant a l'era del petroli escàs. Cada vegada serà més difícil obtenir l'energia que necessitem i això farà assumir un nivell tan alt de riscos que pot posar en joc el futur del planeta. Pensem, si no, el que ha passat al golf de Mèxic. No sabrem mai quina va ser la causa exacta de l'explosió que va destruir la torre de perforació de la British Petroleum el dia 20 d'abril i que va matar onze treballadors. Però no hi ha dubte de quina ha estat la causa profunda de l'accident: la decisió empresarial, amb suport governamental, d'explotar reserves de petroli i gas natural en condicions extremes i, per tant, de forma cada vegada més perillosa. Ara, la cursa per explotar les reserves a Alaska, l'Àrtic i les aigües profundes en alta mar ens farà multiplicar aquests riscos. Les companyies petrolíferes necessitaran fer front a noves condicions adverses i, per afrontar-les, no compten –encara avui– amb la tecnologia necessària. Els accidents que ocasionaran inevitablement seran més devastadors pel medi que els causats fins ara per tota la indústria dels segles anteriors.

I no ho saben, això?

Les petrolíferes tenen les seves pròpies raons de pes per arriscar-se: mantenir el valor de les seves accions. Han de demostrar als accionistes que reemplacen el petroli extret cada any dels seus jaciments per noves reserves. Però, com que la majoria de les reserves de petroli i gas estan minvant a les seves àrees tradicionals i, a sobre, moltes zones prometedores de l'Orient Mitjà, l'Amèrica Llatina i l'antiga Unió Soviètica es troben sota el control exclusiu de les companyies petrolíferes de propietat estatal-nacional (com Saudi Aramco, Pemex de Mèxic o PDVSA de Veneçuela), fan una fugida endavant i s'arrisquen a extreure petroli en condicions extremes. La febre del petroli s'ha desplaçat, també, a l'Àfrica subsahariana, on la majoria dels països encara permeten certa participació de les petrolíferes internacionals, però topen amb la ferotge competència de les companyies estatals i de les empreses xineses.

“La Xina ja és el primer país consumidor d'energia del món”

Què opina de la proposta del Yasuní de l'Equador, que consisteix a deixar el petroli al subsòl?

És interessant per alguns llocs com l'Amazònia, per les seves característiques de biodiversitat; en canvi, en altres indrets, la pressió per extreure el petroli serà molt forta: l'Àrtic, el golf de Mèxic, l'Atlàntic Nord, el Mar del Nord...

Qui controli l'energia controlarà el món?

Pràcticament. Va ser la descoberta de petroli a l'oest de Pennsilvània, l'any 1859, el que va convertir els Estats Units en l'actor decisiu dins l'escena mundial. No oblidem que la primera gran corporació transnacional, la Standard Oil Company de John D. Rockefeller, es va fundar per explotar i exportar el petroli dels EUA. Així mateix, el petroli també va jugar un paper clau en el sorgiment dels Estats Units com a primera potència militar del món: va subministrar la major part del petroli consumit per les forces aliades –durant la Primera i la Segona Guerra Mundial– i aquesta superioritat en petroli va ser més decisiva que cap altra

cosa per guanyar els alemanys. Després d'haver creat una economia i un complex militar basats en el petroli, els dirigents nord-americans es van veure obligats a emprar mesures cada vegada més costoses i desesperades per garantir un subministrament adequat d'energia. Una bona part dels cops d'estat, les dictadures i les guerres promogudes pels Estats Units s'expliquen pel seu afany de controlar el petroli.

... i, ara, la Xina entra en joc.

La Xina ja ha superat els Estats Units en consum d'energia. En aquests moments, el país asiàtic és el primer consumidor d'energia del món. Aquest fet tindrà conseqüències importants a tot el món. Essent el país més consumidor, la Xina determinarà els preus dels combustibles d'arreu del planeta –com fins ara feien els Estats Units– i també les fonts energètiques que es desenvoluparan i s'utilitzaran més. I –més greu encara– segons les fonts energètiques que triïn els dirigents xinesos, hi haurà més probabilitats que esclatin conflictes pel control dels recursos energètics entre la Xina i els Estats Units i el món se salvarà –o no– d'un procés de canvi climàtic catastròfic. D'altra banda, les necessitats energètiques xineses condicionaran la seva política internacional. Probablement, la Xina acabarà practicant la mateixa política internacional que els Estats Units. Segons les projeccions més recents del Departament d'Energia dels EUA, el consum energètic del gegant asiàtic creixerà en un 133% fins el 2035. Això equival al consum total d'energia d'Europa i l'Orient Mitjà de l'any 2007!

Sembla que no hi hagi marge per la política...

Els dirigents xinesos disposen de diverses opcions. Una és basar el seu creixement en un tipus de combustible que tenen al seu territori en abundància: el carbó. Aquesta opció els evitaria dependre dels combustibles importats i reduiria la seva vulnerabilitat. Per ells, és un malson imaginar-se un bloqueig naval de subministrament d'energia per part dels Estats Units. Però una dependència forta del carbó agreujarà els problemes ambientals del país, farà augmentar els costos sanitaris i, és clar, tindrà efectes catastròfics sobre el clima del planeta. Avui dia, el carbó representa el 70% del seu consum energètic i tan sols espera disminuir-lo al 65% l'any 2030. Si continua així, llavors, la Xina ja consumirà la meitat del carbó mundial, cosa que representarà una catàstrofe climàtica global. Els dirigents xinesos han fet

FOTOGRAFIES:
Robert Bonet

Els talibans i el 'Tea Party'

Què li sembla l'estratègia de pactar amb els talibans a l'Afganistan?

Crec que Obama vol sortir de l'Afganistan d'una forma que sigui acceptable pel poble americà. Als EUA, no els interessa l'Afganistan sinó Al-Qaida i neutralitzar la possibilitat d'un nou atac com el de l'11-S. Per altra banda, el president Karzai no és prou fort per governar i controlar tot el país. Ens trobem en una situació en què tothom entén que s'ha de pactar; cal compartir el poder. Crec que es vol fer un pacte segons el qual els talibans juguin un rol a l'Afganistan, potser controlant el sud del país, Kandahar i altres llocs. A canvi, no s'ha de permetre que Al-Qaida combati a l'Afganistan. Tota la resta està oberta a la discussió. Al final, el que passa a l'Iraq i a l'Afganistan és el mateix: a tots dos indrets, les faccions arribaran a un acord per compartir el poder. Passa com amb les diverses famílies de la màfia.

Podria ser una solució inestable...

Crec que pot ser estable. És com a la

ciutat de Los Angeles, on diverses bandes controlen el seus propis barris; hi ha combats als límits, però cadascú controla el seu barri sense el perill que vinguin els altres a eliminar-los. És un estat de *senyors de la guerra* i és estable perquè cada grup sap que té el seu propi territori.

Les sancions aprovades pel Consell de Seguretat de l'ONU contra l'Iran estan en marxa. Creu que hi haurà un escenari de guerra per part dels EUA cap al país persa?

Si d'aquí sis o vuit mesos els iranians arriben a un compromís i donen alguna cosa de les que demanen els EUA —com per exemple, enriquir el seu urani a altres països (com Rússia) i no fer-ho al mateix Iran— i permet més inspeccions, si accepta això, la situació sembla prometedora. Però, si l'Iran no fa cap concessió i les sancions no tenen efecte, el proper pas serà l'acció militar. Obama no permetrà que l'enriquiment d'urani sigui indefinit...

Quin rol juga el Tea Party dins el partit republicà i dins la política nord-americana?

El Tea Party representa un reflex de la situació econòmica actual, amb moltíssima gent sense feina. Expressa una actitud pessimista sobre l'economia i sobre el futur dels Estats Units. Hi ha el sentiment que els EUA són un país en declivi i això és molt problemàtic. Creix la nostàlgia per un passat en què els EUA eren més rics i poderosos i més respectats. El Tea Party és un moviment de nostàlgia de quan els EUA eren més blancs i masculins i estaven sota el control dels descendents d'europers. I la nostàlgia és un factor motivador molt poderós per la gent, especialment per les persones més grans i de mitjana edat. A més, als blancs, també els molesta que un afrodescendent estigui al capdavant de la Casa Blanca. Ells veuen massa immigrants, més aturats... i volen recrear el passat de l'era Reagan, cosa que és impossible. El discurs del Tea Party és totalment irracional i sense sentit.

alguna esmena al seu pla quinquennal 2011-2016 per evitar-ho? No. Les autoritats de Pequín poden fer alguna cosa des de la capital? No ho sé. A escala provincial, hi ha molta corrupció pels beneficis que genera estalviar-se aplicar mesures anticontaminants. Encara que les autoritats centrals decideixin que volen fer alguna cosa per evitar contaminar tant, no crec que tinguin la capacitat de dur-la a terme.

Quina és la seva opció?

Créixer més basant-se en el petroli. Aquesta opció comportarà actuar tal com han fet els Estats Units fins ara i augmentar el conflicte entre les dues potències pel control dels recursos petrolífers, cada cop més escassos. Actualment, la Xina obté la major part del seu petroli de l'Aràbia Saudita, l'Iran, Angola, Oman, el Sudan, Kuwait, Rússia, el Kazakhstan, Líbia i Veneçuela. Per assegurar la fiabilitat del flux d'or negre d'aquests països, Pequín ha establert uns vincles molt estrets amb els seus dirigents i, en alguns casos, els ha proporcionat assistència econòmica i militar, com ha fet sempre Washington.

“Probablement la Xina acabarà practicant la mateixa política internacional que els Estats Units”

La Xina presta diners a països que són qüestionats pels Estats Units. És millor aquest nou creditor que els anteriors, com l'FMI o el Banc Mundial?

Com dic, els Estats Units i la Xina s'assemblen més del que ens pensem. Els EUA tenen bones relacions amb governs com el de l'Aràbia Saudita o de Qatar i, en altres casos, han intentat enderrocar els règims que no són amics, com Veneçuela. Als EUA, no els interessen els drets humans en aquests països, només volen obtenir avantatges polítics i econòmics. La Xina fa el mateix, està interessada a augmentar els avantatges de les empreses xineses al món en desenvolupament. Tanca acords on demana que es contractin empreses xineses, forja aliances estratègiques entre petrolieres estatals xineses i les empreses homò-

logues en aquests països, i —en alguns casos— també compra el dret d'explotar grans jaciments de petroli. Ha estat especialment ostentosa la forma com Pequín ha tractat de socavar la influència dels EUA a l'Aràbia Saudita i d'altres productors crucials de petroli del golf Pèrsic. El 2009, la Xina va importar més petroli saudita que els EUA per primera vegada, un canvi geopolític de gran importància. Pequín ha enviat els seus principals dirigents al país per atraure Riad a la seva òrbita amb la promesa de donar suport a les aspiracions d'Aràbia, sense vincular-ho a la retòrica dels drets humans o de la democràcia, pròpia de la política exterior dels Estats Units. Doncs bé, amb aquesta segona opció, a mesura que entrem a l'era del petroli escàs, el risc de conflicte xino-nord-americà creixerà, per molt que Pequín i Washington no ho vulguin. El conflicte per les reserves de petroli del planeta no és, però, l'únic camí que podria obrir l'estatut de la nova energia de la Xina. És possible imaginar un futur en què la Xina i els Estats Units cooperin en la recerca d'alternatives al petroli, que evitaria la necessitat de canalitzar sumes massives en les carreres d'armaments navals i militars. També ens podem imaginar que la Xina potencia extraordinàriament la innovació i l'ús de les tecnologies netes.

... aquesta és la tercera opció?

Exacte, canviar el model energètic. Les autoritats xineses entenen que la tecnologia del segle XXI serà la de l'energia neta. Si prenguessin la decisió de ser els líders de la tecnologia neta, fins i tot els resultaria econòmicament beneficiós. Aquesta seria una decisió important pel món sencer perquè significaria injectar diners a l'energia eòlica, solar o nuclear, o en els cotxes elèctrics, fer un canvi de l'energia vella a la nova. Confesso que, com a americà, tinc sentiments contradictoris perquè, d'una banda, seria molt important pel clima mundial que la Xina canviés el model energètic, però estic segur que això significaria una supremacia que deixaria els EUA al darrere. Recopilant les opcions principals: ara mateix, tenim clar que com més dependència tingui la Xina del petroli importat, més risc hi haurà de fricció i conflicte amb els Estats Units; com més depengui del carbó, més canvi climàtic, i com més promogui els combustibles alternatius, més probabilitats té d'esdevenir la principal potència mundial d'aquest segle XXI. En qualsevol cas, les decisions energètiques de la Xina sacsejaran el món.

Benimaclet viu: quan el barri és la gent

Grups de dansaires durant una actuació a la plaça de Benimaclet

- Arxiu Benimaclet Viu

Plaça commemorativa en honor dels mestres Carles Salvador i Ventura Pascual

- Arxiu Benimaclet Viu

Nascut arran de l'experiència de la Trobada d'Escola Valenciana, Benimaclet Viu agrupa bona part del teixit social –i moltes persones a títol individual– en una experiència molt interessant de reivindicació de les relacions humanes de proximitat i de la col·laboració entre el veïnat per millorar la vida quotidiana.

Joan Canela i Barrull
petjades@setmanaridirecta.info

La ciutat perd, de sobte, els seus alts blocs de pisos i les seves avingudes atestades de trànsit i guanyen terreny les cases baixes (i els carrerons quasi per vianants) típics dels antics pobles de l'Horta. Encara que, avui, Benimaclet sigui un barri més de la ciutat de València, conserva bona part del seu patrimoni tradicional. I no sols urbanístic, sinó també humà. Aquesta xarxa social de quotidianitats és el pilar principal sobre el qual s'assenta el projecte (per definir una iniciativa que no és ni una campanya ni una plataforma) Benimaclet Viu. I la seva defensa de l'espai per evitar que sigui engolit per la deshumanització metropolitana també és, en bona part, el seu objectiu.

"L'escola és un observatori privilegiat de la comunitat; ací conflueixen els xiquets i xiquetes, familiars, mestres... és un espai immillorable per ajudar a crear comunitat", explica Merche Jiménez, directora de l'escola Pare Català i una de les impulsores de Benimaclet Viu. Aquest va néixer, precisament, a partir de la Trobada d'Escola Valenciana de l'Horta Nord d'enguany, unes jornades per defensar el valencià a l'ensenyament que es fan per comarques i que reuneixen desenes de milers de persones arreu del País Valencià.

"Quan ens vam trobar amb la feina d'organitzar la Trobada, vam demanar ajuda als col·lectius del barri i ens vam trobar que teníem persones molt boni-

ques al voltant amb les quals valia la pena fer coses", indica Jiménez. Era l'acta de naixement de Benimaclet Viu, un grup on, avui, participen dues de les tres escoles que té el barri (amb les seves respectives AMPA), les dues associacions veïnals, el Grup de Dimonis, Maulets, el Centre Social Terra i, sobretot, "moltíssima gent que fins ara no estava a cap col·lectiu i que, a mesura que s'anaven proposant nous projectes, s'ha anat engrescant", explica Natxo Calatayud, activista del Terra. "En eixe sentit, Benimaclet Viu ha funcionat com un catalitzador i ha permès que s'alliberen moltes energies".

Projectes i més projectes

I per què aquestes energies? "A Benimaclet Viu tenim poques premisses ideològiques més enllà de la defensa del barri i la llengua, que és pel que va nàixer", assegura Carles Monclús, un dels seus participants. Segons ell, la iniciativa té més de procés que de fita "i, a mesura que es presenten i s'accepten nous projectes, l'experiència va prenent forma. Diguem que és una proposta que s'autoexplora", diu Monclús.

A pesar dels pocs mesos de vida que té Benimaclet Viu, els projectes en marxa són múltiples. Una part s'enfoca a la recuperació de l'espai públic, amb la celebració de les Festes Populares del barri o els tallers de pilota valenciana al mateix carrer, on s'havia jugat tradicionalment. D'altres tenen relació amb la creació de serveis autogestionats pel veïnat, com una xarxa d'Internet sense fils o una universitat lliure. També n'hi ha que prete-

nen buscar les sinergies entre entitats per millorar el seu impacte social. Un bon exemple és la unitat pedagògica que va desenvolupar la Cooperativa de Consum del Terra amb alumnes de les escoles. "Hem treballat molt amb els xiquets perquè entenguin, a partir del que anomenem la sociologia de la paella, la importància que tenen per al territori el medi ambient i la salut, que els aliments que consumim siguin biològics i de proximitat", explica Calatayud.

- Arxiu Benimaclet Viu

La iniciativa, que aplega dues escoles, entitats i veïnat del barri valencià, és un catalitzador de moltes energies

L'eix unificador serà la campanya 'Benimaclet t'estime', enfocada a valorar la comunitat territorial i humana

Encara que la diversitat entre els components és una de les qualitats més valorades per les participants de Benimaclet Viu, normalment també és difícil de gestionar. Per Calatayud, "hi ha gent que vol posar l'èmfasi en el terreny cultural i altres en el social, però l'important és que no es tracta tant de pegar rotllos a les assemblees sinó de proposar coses concretes i dur-les a la pràctica". A més, l'ac-

tivista de Terra comenta que "aquest versant pràctic és el que ens permet treballar junts". Per ara, l'eix unificador de tots els projectes serà una campanya titulada *Benimaclet t'estime*, enfocada a valorar la comunitat territorial i humana, que clourà a final de curs amb una trobada lúdica i de debats.

Iniciativa extrapolable?

Si gairebé totes les comarques del País Valencià convoquen Trobades d'Escola Valenciana, la proposta de Benimaclet és exportable? "No ho sé –reconeix Carles Monclús–, ací s'han donat una sèrie d'elements concrets: unes direccions i AMPA dels centres amb moltes ganes, un entorn social favorable, una part important del veïnat molt vinculada a la universitat i, en molts casos, amb experiència política prèvia. Si tot açò es repeteix, es podria provar l'experiment en algun altre lloc".

Una realitat del barri és que xoca profundament amb la imatge de conservadorisme que es té de la societat de València. "Clar que hi ha sectors de dretes, però és que nosaltres també tractem de treballar amb ells", explica Merche Jiménez. La professora explica que, amb motiu de les festes, van anar a parlar amb els casals fallers. "No són precisament *progres*, però és gent que també estima el barri i que ha vist que també es pot sentir còmoda en alguns dels nostres projectes", afirma Jiménez, per qui "quan veuen xiquets jugant a pilota valenciana, és molt difícil que un avi no s'emocione, siguem quines siguem les seues idees."

Turisme per despertar consciències

Einstein va arribar a Barcelona el febrer de 1923. L'Ajuntament va voler allotjar-lo a l'hotel *Ritz*, però ell va preferir anar al *Quatre Nacions*, molt més modest. Diuen que Einstein, de la mà del seu amic anarcosindicalista Àngel Pestaña, va visitar la seu de la CNT a Barcelona i que fins i tot es va dirigir als treballadors i les treballadores amb aquestes paraules: "Jo faig la revolució científica,

vosaltres feu la revolució social". Aquesta anècdota -i moltes més- s'explica durant La ruta de l'anarquisme, que es fa a Barcelona cada dissabte del mes de novembre. La proposta és obra de Turisme Tàctic, un col·lectiu que dissenya itineraris turístics alternatius per mostrar-nos que, darrere molts racons que semblen morts, s'hi amaguen històries de lluita política i social.

Marta Salinas

bonviure@setmanaridirecta.info

Un dels objectius de Turisme Tàctic és recuperar fets oblidats de la història. Per aconseguir-ho, es basa en un dels preceptes de l'Escola Moderna de Ferrer i Guàrdia: per conèixer la realitat, cal sortir de l'aula, cal sortir al carrer. Des de l'any 2001, aquest col·lectiu format -sobretot- per artistes surt al carrer, pregunta la gent i consulta llibres, publicacions, fotografies, mapes, material audiovisual i de tota mena. A partir d'aquí, elabora un guió i una ruta. Si cal, demana la col·laboració de gent poeta, música o historiadora. Cada ruta és diferent. La ruta de l'anarquisme, per exemple, es fa en autocar i, mentre es condueix la gent d'un lloc a l'altre, es projecten vídeos i s'escolten diversos enregistraments. Altres rutes s'han fet a peu; d'altres, de nit, i fins i tot s'han dissenyat rutes per Internet.

Amb motiu del centenari de la CNT, cada dissabte del mes de novembre es pot fer 'La ruta de l'anarquisme' a Barcelona

Segons Turisme Tàctic, amb el desplaçament del públic als "llocs de la memòria", les espectadores, lluny d'adoptar una actitud merament contemplativa, imaginen el passat, el projecten i, en definitiva, reconstrueixen la història.

Des que es va crear, fa nou anys, el col·lectiu ha dissenyat diversos projectes a la ciutat de Barcelona, dels quals destaquem *Love Story* (2003), *Vostè està aquí* (2004), *La ruta de la infàmia* (2005), *L'arbre de la llibertat i altres històries* (2009) i *La ruta de l'anarquisme* (2004 i 2010).

Love Story va ser un recorregut insòlit pel barri del Raval. Es feia a peu i de nit. Era insòlit perquè, a través d'un itinerari, es reconstruïa una suposada història d'amor entre un holandès i una brasilera ocorreguda al Raval. D'entrada, la gent participant es dividia en dos grups, que sortien amb cinc minuts de diferència. Cada grup ofería un punt de vista diferent de l'idil·li: a un dels grups, se li explicava la versió d'ella; a l'altre, la d'ell. Durant dues hores, es visitaven portals, restaurants, locutoris, cabines, botigues de queviures, bars... els espais més significatius de la història d'amor. La ruta servia per explicar els canvis que havia experimentat el barri al llarg del temps.

Vostè està aquí no va ser cap ruta, sinó una instal·lació que es va fer arran de la construcció del metro de Can Cuiàs (lí-

nia 11). El projecte pretenia reconstruir, a través de mapes i de fotografies, la història i la transformació d'aquest barri de Barcelona entre els anys 1970 i 2000 i va comptar amb la col·laboració de l'associació de veïns. Gràcies a *Vostè està aquí*, es va poder esbrinar, per exemple, on va obrir el primer bar del barri o a quin indret es va celebrar per primer cop la Festa Major.

La ruta de la infàmia va ser un projecte que proposava crear una ruta pels monuments i llocs de Barcelona, Catalunya i la resta del món que la ciutadania considera infames. S'hi participava a través d'un fòrum *on-line*, on es podien incloure imatges i comentaris. El fòrum va començar el mes de febrer de 2005 i va acabar el gener de 2006, arran de l'atac d'un grup de la ultradreta espanyola, que en va destruir els continguts. Alguns dels missatges del fòrum deien, per exemple, que el secretari Coloma -que dona nom a un carrer de Barcelona- va ser un membre de la inquisició responsable de l'expulsió dels jueus d'Espanya; o que el marquès de Comillas -de qui pren el nom una de les avingudes de la muntanya de Montjuïc- va ser un traficant d'esclaus; totes elles afirmacions que la ultradreta va considerar un atac a la identitat de la pàtria espanyola.

L'arbre de la llibertat i altres històries es va tractar d'un recorregut a peu per diversos indrets de la vila de Gràcia per descobrir el passat anarquista d'aquest barri de Barcelona. Alguns dels fets més emblemàtics que es recordaven al llarg de l'itinerari eren la sortida de la columna Durruti, l'any 1936, des dels jardins de Gràcia; la col·lectivització de la fàbrica Elizalde aquell mateix any; la revolta de les *quintes* de 1870; la detenció de Teresa Claramunt al carrer Culebra (actualment Francisco Giner) o l'assalt del MIL a una oficina de La Caixa del carrer Escorial, a l'alçada de Legalitat, l'any 1973.

La ruta té una durada de quatre hores, es fa en autocar i es visiten indrets històrics singulars pel moviment llibertari

La ruta de l'anarquisme és un viatge per la Barcelona llibertària. Aquesta ruta es va concebre per primer cop el 2004 amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i, enguany, amb motiu del centenari de la CNT, es torna a fer. Al llarg de quatre hores, es visiten indrets històrics singulars com el Camp de la Bóta, el portal on

van detenir Puig Antich o el cementiri de Montjuïc -on es troben les làpides de Ferrer i Guàrdia, Durruti i Ascaso. També es mostren documents gràfics i audiovisuals valuosos sobre la història del moviment anarquista a casa nostra, entre els quals destaquen les entrevistes fetes a algunes de les seves protagonistes més destacades. Tot això, acompanyat de nombroses al·lusions significatives per al moviment llibertari: Teresa Claramunt, Salvador Seguí, Quico Sabaté, Facerías o Ramon Vila (*Caracremada*); la vaga dels tramvies de 1951; les Jornades Llibertàries del Parc Güell de 1977; el míting de Montjuïc d'aquell mateix any; l'atac a la sala de festes Scala de 1978, i un llarg etcètera.

Una de les sorpreses de La ruta de l'anarquisme té lloc al Parc Güell

Marta Salinas

LA RUTA DE L'ANARQUISME PER BARCELONA.

6, 13, 20 i 27 de novembre, de 10 a 14h. Sortida i arribada al portal de Santa Madrona (metro Drassanes). Preu: 10 euros. Venda de tiquets: Llibreria Rosa de Foc (C. Joaquín Costa, 34. Barcelona).

MÉS INFORMACIÓ:

<http://www.tacticaltourism.org/>

Mercaderies i sense drets

FOTOGRAFIA: Anna Baeza

Duana de control i pas de mercaderies humanes. Un policia escorcolla amb autoritat un estranger. Sobre el fons de rajoles blanques, la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea. El capcot posa la palma desplegada de la seva mà esquerra sobre un fragment que tracta sobre les llibertats. L'altre braç estès sembla abraçar amb desesperació directament la carta, els drets. Paradoxalment, en aquest instant, el registrat, que sembla detingut, veurà restringits alguns d'aquests mateixos drets.

La imatge va ser presa el 2009 al Forat de la Vergonya. Escenari mític de les reivindicacions veïnals. Un barri immigrant en un període en què els veïns denunciaven la inseguretat a la zona. En un gest polític, es va incrementar la presència policial, els registres, les detencions aleatòries, la persecució del fet d'estar a la via pública. La condemna de l'ús de l'espai públic. Per descomptat, la pressió va ser més gran sobre els immigrants. Els mitjans es van fer ressò de l'assumpte. Aquesta imatge podria haver alimentat la bèstia amb interpretacions diverses. L'efectivitat policíaca en la defensa

dels nostres privilegis o un altre excés de brutalitat. Si no fos pel grafit que posa l'accent sobre els drets. És qüestió d'un mínim d'empatia. De sobte, t'adones que només tu tens tot aquest llarg llistat de drets.

El fet és que la immigració es pensa, s'analitza, es difon i es gestiona políticament com un problema social. Es construeix –i es vincula a la immigració– un discurs carregat de negativitat al voltant de conceptes com identitat, seguretat, economia, religió, estat del benestar, treball, atur, etc... quan és, senzillament, un fenomen social. Una altra manera més neutral de dir-ho. Com la baixa natalitat, els índexs elevats de fracàs escolar o el creixement demogràfic. Tots solen obeir a causes majors i mesurables. Susceptibles d'anàlisi i amb mesures possibles. Rellegint la Carta, esbossada sobre rajoles blanques, em pregunto com pair el tracte de mercaderia molesta quan, per efecte de la crisi, es giri la truita i siguem nosaltres els que migrem a la recerca de fortuna.

Edgar Melo

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

'F'ART': pàgines d'agitació cultural

La revista trimestral gratuïta d'agitació cultural anomenada *F'ART* Lestà basada en l'autogestió i es pot trobar a Manresa, Berga, Gironella, Puig-Reig, Cal Rosal, Vic, Terrassa i Barcelona. Impulsada pel jovent del barri de les Escodines de Manresa, ja ha tret quatre números al carrer, a través dels quals ens ha ofert pàgines plenes de diferents expressions relacionades amb l'art, amb l'objectiu de "donar suport a nous talents artístics i apropar la cultura a les persones del carrer". A *F'ART*, que inclou seccions de cinema, fotografia, pintura o música, hi podem trobar quadres, contes o poesies que giren al voltant d'un tema central.

En el cas de l'últim número, la temàtica central és la mort. *F'ART* és una revista patrocinada per l'Associació de Veïns i Veïnes del Barri de les Escodines de Manresa. Els números de la publicació es poden descarregar a <http://www.escodines.cat> i es pot obtenir més informació contactant amb fartdecultura@yahoo.es. XAVI MARTÍ

PREMSA

'Què!' dóna veu a la islamofòbia

La secció *Què te cuentas* de l'edició barcelonina del diari gratuït *Què!* del 4 de novembre va donar veu a David Adael, autor del bloc Stop Islamisation, allotjat a la pàgina de blocs del mateix diari. Amb el pretext de lamentar la condemna a la lapidació contra la ciutadana iraniana Sakineh M. Ashtiani, a l'edició impresa, trobem un enllaç que ens porta a un bloc on podem continuar llegint l'opinió d'Adael, que es presenta com "l'esperança per obrir els ulls a occident". En aquest bloc, afirma que "neix un nou totalitarisme a Europa" (en referència a l'islam), dóna suport a Israel i els EUA i crida a "recobrar els valors europeus". També hi trobem consignes contra les persones migrades que practiquen l'islam, al·lusions amb el diputat xenòfob holandès Geert Wilders o diverses estigmatitzacions sobre el món àrab. Cal dir que la imatge que acompanyava l'opinió publicada a l'edició impresa és la mateixa que la que podem veure al bloc: una imatge del continent europeu amb el signe de prohibició amb la mitja lluna islàmica sobreimpressionat. M.S.

INTERNET

Vilaweb celebra quinze anys

Vilaweb, el mitjà de comunicació digital degà de la informació en català, celebra el seu quinze aniversari. Nascut com una comunitat virtual, arriba als quinze anys com a mitjà capdavanter de la informació en català a Internet, amb 381.956 usuaris únics el mes d'octubre. Per celebrar l'efemèride, el dia 9 de novembre, van donar veu a les seves lectores a través del que van anomenar "festa virtual", on es va poder participar a través d'un xat ubicat a la mateixa web o del Twitter. També faran una jornada de portes obertes els dies 11 i 12 de novembre i obriran les portes a la col·laboració com a directores convidades a diverses persones de rellevància pública durant un dia. Segons va afirmar el director de Vilaweb Vicent Partal a través d'un xat amb lectores, Vilaweb va néixer quan la seva dona va abandonar la direcció del setmanari *El Temps*, just quan ell l'ajudava a crear la versió web del setmanari. Partal afirma que, a partir d'aquest fet, "tot vingué rodant" i "sense ser conscients del que estàvem fent", van crear Vilaweb. Segons Partal, mantenir la independència a l'hora d'informar ha estat "una obsessió" per Vilaweb. Ara, assegura, "falta millorar la part d'opinió i context", motiu pel qual va anunciar una iniciativa editorial important en aquest sentit. M.S.

RÀDIO

Una altra veu a la ràdio municipal de Molins de Rei

Altraveu és un programa *magazine* que s'emet a Ràdio Molins de Rei (91.2 FM) cada divendres des de les 8 del vespre a les 10 de la nit. Enguany, l'espai compleix la segona temporada en antena i, segons les persones que l'impulsen, presenta un objectiu: "Volem aprendre, difondre projectes, divertir-nos i transmetre inquietuds". *Altraveu* és un espai que parla dels projectes que organitzen l'Ateneu Mulei i el Casal Autogestionat de Joves de La Mola de Molins de Rei i que ofereix reportatges sobre l'actualitat local, comarcal i nacional i sobre les lluites que hi ha en marxa arreu dels Països Catalans. L'espai de Ràdio Molins, que també es pot escoltar per Internet a <http://altraveu.blogspot.com>, també ens permet escoltar música i aprendre coses sobre temes com la nutrició, el teatre que es fa a casa nostra, els videojocs transformatius o el programari lliure. XAVI MARTÍ

ANÀLISI

TV3: televisió vaticana per un dia

Manu Simaró

La visita del pontífex Benet XVI a l'Estat espanyol -concretament, a Barcelona- va ser seguida per la televisió pública catalana amb un desplegament ampli, el cost del qual es continua xifrant oficialment en 800.000 euros. El seguiment a través de TV3 i del canal 3/24 va incloure l'emissió en directe de tot el que va fer el pontífex des de la seva arribada a la ciutat de Barcelona fins al moment de

la seva marxa. Així doncs, el 6 de novembre, l'audiència ja va poder veure l'arribada de *la seva santedat* a l'aeroport, l'arribada a la Catedral i la salutació a les fidels des del balcó de la seu episcopal. El dia fort, però, va ser el 7 de novembre. A partir de les 8 del matí -una hora abans que el papa sortís de la Catedral per dirigir-se a la Sagrada Família-, es va emetre un programa especial, que es va allargar fins passades les 2 de la tarda. Aquest espai especial va parlar amb detall de

tot el que va fer Benet XVI el dia anterior, el recorregut d'anada, la missa de més de tres hores a la Sagrada Família -Angelus inclòs- i el recorregut de tornada. Tot plegat, amant amb les opinions d'experts vaticanistes, liturgistes o capellans i amb un missari descarregable a la web del 3/24 i conduït per Joan Carles Peris, presentador habitual del Telenotícies cap de setmana. TV3 va disposar cinc corresponents -amb el seu equip corresponent- a peu de carrer, que no

van esmentar cap protesta i només destacaven "el clima d'acollida popular"; 32 càmeres a l'interior del temple -entre elles, un giny conegut com a *spydercam*-, a més d'un helicòpter, diverses grues i una *carcam* (càmera de cotxe) per seguir un esdeveniment que ni tan sols va ser una visita d'Estat, sinó una visita pastoral privada. Sobre les protestes antipapals, només una citació testimonial i anecdòtica de la petonejada popular i de la manifestació del migdia. Cap referència a

les queixes explícites del veïnat de la Sagrada Família o a la retenció d'una vintena de persones a la Rambla pel fet de lluir propaganda antipapal. I després dels relats metafísics del matí, següent exhaustiu de la visita a l'institut privat Nen Déu i de la cerimònia de comiat a l'aeroport. TV3 va esdevenir la televisió vaticana durant 24 hores i va oferir un relat parcial i propagandístic de la visita de Benet XVI a Barcelona.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

, espai directa

Per tant, on heu de dirigir les queixes és a la vostra oficina de Correus.

[illegible][illegible]

Allà, podeu parlar amb la direcció de l'oficina i potser també podeu conèixer la cartera i parlar-hi directament. També us podeu queixar més amunt, a la seu central de Correus. Per fer això últim, **publiquem el full oficial de queixes, que podeu fer arribar a qualsevol oficina o seu de Correus.** També podeu fer-ho per internet, a l'adreça: www.correos.es/contenido/08-AtencionCliente/0801_b-quejas.asp. De totes maneres, per allò que deïem del monopoli, des de Correus ens han informat que

aquestes queixes no són gaire efectives i que l'empresa no ofereix cap altra manera de fer-les.

D'altra banda, també volem comentar-vos que **una possible solució és rebre la subscripció a algun dels gairebé 100 punts de venda que tenim repartits pel territori.** Això és molt efectiu perquè la distribució, en gran part, la gestionem nosaltres mateixes i els terminis d'entrega són molt més curts i fiables. D'aquesta manera, la subscripció arribaria al vostre punt de

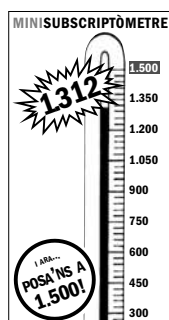
Si voleu fer-ho així, només ens heu d'enviar un correu electrònic a: subscripcions@setmanaridirecta.info

Finalment, dir-vos que continuarem treballant per millorar els terminis d'entrega de les subscripcions i que, si teniu alguna idea o proposta, també ens la podeu fer arribar. Salut!

GRUP DE GESTIÓ DE LA DIRECTA

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | **Cap i Cuà:** Cuà · Torrent de l'Olla, 99 | **Infoespai:** Plaça del Sol, 19 | **Taifa:** Verdi, 12 | **Quiosc:** Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | **Estantc:** Roselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc Manisa · Napoléon-Rosselló. **CLLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | **CSO La Revoltosa:** Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | **Bar La Lira:** Corelleu, 14 | **Quiosc Comerç:** Plaça Comerç. **Quiosc Rambla:** Fabra i Puig, 10 | **Trévol:** Portlligat, 22. **NOU BARRIS:** Avenue Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | **Can Basté:** Passeig Fabra i Puig, 274 | **Casal de Joves de la Guineueta:** Pl. Can Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUEUNT · Mòndez Núñez, 1 principal | Xarxa Concomitè Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | **El Lokal:** Cera, 1 bis | **La Rosa de Foc:** Joaquín Costa, 34 | **Quiosc Colom:** Ràmbles | **Quiosc Tallers:** Ràmbles | **Quiosc Canaletes:** Ràmbles | **Quiosc Hospital:** Ràmbles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 309 | **Espai Obert:** Violant d'Hongria, 71 | **La Ciutat Invisible:** Riego, 35 | **Terra d'Escudella:** Premià, 20 | **Teteria Malea:** Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Ectètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA:** Llibreria Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | **Llibreria Corbera:** Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Urbat 22 · Artesania · Mestre Joaquin Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 72 · Hortes, 22 | **Llibreria Les Voltes:** Plaça del Vi, 21 | **La Màquia:** Vern, 15 | **Quiosc:** Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 51. **Anònims:** Miquel Ricomà, 57 | **El Raco Ecològic:** Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLO:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | **Quiosc:** Plaça del Repartidor | **La Resistència:** Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateu · La Maranya · Parc, 13 | **La Palcata:** La Panera, 2 | **Comitè Comarc:** Alfred Penyeria, 64 | **Espai Fúnic:** Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafunes · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's Joe · Jo de la Pilota, 4. **Quiosc Arnoniz:** Avinguda de les Bases, 33. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | **Llibreria Barba:** Rafael Casanova, 45. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bata Bar Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARraf:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | **La Krida:** Sicília, 97. **Ateu Julia Romero:** Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateu · Sant Boià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Tètera Índia · Jacint Verdaguer, 9 | **Ateu Sanfeliu:** Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPES:** Llibreria Recort · Major, 60. **SAU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Noua, 99. 29 pms. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | **Llibreria Sahiri:** Danzas, 5 | **Bar Terra:** Bar de Sant Petri-lló, 9 | **Sodepau:** Carnissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **WALAECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | **Llibreria Els Nò Rals:** Sant Joan, 19. **WILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

La Directa et convida a veure els espectacles de La Quadra Màgica al teatre Utopia de Poblenou (c. Pujades 280, Bcn). Presentant la següent entrada podràs gaudir d'un descompte de 8 euros, tant a Nerón com a Prometeu. Promoció vàlida fins a l'11 de desembre.

Autor: Marc Sardà - Director: Josep M. Riera (La Quadra Màgica)

Teatre Utopia
C/ Pujades 280
Poblenou (Bcn)

4€

**NERÓN
PROMETEU
2010**

Els divendres - 20:30h
Els diumenges - 19:30h

www.teatruropia.com

Direcció i Josep M. Riera / Dramaturgia: Josep Valverde, Oscar Sorribes i Josep M. Riera

Nom..... **Cognoms**..... **Edat**.....
Adreça.....
Població..... **Codi Postal**.....
Correu electrònic..... **Telèfon**.....
Quota: Ordinària ☐ 75 euros | Semestral ☐ 40 euros | Solidària ☐ 150 euros | Altres ☐ euros
Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐

[][][] [][][] [][] [][][][][][][][][][]

**Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any*
Si ☐ No ☐ Vull rebre informació d : qüestions relacionades amb la Directa
Com has conegut la Directa?,
Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EL SUDAN · LA CONVOCATÒRIA D'UN REFERÈNDUM D'AUTODETERMINACIÓ PODRIA DESEMBOLCAR EN NOUS ENFRONTAMENTS ARMATS

El petroli també enfronta el Sudan

Marc Almodóvar
Egipte

Manifestacions separatistes presidides per una creu cristiana recorren els carrers de Juba. Mítings que criden a la unitat nacional omplen Khartum. Un denominador comú: l'escalada dialèctica entre uns i altres sectors no sembla tenir sostre. El Sudan, el país més gran de l'Àfrica i del món àrab i on conviuen més de 200 grups ètnics, es troba a l'ull de d'huracà per la convocatòria d'un referèndum que pot posar una nova bandera al mapa del continent. El 9 de gener de 2011 està previst que el sud del Sudan, amb una població estimada que ronda els vuit milions de persones, esculli si es vol configurar com un nou estat independent o vol mantenir el seu destí al costat del seu veïnat del nord. La por que esclati un nou conflicte armat entre les dues regions és a l'ordre del dia, sobretot des que el 85% del petroli del país es troba al sud. El conflicte principal se situa a la regió d'Abeyi, rica en petroli i que tots dos fronts reivindiquen com a pròpia. Aquesta disputa pot fer perillar la celebració del referèndum durant les dates previstes, tot i els intents -especialment internacionals- perquè aquest se celebri.

Des de 1956, el Sudan ha patit dues guerres civils que han enfrontat el nord (musulmà) i el sud (multiètnic)

Des de la seva independència, el 1956, el Sudan ha patit dues guerres civils que, durant dècades, han enfrontat el nord (àrab, musulmà) i el sud (multiètnic), de majoria cristiana i animista. El conflicte va deixar un rastre de més de dos milions de morts. El 2005 es van signar els Acords Generals de Pau entre el nord i el sud a Nairobi. Firmaven el pacte, respectivament, el partit del Congrés Nacional d'Omar al-Bashir i l'Exèrcit d'Alliberament Popular del Sudan

Cinc nens que viuen al sud del Sudan s'acosten a dos vehicles de Nacions Unides

(SPLA) de John Garang. Aquests acords, que pretenien posar fi al sisme ètnic, cultural i religiós imperant al país, donaven una certa autonomia al sud (governada per l'SPLA) i plantejaven la celebració d'un referèndum d'independència l'any 2011.

La proximitat de la data ha provocat l'augment de la tensió. El conflicte més encès és el de la regió petrolífera d'Abeyi, que hauria de votar la seva pertinença al sud o al nord el mateix dia que el sud assolirà la seva autodeterminació. La zona està dominada per població Dinka Ngok -que dona suport al sud- i per Missreya, nòmades àrabs unionistes. Els acords de pau garanteixen el vot a la població Dinka, però deixen en mans d'una comissió la decisió sobre si les "altres tribus" poden votar. La definició d'aquest reglament és el

focus del conflicte, sobretot des que, segons denuncia l'SPLA, Khartum estaria "introduint artificialment milers de Missreya a la regió per alterar els resultats". La població Missreya ja ha anunciat que emprendre actes violents si se li nega el dret de vot. Els darrers intents per trobar una solució satisfactòria per tothom han fracassat. El nord reclama que la data del referèndum es posposi uns mesos, una situació que el sud assegura que és

Khartum té por que la independència del sud pugui animar les voluntats secessionistes del Darfur i l'est del país

inadmissible. Des d'Abeyi, el poble Ngok amenaça amb la convocatòria d'un referèndum autogestionat si es cancel·la l'oficial. El conflicte s'escalfa. El sud reclama una zona de seguretat a la frontera entre les dues regions per la por de l'escalada militar a la zona. L'ambaixador de les Nacions Unides al país, Daffa-Alla Elhag Ali Osman, ja ha alertat que "la celebració del referèndum a Abeyi les dates previstes pot conduir el país a la guerra". Tot i que

totes dues parts asseguruen que no volen arribar al conflicte armat, la preocupació no deixa de ser patent. El president del país, Bashir (demonitzat per occident) ha anunciat que "el sud ha violat termes dels acords de pau" i que la situació pot ser més crítica que abans de la seva signatura. Les Nacions Unides ja han anunciat que estan valorant el moviment de les seves tropes de pau dins el país cap a la frontera nord-sud. Paral·lelament, sembla que el conflicte al Darfur es continua enquistant després de l'arrest de diverses persones estrangeres a la zona. Precisament, Khartum té por que la independència del sud pugui animar, com sembla que està fent, les voluntats secessionistes del Darfur i l'est del país.

La Casa Blanca ha pres partit en el cas i ha renovat les sancions econòmiques i comercials sobre Khartum, a més d'oferir la possibilitat de ser esborrat de la llista de "països patrocinadors del terrorisme" el proper juliol si la consulta té lloc en els terminis previstos inicialment i els resultats són respectats. Els Estats Units fa temps que han pres partit per la causa del sud, de majoria cristiana, a través del finançament de la formació militar de l'Exèrcit d'Alliberament Popular del Sudan. El miler llarg d'infants soldats que lluiten per l'SPLA no semblen un impediment per fer efectives aquestes ajudes, tot i que suposen una violació clara de la Llei

de Prevenció dels Nens Soldats firmada el 2008. La Lliga Àrab, a través d'un comunicat tebi i ambivalent, dóna suport al referèndum, però la majoria dels caps d'Estat alerten de la desconfiança sobre "un procés independentista al Sudan". El llibi Gaddafi ha alertat que la independència pot ser una "malaltia contagiosa" que es

Gaddafi ha dit que la independència pot ser una "malaltia contagiosa" que es propagui per l'Àfrica

propagui per tota l'Àfrica, mentre Egipte (un país molt influent al nord) ha posat sobre la taula la solució d'un Estat federal on cada regió disposi d'institucions i exèrcit propis i recomana l'aplaçament de la votació. La Unió Africana també sembla reticent a donar suport al possible nou Estat, ja que aquest pot alenar nous processos secessionistes al continent. A Sud-àfrica, els partits d'ultradreta *afrikaners* estan fent crides per la creació d'un estat racial, mentre a Nigèria han augmentat les crides independentistes del Moviment per l'Emancipació del Delta del Níger.

> La Xina vetlla pel seu or negre

Hospitals xinesos, carreteres xineses, obres, fàbriques, cotxes i autocars xinesos. El Sudan és un dels principals socis econòmics de la gran Xina, amb una inversió aproximada de 6.000 milions de dòlars durant la dècada passada. Les companyies xineses al Sudan, especialment la CNPC, produeixen mig milió de barrils de petroli diàriament. Aquest és el cas del petroli d'Abeyi, que lidera el consorci del Gran Nil. Una delegació del Partit Comunista de la Xina s'hauria entrevistat amb el secretari de l'SPLM a Juba per mostrar la voluntat xinesa de continuar invertint a la zona. La Xina preveu la construcció d'universitats i hospitals, la renovació d'edificis i la consecució de projectes d'extracció d'aigua a la zona. Segons sembla, passi el que passi al Sudan, la Xina no podrà la seva part del pastís petroler.

, roda el món

GUATEMALA • LA RESISTÈNCIA POPULAR AUGMENTA EN UN PAÍS ON EL 7% DEL TERRITORI ESTÀ EN MANS DE LES MULTINACIONALS

Més de 600.000 persones ja han votat en contra dels megaprojectes miners

Sara Mingorría
Guatemala

La mina d'or i plata Marlin I, de l'empresa canadenc GoldCorp/Muntanyesa Exploradora de Guatemala SA, opera al municipi de San Miguel Ixtahuacán i Sipakapa del departament de San Marcos des de l'any 2005. L'empresa canadenc va rebre la llicència pocs mesos abans de la firma dels acords de pau a Guatemala, l'any 1996, fet que va significar donar llum verda a la depredació dels recursos naturals per part de les transnacionals estrangeres i l'obertura comercial en el marc del Consens de Washington. Segons la seva pàgina web, el 2009, GoldCorp va ser líder mundial en producció d'or pel cost baix en la seva extracció i els guanys que va obtenir van ser l'equivalent al 10% del PIB de Guatemala. No obstant això i de forma paral·lela a l'increment de beneficis de GoldCorp, els pobles que habiten a la zona d'extracció al·len la veu per oposar-se a aquesta activitat. Des de fa cinc anys, més de 600.000 persones han votat en contra de la mineria i els megaprojectes a la zona. La propera consulta popular està programada el 29 de novembre a Huitán.

Les firmes forànies veuen com, al país, els impostos se'ls redueixen del 6 a l'1% en regalies i del 58 al 31% en la renda

L'aprovació de la llei de mineria, l'any 1997, va suposar un regal més per les empreses estrangeres, que veuen com, a Guatemala, els impostos se'ls redueixen del 6 a l'1% en regalies i del 58 al 31% en l'impost sobre la renda. Al llarg d'aquests catorze anys des de la firma de la pau, els diferents governs han concedit -segons càlculs del Ministeri d'Energia i Mines- 410 llicències d'exploració i explotació i han atorgat una superfície total de 7.584.771 quilòmetres quadrats. Aquesta xifra suposa que més del 7% del país ha estat lliurat a mans de les

Protesta organitzada a Ciudad de Guatemala el 22 de maig de l'any passat

transnacionals estrangeres i les famílies oligarques de Guatemala.

A més de gaudir de totes les facilitats fiscals, el consum d'aigua és gratuït per les empreses mineres. Mentre el consum d'aigua d'una família és de 2,5 L/Hr i paga 140 dòllars americans al mes, Marlin I consumeix gratuïtament 370.800 L/Hr. Aquestes condicions estableixen les bases perquè l'empresa canadenc ompli les seves arques a costa del medi ambient i del danys a la població de la zona.

Els resultats de les investigacions estrangeres i de les organitzacions locals sobre els impactes ambientals que s'han dut a terme contrasten frontalment amb les versions de l'em-

presa. Tant Tim Miller, vicepresident de GoldCorp, com els informes de la corporació sobre la qualitat de les aigües asseguren que no hi ha cap risc per les comunitats que habiten prop de la mina. En canvi, la Comissió Pastoral Pau i Ecologia (COPAE), als seus informes de 2009 i 2010, mostra que, a causa de les altes concentracions de metalls pesants, "la població s'exposa a patir malalties de la pell i càncer". Aquesta alerta també es fa des d'una universitat belga, segons la qual es va trobar una concentració d'arsènic 26 vegades més gran que el límit permès per l'Organització Mundial de la Salut a les aigües subterrànies. Les malalties de la pell relacio-

nades amb l'arsènic (hiperpigmentació, queratosi palmar) són la segona causa de mort més important a l'hospital local de San Miguel Ixtahuacán. La població també ha denunciat casos de vaques mortes, pous secs i malalties noves, a més d'amenaques i desaparicions.

Les consultes populars

L'entrada de la minera Marlin va portar els pobles de Sipakapa i San Miguel a organitzar-se. Les habitants d'aquestes dues poblacions han fet denúncies internacionals, concentracions; manifestacions davant l'oficina de l'empresa i davant els organismes de l'Estat i accions directes com

el tall de la línia elèctrica. Sipakapa i San Miguel van ser els primers pobles que van organitzar les Consultes Populars de Bona Fe, una pràctica ancestral que ara es registra i es fa pública. L'objectiu de les consultes és fer-se escoltar, denunciar i visibilitzar la posició de les comunitats i els municipis davant els megaprojectes que els afecten directament i fer valer els seus drets. La primera consulta contra la mineria i la contaminació data de l'any 2005 i es va fer a Sipakapa. Fins avui, ja se n'han convocat a 46 municipis. Al departament de Huehuetenango, només els en falten quatre més perquè es declari un departament lliure de mineria.

El relator especial de l'ONU James Anaya, durant la seva visita a Guatemala del juny de 2010, va informar que "les consultes comunitàries són vàlides i tenen rellevància en la mesura que constitueixen un reflex de les aspiracions legítimes de les comunitats indígenes de ser escoltades en relació a qualsevol projecte que tingui un impacte potencial sobre els seus territoris tradicionals". Anaya va afegir: "Davant d'un projecte extractiu que només portés impactes negatius, que afectés la terra de la qual sempre he viscut, que provoqués conflictes a la meua comunitat i que no comportés cap millora en les meves condicions de vida, jo també diria que no a la mineria". Per la seva banda, el mes de maig, la Comissió Interamericana dels Drets Humans (CIDH) va sol·licitar a l'Estat de Guatemala la suspensió de l'explotació minera del projecte Marlin i altres activitats relacionades amb l'empresa Goldcorp/Muntanyesa Exploradora de Guatemala SA. També va sol·licitar l'aplicació de mesures efectives per prevenir la contaminació ambiental i per descontaminar les fonts d'aigua, en la mesura del possible, a més d'assegurar l'accés a l'aigua potable fins que s'adopti una decisió.

Per la seva banda, el govern guatemalenc actual va declarar que el Ministeri d'Energia i Mines no donarà més concessions d'explotació. Ara bé, aquestes declaracions no inclouen les concessions per l'exploració. Entre els casos més alarmants, trobem l'atorgament exploratori, aquest any 2010, de 2.158.23 quilòmetres quadrats de la costa del oceà Pacífic a l'empresa australiana Tikal Mineral, que comercialitzarà amb la Xina.

> Jornades d'anàlisi de conflictes miners

Els propers 12 i 13 de novembre, a la seu de RAI (Carders, 12), tindran lloc les jornades titulades *Impacte de la mineria a l'Amèrica Central i Mèxic*, on s'analitzaran els conflictes miners actuals en aquesta regió i es proposaran accions concretes per transformar aquesta realitat. El programa comença el divendres 12 a les 6 de la tarda amb l'anàlisi de

conflictes miners transfronterers a Mèxic-Guatemala i El Salvador-Guatemala, que comptarà amb la participació de Sergio Gómez, del FNLS (Mèxic), William Castillo, de CEI-COM (El Salvador) i Antonio Pacheco, d'ADES-Santa Marta (El Salvador). El 13 de novembre al matí, hi haurà un espai d'intercanvi de les eines que tenim a l'abast per incidir

sobre la problemàtica minera i, a la tarda, a partir de les 16h, es projectarà el documental *El negoci del Oro* (Guatemala) i es presentaran altres campanyes de resistència i control de les activitats mineres, que també inclouran les que es duen a terme actualment a l'Estat espanyol. Més informació a www.rai-pangea.org

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones
autoocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge

assessorament
constituïció
ajuts i subvencions
formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c/ Premià, 15, 1a planta - Bcn 93 338 61 62

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

Parlem per FER i Fem PARLAR

32 pàgines
actualitat + reflexió
+ de 1300 subscriptors
+ de 80 punts de venda

www.setmanaridirecta.info

, roda el món

SÀHARA OCCIDENTAL · FONTS HUMANITÀRIES COMPTEN ONZE PERSONES MORTES I 150 DESAPAREGUDES

L'exèrcit marroquí massacra El Aaiún

Jesús Rodríguez
Barcelona

Eren les 7 del matí del 8 de novembre quan una llarga serpentina de sirenes de color verd es va començar a intuir en la foscor del desert dels afores de la ciutat d'El Aaiún, la capital política i administrativa dels territoris ocupats del Sàhara Occidental. Eren forces policials i militars dirigides pel governador marroquí que manté el regne alauita a la zona des de fa 35 anys. L'objectiu del gran operatiu era desmantellar un campament de més de 4.000 haines i 23.000 persones que, des de feia tres setmanes, s'havia aixecat a una quinzena de quilòmetres de la ciutat. Persones vingudes de totes les ciutats saharianes situades en territori ocupat i controlat pel Marroc s'havien coordinat per dur a terme aquesta gran protesta, amb l'objectiu de denunciar les condicions socials de marginació que viuen a les seves ciutats, on la població colona enviada des de Rabat i Casablanca viu amb un nivell de vida i uns drets molt superiors als seus. El rei del Marroc, Mohamed VI, va ordenar acabar amb la mobilització popu-

ROBERT BONET

Concentració davant del consolat del Marroc organitzada el 8 de novembre

lar dràsticament, tal com va manifestar durant una intervenció televisada a la nació. El resultat ha estat dramàtic. El conjunt del campament va ser destruït amb excavadores i camions d'aigua a pressió, mentre famílies senceres amb criatures corrien, atemorides, enmig del desert. Les tendes de campanya van ser remullades amb aigua calenta per fer sortir tothom i, després (segons evidencien testimo-

nis recollits per organitzacions humanitàries i algunes imatges gravades amb telèfons mòbils), moltes d'elles també van ser incendiades. Hi va haver enfrontaments cos a cos, explosions de bombes de butà i un mínim de 65 detencions.

Milers de persones van arribar a peu fins a El Aaiún (ciutat de 195.000 habitants). Els barris sahraus de la capital es van revoltar. Milers de per-

sones van assaltar la seu de la delegació del govern marroquí, els estudis de la televisió marroquina, la seu de correus, les instal·lacions portuàries i una comissaria de policia. Dues camionetes d'antidisturbis van ser assaltades i, durant aquests enfrontaments, van morir un màxim de cinc militars, segons fonts marroquines. Durant la nit, segons les explicacions de diferents testimonis (inclosos els quatre espanyols presents a la zona), les tropes marroquines -acompanyades de colons- van assaltar desenes d'habitatges, van apallissar famílies senceres i es van endur segrestats els nois més joves. Els militars també van saquejar les botigues de la població sahrauí i van incendiar els seus vehicles particulars. Es va dictar el toc de queda. Durant la nit, es van produir més assassinats pels trets de l'exèrcit. El balanç provisional de tota l'operació és d'onze persones mortes, 728 ferides i 150 desaparegudes, a banda de les 65 detingudes. El mateix dia al vespre, 300 persones es van concentrar davant la seu del consolat del Marroc a Barcelona per denunciar la massacre.

GALÍCIA · REPRESSIÓ Detenció de set independentistes en quinze dies

Xavier Miquel
Vigo

Set persones relacionades amb l'independentisme gal·lec han estat detingudes a mans de la policia espanyola durant les darreres setmanes. Precisament, el clima de criminalització contra aquest moviment als diferents mitjans gallecs ha intensificat una campanya repressiva que fa temps que no es vivia a Galícia. Cinc d'aquestes persones van ser detingudes sota l'acusació d'atemptat contra l'autoritat i de col·laboració en el trencament de condemna i dues més en referència a una multa imposada durant el transcurs d'una manifestació l'1 de maig de 2005. Santi Vigo i José Sánchez van ser detinguts el 7 d'octubre, després que el Tribunal Suprem espanyol decidís endurir la pena per la qual havien estat jutjats fa un any (DIRECTA 156). Els dos presos, que havien complert més de dos anys de presó preventiva, van ser condemnats a un any de presó i, consegüentment, ja havien abandonat la reclusió. Ara, però, el Tribunal Suprem ha decidit augmentar la pena fins als quatre anys arran del canvi d'acusació, que ara és de dipòsit d'explosius. Els dos independentistes van ser detinguts el 2007 acusats de transportar un artefacte explosiu amb la intenció de col·locar-lo contra objectius immobiliaris. Després de dos mesos en cerca i captura, la policia els va detenir a principis d'octubre. Durant la detenció de Vigo, hi va haver una petita concentració espontània per donar suport a l'independentista. Quan la seva parella i el seu germà, que es trobaven entre la gent concentrada, van voler fer-li una abraçada, la policia va impedir-ho i va carregar. Les tres primeres detencions es van produir durant la concentració del col·lectiu antirepressiu Ceivar a Compostel·la, després de la detenció dels dos presos independentistes; les altres dues, uns dies després, quan les detingudes sortien del seu lloc de treball. Per aquests fets, s'acusa les cinc persones detingudes d'atemptat a l'autoritat i de voler trencar la condemna d'un pres. La fiscalia fa una petició de cinc a set anys de presó per cadascuna de les detingudes. Fins la data del judici, les represaliades han d'anar a signar als jutjats cada setmana. D'altra banda, la policia espanyola va detenir dos militants de Nos-UP, un relacionat amb un piquet durant el 29-S i l'altre en relació a una multa penada pels aldarulls que hi va haver a Vigo el 2005 després d'una manifestació de l'1 de Maig. El detingut va quedar en llibertat perquè la policia va comprovar que la multa havia prescrit. Durant els dies de les detencions, la premsa gallega va carregar fortament contra els detinguts, a qui acusava de pertànyer al grup armat Resistència Galega. En alguns debats de la televisió pública es va demanar que es tornés a obrir l'operació *castinheira*, que va suposar la detenció de vuit militants d'AMI i que va ser arxivada dos anys després. La web d'AMI continua tancada (des del febrer) pels jutjats, ja que Galícia Bilingüe va denunciar un vídeo d'animació que, segons el jutge, "animava a atacar els seus membres".

EL PERÚ · BLOQUEGEN ELS RIUS MARAÑÓN I TIGRE PER PROTESTAR PEL VESSAMENT DE PETROLI

Les poblacions indígenes i mestisses s'uneixen contra la contaminació fluvial

Mireia Campanera Reig
Iquitos, El Perú

A la regió de Loreto, a l'Amazònia peruana, entre els dies 25 i 28 d'octubre, es va bloquejar el pas a tot tipus d'embarcacions pels rius Marañón i Tigre. Més de 4.000 persones, indígenes i mestisses, procedents de les comunitats afectades per la contaminació per petroli que va tenir lloc el mes de juny, van protestar per la persistència d'aquest dany en una de les vies fluvials més importants de la regió amazònica i per l'incompliment dels compromisos per part de l'empresa argentina Pluspetrol, responsable del vessament.

Els orígens d'aquesta aturada es remunten quatre mesos enrere, quan una barca de la companyia Pluspetrol, que opera al lot número 8, va abocar prop de 400 barrils de cru al riu Marañón, a l'alçada de la comunitat de San José de Saramuro. El vessament va contaminar tot el curs baix del Marañón i va posar en perill la vida del riu i de les poblacions de ribera que beuen i pesquen a les seves aigües.

La protesta va consistir en el bloqueig de la confluència dels rius Marañón i Tigre a l'alçada de la comunitat de Puerto Orlando, on es van concentrar barques i canoes de pobladores de més de 60 comunitats i poblats que, de forma pacífica, van tallar el pas i van retenir tot tipus d'embarcacions. Més de 2.000 persones van restar aturades en aquest punt durant quatre dies. Només es va produir un incident, quan una barca de passatgers de l'empresa

RAMIRO TAMINCHI TAMANI

Diverses barques intenten bloquejar el pas pel riu Marañón a una embarcació

Eduardo va voler trencar el bloqueig, cosa que va afectar algunes barques del piquet i va crear alarma per una possible desaparició de vaguistes, que finalment no es va donar.

Cal destacar que aquesta ha estat la primera vegada que les poblacions del curs baix del Marañón, indígenes (kukamas i achuars entre altres) i mestisses, s'uneixen per tallar el riu com a mesura de protesta contra la contaminació que, segons les organitzacions indígenes, s'ha estat causant durant els més de 40 anys d'extracció petrolera en aquesta conca amazònica. "El dia 24 de setembre, Pluspetrol va ser responsable d'un nou vessament al riu Corrientes, el que fa 79 perpetrat per aquesta companyia en cinc anys a la regió de Loreto", segons va informar Juana Gallegos.

Una altra qüestió que cal subratllar és la tasca de les comunitats i la seva capacitat organitzadora. Moltes famílies van deixar de fer les seves tasques estacionals (en plena collita d'arròs) per participar a la lluita i les comunitats d'acollida es van organitzar per subministrar peix a milers de persones cada dia i instal·lar serveis de radiofonia a les mateixes ribes del riu.

La mesura de protesta es va formalitzar en una assemblea organitzada el 20 d'octubre, que va comptar amb la participació de les autoritats de les comunitats -que van crear l'Organització per la Defensa del Riu Marañón- i on es va decidir tallar el riu Marañón perquè la seva queixa fos escoltada i perquè la Pluspetrol es comprometés a continuar indemnint-

zant les comunitats "amb diners, aliments, aigua potable i serveis sanitaris, a més de fer la neteja del riu". Això va passar després que l'empresa donés per acabada la donació d'aliments i incomplís la dotació de serveis sanitaris a diverses comunitats. Per justificar aquesta actuació, Pluspetrol prenia com a referent un informe de la Direcció General de Salut Ambiental (DIGESA) on s'afirmava que ja no hi havia "contaminació per hidrocarburs" al Marañón. Aquests fets van generar polèmica i indignació entre les poblacions locals, que van mostrar evidències en el sentit contrari -amb exemples d'afectacions sobre peixos i sobre la salut humana- i van exigir una nova anàlisi. L'Institut de Investigacions de la Amazonia Peruana (IIAP) va fer la nova anàlisi, que va confirmar la presència d'olis, greixos i hidrocarburs.

El bloqueig del riu es va donar per acabat el 28 d'octubre, quan les autoritats del govern regional, Pluspetrol i la Defensoria del Pueblo -després de tres dies de bloqueig- es van reunir amb representants de la lluita i van acordar que es faria una nova anàlisi de l'aigua i una reunió negociadora a Iquitos i, més endavant, en una comunitat del Marañón. Les representants de les comunitats en protesta van afirmar que, si no hi havia acord, reiniciarien la lluita i, probablement, "el bloqueig dels rius Marañón i Tigre". Les reunions negociadores van començar el 3 de novembre, a porta tancada. Al tancament d'aquesta edició, no s'ha fet pública cap resolució.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

El costat fosc de la força

El llibre 'El lado oscuro de Google', obra del col·lectiu Ippolita, revela els vessants més controvertits d'aquest gegant d'Internet

David Bou
expressions@setmanaridirecta.info

Amb l'afany d'omplir el buit existent en l'àmbit de la divulgació científica sobre fenòmens tecnològics que repercuteixen a la societat i amb la idea de desemmascarar el vessant més controvertit d'una eina que -sense adornar-nos-en- ha entrat a les nostres vides i s'ha convertit en un recurs gairebé quotidià, el col·lectiu italià Ippolita ens ofereix una investigació profunda i seriosa sobre tots aquells elements que Google amaga sota el seu fons blanc amb lletres de colors. *El lado oscuro de Google* (Virus, 2010) entra la seva anàlisi en la dissecció del que s'ha convertit en el principal punt d'accés a Internet d'ençà que aquesta tecnologia va aterrar a la nostra societat.

En poc més de deu anys, Google ha passat de ser un projecte acadèmic de recerca i organització de les informacions a la web formulat per dos joves estudiants de la universitat nord-americana d'Stanford a esdevenir un referent, per la seva oferta de serveis, com a via d'accés al coneixement i la informació i, fins i tot, com a multinacional amb una organització i unes característiques empresarials envejades per la majoria de corporacions mundials.

El llibre desvetlla petites claus de l'estratègia de domini cultural

El llibre arrenca amb una breu introducció on es comencen a desvetllar petites claus de l'estratègia de domini cultural de Google i que explica els seus plans d'expansió a tots els sectors de la comunicació digital. Estructurat en set capítols, cadascun d'ells analitza una faceta diferent del gegant de la indústria de les metadades, començant per una retrospectiva històrica des del seu origen, com a projecte acadèmic i científic que buscava construir rutes d'accés i mapes de situació al web, passant pel seu creixement com a corporació, fins arribar a la seva consolidació com a líder del sector.

ALBERT GARCIA

el llibre es fa ressò de la política corporativa de Google, basada en la construcció d'un ambient relaxat i ple de comoditats, emmarcat dins una atmosfera similar a la d'un campus universitari. Així, la clau de l'èxit és "la dedicació universitària per la investigació aplicada al negoci" i, mitjançant els valors de la cultura universitària nord-americana (innovació, creativitat i sacrifici), s'intenta que els treballadors siguin feliços i considerin els objectius de l'empresa al mateix nivell que els seus propis objectius vitals. Una política empresarial representativa de l'anomenat *capitalisme tou*.

Al final del llibre, trobem les conclusions del col·lectiu Ippolita sobre la seva pròpia investigació. D'elles, en deriva una preocupació per "subratllar la urgència social d'una alfabetització i una orientació sobre la gestió de coneixements", per no caure en el que anomenen "una forma de consumisme adequada a l'economia informacional", on les principals multinacionals que controlen el fenomen d'Internet -en constant creixement- estan aprofundint en la personalització de l'imaginari com un mecanisme per registrar els interessos de les consumidores i beneficiar-se'n posteriorment, oferint productes inútils però personalitzats. El consell més important que donen els autors, un cop inspeccionades les entranyes de la nova era de l'accés virtual al coneixement i la informació, és que "tan sols l'autoformació pot constituir una via de fuga per sotstraure's al domini tecnocràtic".

> Col·lectiu Ippolita: teixint una altra xarxa

El col·lectiu Ippolita, autor del llibre *El lado oscuro de Google*, s'autodefineix com "un grup d'investigació integrat per hackers i activistes socials, un servidor i una comunitat d'escriptors; una cruïlla per compartir instruments i coneixements entre el llenguatge del món digital i el llenguatge de l'escriptura". Nascut a Itàlia el 2004, Ippolita ha construït una identitat col·lectiva associada al desenvolupament de mecanismes d'autoformació mitjançant pràctiques comunitàries, bastida sobre el camp del que ells mateixos anomenen "tecnocultura". Mitjançant la gestió d'un servidor independent que allotja

un sistema de gestió de continguts, un wiki i altres eines de construcció pròpia que impulsen la creació d'instruments lliures i que s'usen amb la finalitat d'elaborar projectes i compartir informació, Ippolita lluita per animar la gent a esdevenir subjectes actius en la lluita pel que anomenen "autodefensa digital", fent referència a la necessitat de crear espais i eines alternatives en defensa d'un model digital veritablement pedagògic i allunyat de preceptes empresarials i mercantilitzats.

Els projectes d'escriptura que veuen la llum gràcies a les metodologies i eines usades per aquest entramat de coneixement van des

dels assajos sobre temàtica digital -com el llibre del qual ens hem ocupat-, passant per l'escriptura de codi informàtic d'on sorgeix tot tipus de programari lliure, fins a petits textos i articles on es presenta la seva feina o s'obren espais comunicatius per solucionar dubtes, desvetllar informacions desconegudes o reflectir necessitats i desitjos propis. Fruit de part d'aquesta feina d'investigació, *El lado oscuro de Google* es el segon llibre *copyleft* d'autoria col·lectiva que publiquen (i que es pot descarregar gratuïtament a la seva pàgina web). Actualment, ja estan treballant en un nou estudi sobre xarxes socials i tecnologies 2.0. D.B.

Cooptació del programari lliure

El col·lectiu Ippolita desgrana de mica en mica conceptes tècnics sobre els mecanismes informàtics amb els quals ha jugat Google per poder esdevenir una potència hegemònica sense precedents i competir amb èxit contra rivals de la talla de Yahoo! o el

propi Microsoft. Un dels punts més rellevants de la investigació és quan narra les tècniques de cooptació de les metodologies de desenvolupament cooperatiu de l'*open source* i el *software* o programari lliure, usades per Google amb la finalitat de produir noves aplicacions aprofitant la reducció

de costos que suposa plagiar productes *copyleft*, que no disposen de patents que salvaguardin el seu ús de la producció i comercialització amb fins lucratius. Al marge d'explicar tots aquests mecanismes per assolir cada cop més poder sobre els coneixement i les informacions presents a la xarxa,

FOTOGRAFIA

Vint anys de memòries apuntalades al Turó de la Peira

El barri barceloní rememora dues dècades d'aluminosi a través d'una sèrie d'exposicions fotogràfiques

Gemma García

expressions@setmanaridirecta.info

L'esfondrament d'un edifici, la matinalada de l'11 de novembre de 1990, va destapar que l'aluminosi, una patologia de construcció estructural, afectava la majoria dels habitatges del barri del Turó de la Peira de Barcelona. Aquella matinalada, l'edifici número 33 del carrer Cadí es va enfonsar i va deixar una víctima mortal. Es tractava d'un dels 15.000 habitatges afectats de tota la ciutat.

L'aluminosi va marcar la història de tot un barri: les protestes, els enderrocaments, els puntals i les rehabilitacions van formar part de la vida quotidiana del veïnat del Turó de la Peira durant els anys 90. Per aquesta raó i en el marc de l'Onzè Fòrum Fotogràfic organitzat per Can Basté, es commemoren dues dècades d'aluminosi al barri del Turó de la Peira amb tot un seguit d'exposicions fotogràfiques i intervencions a l'espai públic. El conjunt d'exposicions *20 anys d'aluminosi al Turó de la Peira*, es podran visitar de l'11 al 20 de novembre a diferents llocs del barri i al Centre Cívic Can Basté.

La història d'un barri

És impossible parlar d'aluminosi sense rescatar la memòria del barri i els seus testimonis. Per aquesta raó, segons l'organització, han buscat "un llenguatge que fes comprensible la transmissió de tot un seguit de sentiments, motivacions i frustracions que conformen la història d'aquest barri". Aquest llenguatge és la fotografia. Un conjunt d'instantànies que parlaran del passat, però també del present; del veïnat que va viure afectat per l'aluminosi, però també de la gent novvinguda que va arribar al barri amb l'abaratiment del preu de l'habitatge arran d'aquestes afectacions.

El Turó de la Peira "concentra el percentatge més alt d'immigrants de tots els barris"

El col·lectiu Cuatro 15 organitza una de les exposicions, sota el títol *Quotidianitat d'una memòria apuntalada*. Les imatges pretenen mostrar el present de moltes famílies reallotjades al conegut com edifici *Titànica*, incorporant el rastre del passat i recreant els puntals que van sostenir moltes de les cases afectades. En canvi, el grup Vist a Barcelona ha treballat la transformació del barri a través de les persones novvingudes que van arribar al Turó de la Peira perquè oferís un sol barri. Un dels fotògrafs, Carlos Castro, s'ha apropiat a la comunitat equatòria a través dels partits de voleibol

Cuatro 15 recrea la situació que van viure moltes famílies, ara reallotjades

El voleibol és l'excusa dels equatorians per reunir-se cada dia al Parc del Turó

que organitzen al Parc del Turó de la Peira. Segons Castro, el parc és "el centre social d'un barri on els novvinguts tenen molta presència: el Turó de la Peira "concentra el percentatge més alt d'immigrants de tots els barris de la ciutat". "Molta gent sense recursos va anar viure al Turó", remarca Castro, i visibilitzar-los també és explicar "com ha canviat el barri en vint anys". Ja als anys 70, l'Associació de Veïns Turó de la Peira va començar a denunciar el mal estat d'uns pisos construïts per Ramon Sanahuja, fundador d'un gran imperi immobiliari. Aquells pisos havien estat edificats en el marc dels tripijocs urbanístics del desenvolupisme dels anys 50 i 60. La filosofia del moment era construir molt i el més ràpid possible. Per tant, l'alcalde franquista de la ciutat d'aleshores, Josep Maria de Porcioles, va permetre la construcció de més edificis que els

"Sanahuja assassí"

Ja als anys 70, l'Associació de Veïns Turó de la Peira va començar a denunciar el mal estat d'uns pisos construïts per Ramon Sanahuja, fundador d'un gran imperi immobiliari. Aquells pisos havien estat edificats en el marc dels tripijocs urbanístics del desenvolupisme dels anys 50 i 60. La filosofia del moment era construir molt i el més ràpid possible. Per tant, l'alcalde franquista de la ciutat d'aleshores, Josep Maria de Porcioles, va permetre la construcció de més edificis que els

Exposicions '20 anys d'aluminosi al Turó de la Peira'

Organitza: Can Basté i Turó Acció Sociocultural.
Onzè Fòrum Fotogràfic.

que hi havia establerts al pla general i amb un ciment defectuós, però més barat. Tot i la mort d'una veïna, el gran nombre de famílies afectades per l'aluminosi i les pancartes als balcons que cridaven "Sanahuja assassí", Ramon Sanahuja -protegit per les autoritats franquistes i per la banca- va lliurar-se de la presó i la rehabilitació dels pisos, que finalment es va dur a terme amb fons públics. I no només això, sinó que la seva família es va enriquir i va arribar a constituir la immobiliària més gran del país, Sacresa, que el mes de juny passat va presentar suspensió de pagaments per 1.800 milions d'euros.

CÒMIC

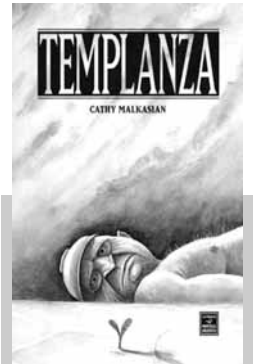
El poder de la por

Marc Pastor

expressions@setmanaridirecta.info

Templanza és una voluminosa novel·la gràfica que ens crida l'atenció només fullejar-la. L'enigmàtica coberta dona pas a unes pàgines dibuixades amb llapis, on de seguida podem notar la fluïdesa del relat i la teatralitat gairebé expressionista del seu plantejament estètic. Això ens posa sobre la pista d'una obra amb una forta càrrega literària que, darrere la seva estructura de faula, amaga una profunda reflexió. Sobre què? Les lectures i els enfocaments poden ser múltiples, igual que els prejudicis de les lectures. En tot cas, parla de qüestions eternes de l'ésser humà com són la por, la soledat, el poder o els relats culturals. Per fer-ho, Malkasian desenvolupa un guió on és capaç de construir un món, amb la seva pròpia lògica i aspecte, sobre el qual mourà les peces per tal d'explicar-nos la història.

Al llarg de les seves pàgines, veurem com l'obsessió per un enemic inexistent és capaç de tancar tot un poble dins unes muralles monumentals. I també com aquesta por és mantinguda mitjançant les falsedats d'una narració bèl·lica que s'acaba convertint en el centre de tota una societat. La seva líder, Minerva, més que una dèspota cruel, tan sols tracta de suportar el pes de les seves pròpies febleses, atrapada com està entre la força destructora

Templanza. El poder del miedo

Cathy Malkasian.
La Cúpula.

de Papà i el record de la veritat i la virtut de Peggy. No és fàcil resumir el que es conta aquí. El fons de la qüestió és desenvolupa a nivell simbòlic, sobretot a mesura que ens apropem al final. D'aquesta manera, es demana la participació de la lectora en la interpretació de tot plegat, cosa que -contràriament al que podria semblar- no resulta gens pesada. El secret rau en el fet que fàcilment podem trobar elements que lliguin amb la nostra experiència a nivell personal i social.

REVISTA

Revisant el 'cas Huertas'

Roger Palà

expressions@setmanaridirecta.info

La revista *L'Avenç* del mes de novembre aporta una investigació molt interessant de l'historiador Jaume Busquets sobre l'anomenat *cas Huertas*, un dels afers de censura i repressió contra la llibertat d'expressió més sonats de la transició. 35 anys després dels fets, Busquets ha pogut accedir al procediment judicial que va portar el periodista davant d'un consell de guerra, que el va acusar d'un delictes d'"injúries a l'exèrcit" per un reportatge on relacionava les vídues dels oficials de l'exèrcit amb la prostitució i que va encendre les ires de l'estament militar. El reportatge va ser publicat per *Tele/Expres* el 7 de juny de 1975 i duia per títol *Vida eròtica subterrànea*. Huertas hi explicava: "Un bon nombre de *muebles* estaven regentats per vídues de militars, segons sembla per les dificultats que hi va haver després de la guerra per obrir-ne". Aquesta era l'única frase que feia esment al tema, però la justícia militar en va tenir prou per processar-lo i empresonar-lo.

El *cas Huertas* va generar una gran onada de rebuig i indignació

El 'cas Huertas'

L'Avenç.
Número 352.
Novembre 2010.

popular i professional. Aquest reportatge recomanable de *L'Avenç* repassa fil per randa els moments més durs del procés i aporta documentació inèdita consultada a l'arxiu del Tribunal Militar Territorial III, amb la font privilegiada d'Araceli Aiguaviva, vídua del periodista.

, expressions

CAMPANYES

Els altres aspectes de Maria-Mercè Marçal

València acollirà les terceres Jornades Marçalianes sobre l'obra de l'autora els dies 12 i 13 de novembre

Un moment de les darreres Jornades Marçalianes celebrades al desembre del 2008 a Barcelona

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Aquest any, per primera vegada, les Jornades Marçalianes -que tindran lloc els dies 12 i 13 de novembre- s'organitzen fora del Principat. Concretament, es faran a València, a la Universitat de València i al Centre de Cultura Contemporània Octubre. Les jornades, que s'organitzen cada dos anys a través de la Fundació Maria-Mercè Marçal, pretenen ser un lloc de trobada i de debat al voltant de l'obra de l'escriptora catalana Maria-Mercè Marçal. A la tercera edició d'enguany, s'hi tornaran a aplegar intel·lectuals del país i d'arreu per parlar de l'obra de l'autora i, alhora, debatre sobre cultura, política, llengua i gènere.

Aquest any, les jornades es fan sota el títol *Ja no sé on són els meus confins* i amb un subtítol que explica prou dels seus objectius: *Obertures teòriques i polítiques en l'obra de Maria-Mercè Marçal*. Una de les coordinadores de les jornades i membre de la Fundació, Lluïsa Julià, explica que un dels aspectes principals de la Fundació i d'aquestes jornades és "sens dubte, donar a conèixer l'obra literària de Maria-Mercè Marçal", però que, aquest cop, també volien "donar a conèixer altres aspectes" de la seva personalitat com a autora i -també i sobretot- del seu compromís polític. "Era una bona ocasió per tractar sobre la seva part política" -afegeix- i, a més, donar-li "una visió de Països Catalans", ja que es fa al País Valencià. Així doncs, després de la presentació, les jornades començaran amb una conferència sobre l'acció política de Maria-Mercè

Marçal i les seves repercussions. Seguidament, es durà a terme una taula rodona sobre feminisme, sota el títol *Polítiques i feminismes*.

El 13 de novembre, tindrà lloc la xerrada titulada *L'obra marçaliana des de l'òptica política*, on es parlarà més concretament de la posició política de l'autora i es donarà a conèixer el seu recorregut polític i la seva veu, moltes vegades discordant, des de la seva militància a l'independentisme d'esquerres fins al seu activisme dins el moviment feminista, més endavant. Segons Julià: "Es tracta de buscar de quina manera

Durant les Jornades, es podrà veure material gràfic inèdit o poc conegut

la militància política de Marçal va confluïr a la seva obra i com es va desenvolupar". Especialment, en aquestes jornades, "es donarà a conèixer l'aspecte de la seva posició política" i, alhora, s'avançarà "en aspectes de la seva literatura, prosa i poesia". Un aspecte interessant de la trobada, segons Julià, serà saber "com veuen l'obra de Maria-Mercè Marçal les crítiques literàries més joves" i com l'interpreten avui dia.

Però les jornades no només oferiran xerrades i taules rodones, també hi haurà moments per l'art més visual. El 12 de novembre a les 8 del vespre, s'inaugurarà l'exposició

III Jornades Marçalianes

Ja no sé on són els meus confins. Obertures teòriques i polítiques en l'obra de Maria-Mercè Marçal

12 i 13 de novembre.
Universitat de València i Centre de Cultura Contemporània Octubre.
València.

No volem que la revolució ens neixi morta. Maria-Mercè Marçal. Acció feminista i política. 1975-1985 a la Universitat de València. L'exposició comptarà amb material gràfic -algun d'inèdit o poc conegut- i algun escrit de la pròpia Maria-Mercè Marçal que no s'havia divulgat fins ara. També es podran veure fotos inèdites de Marçal fetes per la fotògrafa i poeta Montserrat Manent. L'exposició també comptarà amb una lectura de poemes a càrrec d'Encarna Sant-Celoni.

Finalment, les jornades acabaran el 13 de novembre a les 7 del vespre amb una *performance* sobre l'obra de Marçal de l'Associació Cultural Simberifora, que reinterpretarà algunes de les poesies de l'autora des de l'art d'acció.

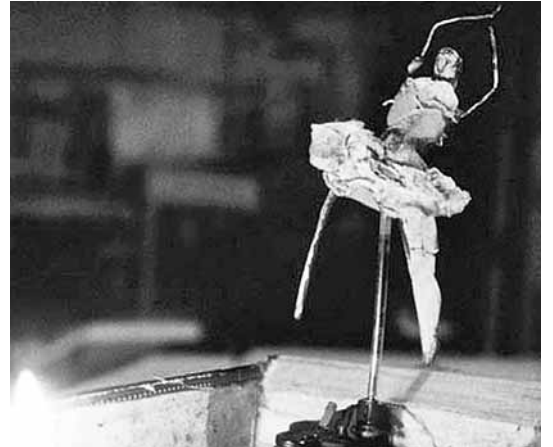

FESTIVALS

Les expressions dels mots

Arriba la IV Mostra d'Arts de la Paraula a Abrera

CIA. HERMANOS OLIGOR

'Las Tribulaciones de Virginia', de la companyia Hermanos Oligor, tancarà la mostra

Nascuda el 2007, enguany arriba a la seva quarta edició. La Mostra d'Arts de la Paraula organitzada per l'associació cultural In Albis torna a Abrera amb la voluntat d'aproximar diverses propostes culturals de qualitat i formats arriscats a tot tipus de públic.

Clara Saperas
expressions@setmanaridirecta.info

La mostra, que romandrà al poble fins el 14 de novembre, s'ha plantejat des dels seus inicis com una plataforma per presentar propostes artístiques innovadores amb una marcada transversalitat de gèneres i formes. Des de bon començament, el projecte ha apostat per la presentació de propostes en diversos formats (de la *performance* a l'exposició, de l'actuació parateatral a la hibridació de músiques i literatures) amb l'objectiu de fer arribar diferents projectes de creadores noves a un públic ampli i no especialitzat, apostant fort per una implicació territorial arriscada i per mecanismes de proximitat entre públic i artistes que defugen els habituals.

Enguany, l'organització ha volgut apostar per artistes poc conegudes, propostes més minoritàries, de petit format i de més proximitat amb el públic. Es tracta de muntatges de gran qualitat artística i cultural, però que cerquen un caràcter més intimista.

La proposta actual se cenyeix a l'àmbit d'Abrera, ja que, entre altres motius, es vol aprofundir en un terreny d'innovació que, alhora, es vinculi a una població en concret i que esdevingui un referent capaç de convertir-se en un atractiu per la població i una de les propostes a tenir més en compte en aquest tipus de programació a nivell català.

Programació transformadora i de proximitat

La programació de l'edició actual s'adapta als diferents espais perquè hi hagi menys capacitat i més proximitat amb les persones creadores. Es busca que l'experiència del

públic assistent sigui realment intensa. El paradigma d'aquesta voluntat és la proposta dels Hermanos Oligor, que ideen un espai per fer la seva representació amb cabuda per tan sols 50 espectadors i, d'aquesta manera, creen un espai íntim i màgic on es desenvolupa tota l'acció. Però les altres propostes també cerquen aquesta proximitat. Així doncs, el monòleg intimista de Pep Tossar a *El Senyor Sommer*, les actuacions musicals basades en el pop càlid i ple de lirisme de Nuna, o la cobra-cabaret on es cerca la interacció amb el públic de *Tómate una Copla*. A banda de les actuacions, es mantenen els tallers per la mainada (que s'han dut a terme des de la primera edició i han tingut molt bona acollida).

Com cada any, la proposta és la transformació total de la població en un lloc de trobada per la paraula i les seves arts i, per tant, s'ocupen diversos espais, on es dona cabuda al màxim nombre d'expressions artístiques. Aquest any, es coprodueix una proposta que s'estrenarà en el marc de la Mostra de les Arts de la Paraula, l'exposició de joies transformades a partir de paraules de l'artista Muntxa Sucarrats, *Perles: paraules*.

IV Mostra de les Arts de la Paraula

Del 5 al 15 de novembre.
Diferents espais d'Abrera.
Totes les activitats són gratuïtes excepte Hermanos Oligor.
Informació: www.inalbis.org.

ARTS ESCÈNIQUES

‘Posa’t Vaca’

Les creadores escèniques celebren el desè aniversari del ‘Novembre Vaca’

Les *Vaques* fan deu anys i han decidit tirar la casa per la finestra. L'Associació de Creadores Escèniques, altrament coneguda com a *Projecte Vaca*, torna a la càrrega amb un novembre on el mestissatge i la fusió artística tornaran a ser protagonistes. Muntatges de dones on es barregen l'experimentació, l'escenari, les instal·lacions i la reflexió.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Fins el dia 28 de novembre i a diferents espais de la ciutat. Les propostes ja van començar el 4 de novembre amb les segones Jornades *Dones artistes i activistes*. Ponències, projeccions, tallers i debats que van agrupar creadores catalanes i també internacionals per endinsar-se en el tractament escènic de problemàtiques concretes com la diversitat cultural o l'exclusió social.

A partir d'aquí la mostra ha cedit el pas a la programació estrictament artística, amb una atenció especial a aquest desè aniversari de punt de trobada entre les *Vaques*, creadores escèniques catalanes en actiu, i el públic.

Quan les vaques esdevenen dones llop

Per cada lluna, una *performance* i una xerrada. Aquesta és la proposta que sota el subtítol *Llunàtiques*. *Dones salvatges banyades amb llum de boja saviesa*, esdevé protagonista d'aquest Novembre Vaca. Serà durant quatre jornades, els dissabtes 6 i 13 i

Es tractaran temàtiques que incideixen en la cultura de la lluna, astre vinculat a la feminitat

els diumenges 21 i 28 de novembre a la sala La Caldera. La idea és aprofitar les diferents fases de la lluna per tractar temàtiques que incideixen en la cultura d'aquest astre vinculat des de temps immemorials a la feminitat. Una de les jornades que marcarà les Llunàtiques serà la lluna creixent, el 13 de novembre, amb una

CHUS GÓMEZ

‘La veu secreta dels ocells’ parla de la presó de dones franquista de Les Corts

xerrada al voltant dels coneguts Cercles de Dones, a càrrec de l'artista i fotògrafa Regina Carnicer.

Vaca's enfora

Les *Vaques* no paren i, sovint, se'n van lluny a pasturar. *Vaca's enfora* és el projecte internacional de les creadores escèniques que, enguany, torna a casa amb el muntatge *La veu secreta dels ocells*. Concretament, el projecte neix de la col·laboració amb el Teatro delle Radici de Suïssa. El resultat és un espectacle de confluència entre actrius de diferents orígens culturals i històrics, des de Colòmbia a Itàlia, passant per Guinea. L'argument, la immersió en l'univers obscur de la memòria històrica, a través del cas real de l'antiga presó de dones franquista de Les Corts, convertida des de fa temps en un Corte Inglés. *La veu secreta dels ocells*, escrita i dirigida per Cristina Castrillo i produïda per Femescena, és una de les propostes del Festival Temporada Alta de Girona i s'estrenarà el 26 de novembre a la sala La Planeta.

Rap i televisió

Una de les darreres propostes d'aquest novembre és una producció pròpia de les *Vaques*. *El Rap de Lady M* és el muntatge musical dirigit per Ariadna Martí que es podrà veure del 25 al 27 de novembre a l'Espai Bonnemaison. Una tragicomèdia amb aires shakespearians que s'endinsa de ple en el maltractament contra les dones. Concretament, l'espectacle es converteix en un plató de televisió en moments de màxima audiència amb un tema estrella: el maltractament contra les dones

D'aquesta manera, les *Vaques* pretenen generar reflexió al voltant del paper que fan i l'òptica que transmeten els mitjans de comunicació de masses, que continuen aprofitant-se de temàtiques sensibles per convertir-les en espectacles de sang i fetge.

2010
Novembre Vaca
10 anys de la Mostra de Creadores Escèniques

Fins el 28 de novembre a Barcelona.

+ INFO

www.projectevaca.com

MÚSICA

La modernitat a flor de pell

Le Petit Ramon i Surfing Sirles aterren al tercer Aplec Modernista del Vallès Occidental

La modernitat torna a tenir una cita ineludible. Scooters enllustrades, molts vinils i seixanteig a flor de pell. El modernisme vallesà s'atreveix i organitza un nou aplec amb tots els ets i uts. Repartit entre Terrassa i Sabadell i amb un toc de Castellar, inclourà els elements essencials del ritual modernista. Es podrà gaudir de l'aplec el divendres 12 i el dissabte 13 de novembre i, si se sobrevisca, potser acabarà l'endemà amb un cigaló.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

La programació està dissenyada per no parar. Concretament, per començar el divendres a la nit amb una sessió de DJ a la República de Terrassa i acabar el dissabte, després d'una festa salvatge, a La Sala de Sabadell. Entremig, un lapsus de temps que conté una *escuterada* matiner, un dinar de germanor i una tarda de mercadot de roba i complements amenitzada pel sons de DJ Jack Slade i els indispensables moderns Selectors Badabodoc. Les propostes exquisides tampoc no hi falten. Una d'elles serà el recital de Le Petit Ramon a la Casa Taulé de Sabadell. La banda presentarà *Experimenta 3* que, segons el mateix grup, "és un experiment musical contra la perfecció i la higiene". Des d'una altra perspectiva del terme exquisit, també promet força el concert nocturn amb els Surfing Sirles, el grup de Vallcarca que de ben segur delectarà la modernitat amb el *hit* "Pubilla". I per acabar-ho d'adobar, els Trist Trash Trio -reviscuts després de l'experiència d'Euterpe 77- pujaran a l'escenari.

Tercer Aplec Modernista Vallesà

12 i 13 de novembre.
Sabadell i Terrassa.
Més informació: <http://modernismeaborigen.blogspot.com/>.

Expectatives vespa

Les *escuterades* s'han convertit en una peça clau dels aplecs. L'aliança de la modernitat amb les vespes ha desembocat en unes passejades on el verumt és indispensable. L'aplec vallesà n'inclou una de luxe. Conjuntament amb el club SoulVespa de Terrassa, el punt de trobada és a les 11 del matí a la plaça Sant Jaume de Sabadell, per fer una primera aturada al mític Bar Rubión. L'Sooter Run Vallesà continuarà fins al migdia, amb un dinar de germanor que enllàçarà -com qui no vol la cosa- amb el reguitzell musical de la tarda, nit i -ben segur- matinata.

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

ECOLOGISTES CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

SOLIDARIDAD OBRERA

Ctra. Montcada 79
08221 Terrassa
<http://solioabrera.cnt.es>
solioabrera@cnt.es

HERBOLARI

Venda de plantes medicinals, tés, espècies i elaboracions artesanals

- Massatges (teràpies)
- Teràpies alternatives (Reiki, Flors de Bach...)
- Tallers (ús de Plantes Medicinals, Aromateràpia...)

C/ Flassaders 14, 08003 Bcn Telf. 93 319 69 42
herboribera@gmail.com

, agenda directa

ALCOI

Dissabte 20 de novembre
Jornada anticarcerària
 18h Presentació
 18:15h Xerrada-debat: *El negoci de les presons*, a càrrec d'Amadeu Casellas
 20h Projecte del documental *Presos de una democràcia*
 22h Sopador vegà
 La Jornada es desenvoluparà al local de la CNT, C. Sant Vicenç Ferrer, 18.
 Organitza: CNA d'Alacant i Albacete i CNT d'Alcoi

ALMENAR

Dissabte 20 de novembre
Presentació del llibre
'Que pagui Pujol! Una crònica punk de la Barcelona dels 80'
 19:30h Sala d'Actes. Plaça 11 de Setembre.
 Després de la presentació, concert punk-rock amb Karbunko, Vomito i d'altres al local polivalent del poble.

BADALONA

Dissabte 13 de novembre
Concert: Skarhead + Overcome + 8 Onzas
 22h Estraperlo Club del Ritme
 C. Isidre Nonell, 9.

BARCELONA

Dijous 11 de novembre
Xerrada-debat:
'França, un exemple de lluita'
 19h Casal Joves de Gràcia.
 C. Gran de Gràcia, 190.
 Xerrada a càrrec de Frederic Madellin, del sindicat Solidaires.
 Organitza: Coordinadora Unitària Sindical de Catalunya

Dijous 11 de novembre
Cinema a Kan Pasqual
 19:30h Documental: *La MAT, ça dónde nos lleva este progreso?*
 22h Pel·lícula: *Paradise Now* (Bagdad)
 Cine a la brasa, amb avellanes torrades i ratafia. Entrada lliure.
 CSO Kan Pasqual. Camí de Can Balasch, Collserola (FGC Les Planes, camí de les pastanagues).

Dijous 11 de novembre
Xerrada: 'Dones al Congo'
 18:30h Centre de Cultura de Dones Fran-

Primera Jornada Internacional: genocidis i crims contra la humanitat

VALÈNCIA, 20 de novembre

València acollirà un jornada internacional dedicada a l'anàlisi sobre els genocidis i els crims contra la humanitat el dissabte 20 de novembre. L'organització de la jornada és una iniciativa conjunta del Fòrum per la Memòria del País Valencià, el Centre Social Terra i Alerta Solidària.

La trobada vol contribuir a la reflexió i la denúncia dels genocidis que van marcar el segle XX i intentar desvetllar els interessos que s'amaguen rere la barbàrie.

La jornada tindrà lloc a la seu de la Societat Coral El Micalet (C. Guillem de Castro, 73) i el programa d'actes és el següent:

10h Presentació de la Jornada a càrrec de la Societat Coral El Micalet. Conferència inaugural: *Els intents d'invisibilització de les fosses comunes del cementiri de València. La negació de les víctimes*, a càrrec d'Empar Salvador, Amàlia Alejandre i Josep Cruanyes.

12h *Crims de guerra, crims contra la humanitat: la maldat massificada al segle XX*, a càrrec de Henry Ettinghausen.

14h Dinar

15:30h *De nou els 'aliats': d'alliberadors d'Auschwitz a promotors del genocidi ruandès-congolès*, a càrrec de Joan Carrero i Saralegui. *Responsabilitat de la jerarquia catòlica en el genocidi franquista (1936-1952)*, a càrrec de Emili Chalaux.

17:30h *Sarajevo, una ciutat ferida*, a càrrec de Jasmina Mujzinovic.

Violència patriarcal en el món i la legislació àrabs, a càrrec de Wahida Hamid Haidar.

Més informació: www.forumperlamemoria.org

cesca Bonnemaïson.
 C. Sant Pere Més Baix, 7.
 Xerrada amb la participació d'Adèle Safi Kagarabi i Aminetou Mind Mohamed.
 Organitza: Marxa Mundial de Dones-Catalunya i Entrepobles

Divendres 12 de novembre
Xerrada-Debat: 'La reforma laboral i la retallada de les pensions'
 19h Centre Social de Sants.
 C. Olzinelles, 30.
 Organitza: Punt d'informació laboral i Comitè contra les retallades socials de Sants

Divendres 12 de novembre
Documental: 'Un país dempeus. Per una nova cultura democràtica'
 20h Ateneu Popular La Torna.
 C. Sant Pere Màrtir, 37.

Divendres 12 de novembre
Presentació del documental 'Un racisme mal dissimulat'
 19:30h Ateneu Rebel.
 C. Font Honrada, 32-34.
 Documental creat el 2004 per Jérôme Host sobre la prohibició del vel (hijab) a les escoles públiques franceses. Activitat dins

la inauguració de l'exposició *Miralls de dones*, fotografies de dones del Marroc. Després de la projecció del documental, pica-pica, te i pastissos.

Divendres 12 de novembre
Acte en record de Carlos Palomino
 20h Casal Popular Manuel de Pedrolo.
 C. Bertran, 106.
 Taula rodona amb una membre de la Plataforma Antifeixista de Madrid, que explicarà com va anar la lluita després de l'assassinat del Carlos; una persona d'Unitat contra el feixisme, que presentarà la campanya que estan duent a terme, i un periodista d'El Triangle, que explicarà la situació de l'extrema dreta a Europa i a l'Estat espanyol. Després, hi haurà entrepans i kafeta fins a les 02h.

Jornades 'Anarcosindicalisme ahir i avui' Dissabte 13 de novembre

Estructura socioeconòmica i conjuntura actual: perspectiva anarcosindicalista
 17h Crisi capitalista i atur massiu: respostes sindicals i llibertàries. 18:30h La contrareforma laboral i de les pensions. 19:30h Debat.

Divendres 19 de novembre

Experiències de lluita anarcosindicalista
 19h Als sectors sense conveni. Conflicte de l'empresa Codex. 19:45h Al sector dels serveis públics. 20:45h A la mitjana i gran empresa. 21:30h Debat
 Els actes tindran lloc al Centre Cívic Drassanes, Saló d'Actes Frederica Montseny. C. Nou de la Rambla, 43.
 Organitza: CNT

Diumenge 14 de novembre
Setzena Pedalada Popular Ecològica Barcelona-Sitges
 La sortida s'efectuarà a les 10h des del camp del Barça. Les inscripcions es podran fer el mateix dia i de forma gratuïta a partir de les 8h i fins a les 9:50h. L'únic requisit és superar l'edat mínima de catorze anys. Més info: www.ciclisme.cat
 Organitza: Federació Catalana de Ciclisme

Exposicions de fotografies del SCI-Cat
 Del 15 al 30 de novembre
 Exposició de fotografies: *Pierre Ceresole: Història d'un activista per la Pau*. Recorregut històric pels 90 anys de creació del Servei Civil Internacional. A la Sala Vaquerias. C. Carme, 95, baixos 2a.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Es busquen persones que vulguin **acollir mares de diversos països amb la seva filla o fill** durant el temps que duri l'operació i el tractament mèdic de les criatures a Barcelona. Contacte: Alicia, alicia@infanciasolidaria.org

Busquem **propostes per fer cartell i samarreta de la XIV Marxa homenatge als Maquis** de 2011. Contacte: Col·lectiu A les Trinxeres, alestrinx@nodo50.org

Intercanvi serveis d'horticultura urbana i **jardineria**

ecològica a canvi d'altres bens o serveis que em puguin interessar. Contacte: Àngel, angel.correo.e@gmail.com

Regalo un parell de crossets gairebé noves a qualsevol persona que les necessiti, visc a Barcelona. Contacte: Gustavo, 935 461 736

Busquem **dones catalanes interessades en Palestina per intercanvi a Natzaret**. Mitjans de novembre, una setmana. L'SCI-Cat cobreix part despeses. Contacte: Berta, comunicacio@sci-cat.org

Universitat Lliure La Rimaia: necessitem prestatgeries per la biblioteca espontània. Si en vols donar alguna, passa per Ronda de Sant Pau, 12 de Bcn o escriu a larimaia@rimaia.org

Busquem **persones amb experiència en diferents oficis que estiguin interessades a organitzar-se de forma cooperativa** i que tinguin sensibilitat ecològica i social. Contacte: Jordi, jig42naciog@yahoo.com, 675592840

> EL TEMPS

DIJOURS 11

La falca anticiclònica ens arregarà, però les nits encara seran força fredes a les comarques de l'interior i del prelitoral.

DIVENDRES 12

Continuarà el sol a tot el territori. Els termòmetres pujaran amb força a les hores centrals del dia i especialment a la línia costanera.

DISSABTE 13

En general, continuarà l'ambinet assolellat amb vents molt suaus i temperatures per sobre dels 20 graus a les hores centrals del dia.

DIUMENGE 14

Un front atlàntic portarà núvols primers a les comarques de ponent. Els vents del sud i del sudoest es reforçaran.

DILLUNS 15

Les masses de núvols es faran més espesses, però sense massa precipitacions. Temperatures estables i vents de ponent i mestral.

DIMARTS 16

Des de primera hora del matí, el cel ja quedarà força clar. Temperatures més baixes al nord de Catalunya i el Rosselló.

Del 16 al 30 de novembre
Mostra fotogràfica: *Palestina: històries de resistència*, amb fotografies de Dani Lagarto, Patricia Bobillo, Active Stills i Shareef Sarhan.

Activitats relacionades amb la mostra:
Dijous 18 de novembre, de 19 a 21h, projecció de documentals: Mapasonor, Ramzi Maqdisi, CNN, etc.
Divendres 19 de novembre, de 19 a 21h, taller de resistència: *El cos com a eina política*, amb la col·laboració de l'Escola de Cultura de la Pau de la UAB.
Lloc: Espai Jove La Fontana.
C. Gran de Gràcia, 190. Barcelona.
Més info: www.sci-cat.org
Organitza: Servei Civil Internacional Catalunya (SCI-Cat)

Divendres 19 de novembre
Debat: 'Cooperatives de consum responsable'
20h Ateneu Popular de les Corts.
C. Joan Gamper, 8-10.
El debat comptarà amb l'experiència de la cooperativa de Sants. Acte emmarcat dins el cicle *Novembre anticapitalista*.
Organitza: Ateneu Popular de Les Corts

Dijous 18 de novembre
Documental: 'Un país dempeus. Per una nova cultura democràtica'
20h Associació Portal Nou.
C. Portal Nou, 30.

CERVERA

Dissabte 13 de novembre
Jornada antifeixista
10:30h Projecció del documental: *Un año sin ti, un año contigo*
12h Xerrada a càrrec de diversos joves encausats en una manifestació antifeixista el 17 de novembre de 2007. Després, es farà un dinar.
Més info: ajcervera.blogspot.com
Organitza: Assemblea de Joves de Cervera

Dissabte 20 de novembre
Concert: Pies pake os quiero + Batakazo
23h Pub La Cova. C. Cebollería, 1. Gratuït.

FRAGA

Dissabte 13 de novembre
Xerrada-debat: 'Anarquistes de corbata i espardeya'
18h Palácio Montcada
Repàs historiogràfic del moviment lliber-

Jornades de formació d'acompanyament internacional a Colòmbia

Es dies 13 i 14 de novembre es duran a terme les Jornades de Formació d'IPO (l'Observatori Internacional de Pau) a Barcelona. Durant aquests dos dies, es faran xerrades sobre la història, el context i les experiències al voltant del conflicte colombià.

L'objectiu de les jornades és formar les persones que vagin cap a Colòmbia a desenvolupar tasques d'acompanyament internacional.

El programa i el contingut de aquesta trobada és el següent:

Dissabte 13 de novembre
9h Presentació d'IPO
11h Història de Colòmbia
14h Dinar
16h Moviment de Víctimes de Crims d'Estat: aspectes psicosocials i vida en comunitat

Diumenge 14 de novembre
9h Drets humans i dret internacional humanitari
13h Dinar
15h Cas pràctic i simulacre Camí de Can Balasch, Collserola.

Les Jornades se celebraran al CSO Kan Pasqual, camí de Can Balasch, Collserola. Per més informació sobre les jornades i sobre com arribar a la casa, pots escriure al correu secretaria@ipo.cat o consultar la web www.ipo.cat

tari a Osca i a l'Alt Aragó, a càrrec de Raül Mateo Otal.
Organitza: CNT Fraga

GRAMENET DE BESÒS

Dijous 11 de novembre
Debat: 'Has oblidat el Cas Pretòria?'
20h Ateneu Popular Julia Romera, C. Santa Rosa, 18.
Debat sobre la inauguració d'*Els Cúbics*, símbol de la corrupció a Santa Coloma.
Organitza: Assemblea de la Plataforma per la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam

LLEIDA

Dijous 11 de novembre
Xerrada: 'Les pensions públiques en perill'
19:30h Biblioteca Pública de Lleida.
C. Rambla d'Aragó, 10.
Xerrada a càrrec de Joan Junyent
Organitza: Assemblea Ciutadana Que la crisi la paguin els rics

MANRESA

Divendres 19 de novembre
Xerrada-debat sobre l'anarquisme a l'Amèrica Llatina
19:30h al local de la CGT.
C. Circumval·lació, 77, 2n.
Xerrada a càrrec de membres del consell de redacció de la revista *El Libertario*, editada a Veneçuela.
Organitza: CGT

Dissabte 13 de novembre
Concert: Berri Txarrak + The Eyes
22:30h Stroika. Avinguda dels Dolors, 17.

SANTA MARIA D'OLÓ

Jornades sobre la crisi a Cal Cases
Dissabte 13 de novembre
10h Com hem arribat fins aquí?
12h Conjuntura actual davant la crisi. Què han fet els governs fins ara?
16:30h La crisi, fins quan? Cap on ens

porta aquesta crisi?
Activitats a càrrec del Seminari d'Economia Crítica TAIFA
22h Cinefòrum: *Capitalismo, una historia de Amor*, de Michael Moore
Diumenge 14 de novembre
10h Taula de resistències i propostes davant la crisi, amb la participació del Seminari d'Economia Crítica TAIFA, la Xarxa d'Economia Solidària, l'Ecoarxa d'Osona i altres col·lectius.
16:30h Debat-taller: *Com establir interaccions entre col·lectius i persones de la Catalunya Central per continuar teixint resistències i alternatives en època de crisi*.
Més informació i inscripcions al correu calcases@gmail.com

TARRAGONA

Dissabte 13 de novembre
Manifestació contra les retallades socials i laborals
18h Plaça Imperial Tarraco
Convoca: Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa

TERRASSA

Dissabte 13 de novembre
Xerrada sobre la crisi
19:30h Local de Terrassa Respon.
C. Societat, 6.
Xerrada a càrrec d'Arcadi Oliveres i, després, sopar.

VALÈNCIA

Activitats a l'Ateneu Al Margen
Divendres 12 de novembre
22:30h Cinema: *El dormilón*, de Woody Allen (1973)
Dissabte 13 de novembre
20h Jam de lectura poètica. Participa-hi amb els teus poemes preferits!
Divendres 19 de novembre
20h. *La escuela iluminada*, presentació de documental i llibre a càrrec de Cristina Escrivá.
Divendres 26 de novembre
22:30h Cinema: *Fitzcarraldo*, de Werner Herzog (1982)
Dissabte 27 de novembre
21h Sopar autogestionat (faixat)
22:30h *De aquí a Lima*, projecció de fotos de Castella, Istanbul i el Perú.
Ateneu Llibertari Al Margen.
C. Palma, 3.

25è aniversari de la Fira de l'Intercanvi de Mieres

DIUMENGE 14 de novembre

Ni el temps ni les bones iniciatives no passen en va, tal com demostra el fet que Mieres celebri, aquest any, la 25a edició de la Fira de l'Intercanvi, una iniciativa pionera a Catalunya que va néixer de l'esperit que un grup de *neorurals* va a imprimir a aquest petit poble de la Garrotxa. Per celebrar-ho, enguany, la fira començarà a les deu del matí amb una cercavila, seguida de diversos espectacles i concerts, a més de la tradicional *sopa de pedres*, a la qual tothom està convidat a participar amb l'aportació d'ingredients i portant la cullera i el bol.
Organitza: Associació Cultural La Fulla
Més informació: firaintercanvimieres.blogspot.com

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Manifestació Ni reforma laboral, ni 'pensionazo' ni retallades Cal una segona vaga general!

BARCELONA
13 de novembre
18h Plaça Catalunya

Convoca: Assemblea de Barcelona

Més informació:
assembleadebarcelona.wordpress.com

. L'ENTREVISTA

Jawad Rhalib DIRECTOR DE CINEMA

“Els petits no poden pescar, però els grans vaixells estrangers espolien la pesca de l'Àfrica”

Jawad Rhalib (Marroc, 1965) és director de cinema i, fins ara, s'ha dedicat al gènere documental. Resident a Bèlgica, els seus films sempre han tingut una vocació de denúncia social que, combinada amb una aposta formal acurada, ha recollit guardons a tot el món i ha aconseguit generar canvis socials positius. El cap de setmana passat va visitar Barcelona per presentar el seu darrer documental, ‘Els condemnats del mar’, en el marc de la quinzena Mostra de Cinema Àfrica.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

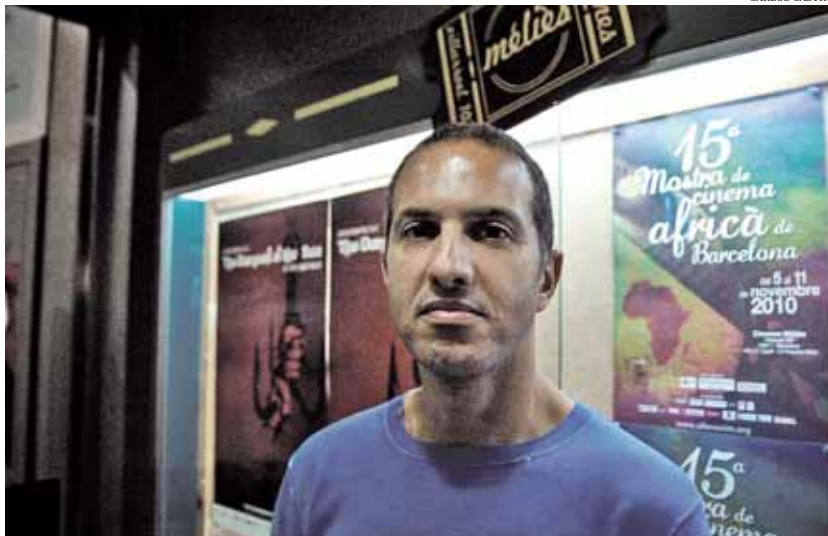
Com és que et decideixes a fer cinema documental? Com comences?

Quan era petit i vivia al Marroc, hi havia un sol canal, on sempre sortia Hassan II. Em dolia el que passava, a nivell social i polític. Ja llavors, anava al cineclub de la meua ciutat i mirava pel·lícules de l'Argentina, Itàlia... I vaig decidir que faria aquesta feina per denunciar el que estava passant. **Ho fas pensant en denunciar la situació al teu país?** No només a Marroc, sinó a tot el món. Vaig començar amb un documental sobre Evo Morales, de Bolívia, quan era un líder dels *cocaleros* i estava amagat a la selva perquè els EUA i el govern bolivià el buscaven per matarlo. Nosaltres vam anar allà unes setmanes per parlar amb ell i gravar el que hi passava.

“Sempre he dit que el documental pot canviar el món”

No devia ser fàcil?

No. Evo Morales estava perseguit i era necessari arribar fins a ell. Vam poder passar encoberts sota el Programa Mundial d'Aliments, ja que la regió estava militaritzada. Vam arribar allà i, a través d'uns mediadors, vam aconseguir contactar amb ell per donar-li suport en la lluita i denunciar els crims dels militars. **El seu últim documental, Els condemnats del mar, ha contribuït a denunciar i frenar un xic la pesca il·legal estrangera als mars de l'Àfrica. Ho considera un èxit?** Sí, sempre he dit que el documental pot canviar el món. *Els condemnats* mostra com, mentre els petits pescadors marroquins no poden pescar –ni

CARLOS CASTRO

viure ni menjar – perquè hi ha aturades biològiques de cinc mesos per preservar el fons, hi ha marroquins molt rics que tenen un permís de pesca, però no vaixells, que s'associen amb estrangers que tenen vaixells, però no permisos de pesca. Així, durant aquest període, ells pesquen i ho arassen tot, mentre els 10.000 petits pescadors s'ho han de mirar des de la costa. És una denúncia de l'espoli de la pesca a tota l'Àfrica. Va ser molt difícil, ja que vam gravar al Sàhara, en una regió molt militaritzada. A més, és molt difícil poder filmar els vaixells –xinesos, russos, japonesos, etc.– perquè el que estan fent és il·legal. Nosaltres, al final, vam aconseguir embarcar i gravar en un vaixell suec.

El documental ha aconseguit resultats tangibles?

Al documental, hi surt una dona que vol pescar però no pot perquè, al Marroc, ho té prohibit per llei. Després de la pel·lícula, es va canviar la llei i la dona va aconseguir un permís. Com a segon resultat, els pescadors suecs i els seus socis marroquins van haver de parar i van ser portats davant la justícia. A més, a Suècia, el govern va prohibir als pescadors *faenar* a altres països si no hi ha un acord entre governs. Cal dir que els vaixells xinesos, japonesos i altres continuen pescant.

La pel·lícula anterior, sobre El Ejido, també va causar impacte. De què tractava?

La pel·lícula denuncia la situació dels immigrants que treballen a El Ejido (Almeria). És una de les ciutats més riques del món. El Ejido i la província d'Almeria representen el 80% de les exportacions agrícoles espanyoles. Per produir els tomàquets i les fruites

pels supermercats de tot el món, la gent d'allà dona feina a marroquins i africans als hivernacles, en condicions molt difícils i pràcticament a canvi de res. Després que la pel·lícula s'emetés a la televisió francesa ARTE, gent de Suïssa, el Canadà i Bèlgica van iniciar un boicot als productes provinents d'aquesta localitat. Els agricultors d'El Ejido es van enfadar molt i també els grans diaris com *El País* o *El Mundo*, que escriven en contra meua. A nivell social, els contractes –també els dels sense papers– van millorar. Tot i que encara es cometien abusos.

Les condicions de la gent a qui filmes habitualment són molt dures. Com t'hi aproximes?

Em porta molt temps, gairebé el mateix que gravar. Cadascun dels documentals m'ha portat gairebé quatre anys perquè m'agrada cuidar tant el subjecte com la imatge. Cal acostar-se a la gent sense càmera, parlar-hi, explicar-los què fem i que ho fem per ells. Hi ha gairebé un contracte moral. Nosaltres mostrarem el que passa al món i a veure si les coses poden canviar. Mai no he promès a ningú que canviaria res. Però la gent no té altra via d'explicar el que està vivint: no poden fer una revolució, perquè els maten; no poden parar de treballar, perquè no mengen. No poden fer res. Així doncs, la gent està disposada a parlar i a fer-ho amb la cara destapada.

Al·l'agost, faràs el teu primer llargmetratge de ficció. Ens en pots avançar la idea?

Succeeix entre el Marroc i Espanya. La protagonista és una jove marroquina sense feina que, amb la família i els

amics, compra un contracte laboral per anar a Espanya i poder enviar diners. Però, quan arriba, descobreix que era un engany. Treballa però no guanya gairebé res, viu en un infern. A Europa, islamistes integristes busquen gent com ella, perduda, per ajudar-la i després utilitzar-la... i això és el que passarà a la pel·lícula.

T'has trobat amb problemes de difusió a l'Estat espanyol i el Marroc?

Sí. Per exemple, a Espanya, no hi ha hagut cap televisió que hagi volgut emetre el treball *El Ejido*, la llei del benefici. Al festival de Màlaga, els patrocinadors van amenaçar els organitzadors de retirar-los els diners si passaven el documental. Al Marroc, m'ha passat el mateix. Van programar la pel·lícula i, poques hores abans de la seva emissió, la van retirar. Tres mesos més tard, després que alguns canals internacionals com ARTE, TV5 o Al Jazeera el passessin i se'n parlés al Marroc, van decidir mostrar-la. Igual amb *Els condemnats del mar*. Tot i que la segona cadena pública marroquina n'és coproductora, de moment, no l'estan passant.

Els condemnats del mar explica la situació dels pescadors marroquins, que es troben dins el territori del Sàhara ocupat. Com és que aquest conflicte no apareix al documental?

És una pregunta que sempre em fan a l'Estat espanyol. He fet una pel·lícula que vol ser essencialment social, també econòmica i en cap cas política. Podria haver-la fet. Però és com si hagués fet un documental sobre la sida i em preguntessis per què no parlo del càncer. És molt complicat parlar d'això en dos minuts, però és la meua llibertat com a director.

. LA COLUMNA

Miners i prostitutes

Montse Marien
opinio@setmanaridirecta.info

Com els miners xilens de San José, hi ha milions de treballadors i treballadores a múltiples sectors que es juguen la vida a diari i que tenen malalties professionals incurables, i jo em pregunto per què no es demana l'abolició del treball? Què té d'especial intercanviar sexe per diners? Objectivament és realment molt millor treure minerals en les condicions en què estaven treballant aquests miners que intercanviar sexe per diners en clubs, pisos i locals? Potser no es pot parlar també de condicions d'esclavitud en el cas de la mineria d'alguns països? (a la Xina moren cada dia una mitjana de sis miners). Per què la doble moral del discurs abolicionista de la prostitució? Per què aquesta hipocresia de la societat? És perquè és sexe? És perquè la majoria de les persones que exercim la prostitució som del sexe-gènere femení i som víctimes del patriarcat?

I l'atac sistemàtic a les persones que demanem que es reconegui el dret a prostituir-nos quan vulguem no serà perquè ens veuen com un perill per a un cert “feminisme” que aparentment ha aconseguit la “igualtat” a costa de discriminar altres dones com les treballadores domèstiques que es cuiden de la família i de la casa mentre elles treballen a canvi de salaris de merda?

No és el fet d'intercanviar sexe per diners el que provoca que hi hagi esclavitud

La prostitució no es pot categoritzar com a esclavitud. No és just ni solidari amb les persones treballadores que suporten diàriament condicions inhumanes. No és el fet d'intercanviar sexe per diners el que provoca que hi hagi esclavitud, són els efectes perversos de l'estigmatització de la prostitució, de la doble vara de mesurar, de la doble moral, de la hipocresia, del fet que, com a éssers humans, en ple segle XXI, no tinguem resolta la nostra sexualitat i afectivitat, i depenem de normes culturals que reprimeixen aquesta naturalesa humana, de l'absència d'un marc legal que permeti controlar de manera objectiva i real els prostíbuls, de les lleis d'estrangeria, de la manca de recursos, de la manca de voluntat política i de la desigualtat social que impedeix que les persones puguem desenvolupar tot el nostre potencial i créixer com hauríem de créixer.